11 SEPTEMBRIE A DESCHIS PORŢILE NATO PENTRU ROMÂNIA

—Andrei BĂDIN—

Joi, 21 Noembrie, lordul Robertson, secretarul general al NATO, a anunţat la Palatul Congreselor din Praga faptul că Alianţa Nord Atlantică a decis să invite pentru aderare şapte state, printre care şi România. Anunţul făcut în jurul orei 11, ora Bucureştiului, a făcut ca la Bucureşti sau în alte oraşe din ţară manifestanţi pregătiţi din vreme să iasă în stradă, producând diferite scene care din care mai bizare, spre exemplu la Iaşi cu participarea oficialităţilor locale fiind organizat un concert de muzică populară. Însă vârful acestor manifestaţii, demne mai curând de o victorie a echipei naţionale de fotbal, l-a constituit la Bucureşti aducerea în faţa sediului guvernului a unui grup de elevi dotaţi cu steaguri americane şi româneşti. Aceste demonstraţii ne-au amintit mai curând de *"manifestaţiile pentru pace"* ale odiosului cizmar. Iar punctul de pornire l-au dat în direct la televiziune Ion Iliescu şi Adrian Năstase care, imediat după anunţ, au scos de sub masă sticlele de şampanie cu etichete cu tricolorul american.

La Praga s'a întâmplat ceea ce se aştepta să se întâmple. Atacurile teroriste dela New York şi Washington D.C au schimbat politica Statelor Unite ale Americii, *"stăpânul"* NATO. Dacă până acum Casa Albă dorea o extindere a Alianţei numai cu respectarea de către ţara respectivă a standardelor de aderare, în cazul extinderii dela Praga, Americanii au renunţat în a căuta şi primi în NATO numai candidaţi egali, acceptând, aşa cum observa revista *"Times"* şi pe cei nepregătiţi, ca de exemplu România. În fapt, aşa cum nota la rândul său agenţia Reuter, Americanii şi NATO nu sunt interesaţi de armata română, prea puţin performantă, ci mai ales de porturile şi aeroporturile din Dobrogea, deschidere spre lumea musulmană, mai ales că Turcia ezită în ultimul timp să permită lansarea unor atacuri de pe teritoriul său.

Dincolo însă de calculele militare făcute la Casa Albă, Departamentul de Stat sau Pentagon, România a primit un important cec în alb. Un cec în alb care trebue completat, iar apoi acceptat de casieria NATO după ce parlamentele celor 19 membri ai Alianţei vor accepta aderarea ţării noastre, proces care este prevăzut a se încheia în vara lui 2004. Deci, România mai are aproape doi ani pentru a face eforturi susţinute pentru accelerarea reformei în toate domeniile şi mai ales să găsească banii necesari modernizării Armatei.

Continuare în pag. 5

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual:
40 $ / 40 Euro

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 28 Nr. 309 - DECEMBRIE 2002 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

pag.2
ARHIEPISCOPUL VALERIAN D. TRIFA

ROMÂNIA INVITATĂ SĂ ADERE LA NATO
pag. 4

NAŢIUNEA CONCEPT FUNDAMENTAL
pag. 9 & 15

pag 13
PAGINA BISERICII

ÎN DUH ŞI ADEVĂR
pag. 14

pag. 18
CUVÂNTUL COPIILOR

30 DECEMBRIE 1947
pag. 23

PRIMIŢI CU COLINDATUL?

Pr.Dr.Dumitru ICHIM

Poate primul colind al lumii, ca prototip al tuturor colindelor, începe cu visul patriarhului Iacob din Vechiul Testamenrt. Acesta, adormind, a văzut o scară imensă al cărei vârf se pierdea prin văluirile abisurilor cereşti. Pe ea se urcau şi coborau îngerii. De dincolo de tărâmul stelelor, se auzea glasul lui Dumnezeu. Când s'a trezit, Iacob s'a cutremurat. Înspăimântat a grăit: *"Cât de înfricoşător este locul acesta!; el nu-i altceva decât casa lui Dumnezeu; aceasta e poarta cerului!"* **(Geneză, 28).**

Fiecărui om botezat i se dă un înger păzitor. Fiecare sat, oraş sau ţară are înger ocrotitor. El stă în Sfânta Sfintelor, în cuibul antimisului de pe altar, sub aripile Sfântului Duh.

Aşa cum o mireasmă ne duce până la descoperirea unei flori, tot astfel colindele ne aduc în suflet sfintele sărbători ale Crăciunului. Care dintre noi nu este cutremurat ori de câte ori aude: *"O, ce veste minunată..."*? Precum Iacob, simţim în sufletul nostru cum se deschide *"poarta cerului"*. Intrăm cu sfială prin ea şi urmăm drumeagul de rai, amirosind a cetină de brad şi ger de luceafăr, mergând spre Betleem aşa cum *"mergând Iosif şi Maria"* au săvârşit călătoria spre a se înscrie, după porunca dată de cezarul August.

Prin colindele noastre auzim glasul evangheliei rostind cum după naşterea Pruncului au venit păstorii. Lor li s'a arătat îngerul şi le-a zis: *"Nu vă temeţi. Că, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că'n cetatea lui David vi S'a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul. Şi acesta vă va fi semnul: Veţi găsi un prunc înfăşat şi culcat în iesle"* . **(Luca 2, 9-12).** Auzim şi acum cum cei *"trei păstori se întâlniră / şi aşa se sfătuiră"* să meargă în Betleem şi acolo vor găsi Pruncul *"mititel şi'nfăşăţel / în scutec de bumbăcel"*. Şi deodată întreaga lume văzută şi nevăzută, precum şi întregul cosmos, se trezesc ca Iacob cutremurat de steaua care *"sus răsare / ca o taină mare"* şi rostesc cu toţii: *"aceasta este poarta cerului!"* Fiercare colind se ţese cu taina, aşteptarea, speranţa, lumina de înger şi de candelă şi devine *"Casa lui Dumnezeu"*.

De Crăciun proorocia din Iacob s'a împlinit întocmai: *"Şi, deodată, laolaltă cu îngerul s'a văzut mulţime de oaste cerească lăudându-l pe Dumnezeu şi zicând: <Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!>"* **(Luca2, 13-14).** Iată scara cu îngeri din visul lui Iacob că se propteşte de inima noastră până în inima cerului. Îngerii urcă şi coboară. Scara îngerilor la naşterea lui Hristos devine şi scară a oamenilor. Omul e invitat să urce spre Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu scoboară spre om: *"Hristos se naşte, măriţi-L! Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L! Hristos pe pământ, înălţaţi-L! Cântaţi Domnului! Tot pământul!"* **(Catavasia Naşterii).**

Atât poemele liturgice cât şi colindele româneşti vibrează de o mişcare cosmică de bucurie. Toţi şi toate vor să ajungă la *"poarta cerului"* şi să devină *"casă lui Dumnezeu"*. Pământul dă peştera, cerul caută prima lumină din ochiul lui Dumnezeu şi frământă prescurea de stea pentru magi, păstorii se întâlnesc în mijlocul fânaţului şi slavoslovesc cu îngerii. Sensibilitatea folclorică a colindelor transfigurează totul ca şi cum zăgazurile abisurilor divine s'au rupt de prima consoană a plămădirii genunilor cereşti - steaua magilor. Totul e pace. Totul este îmbrăţişare de dragoste. Totul e iubire. Natura participă cu Românul să sorbească din şipotul de stea care *"luminează / şi adeverează / că astăzi Curata / Prea nevinovata / Fecioara Maria / Naşte pe Mesia"*. Astfel codrii şi izvoarele schimbă freamătul tainic cu vrăjitul murmur de lună. Ce să-I aducem? Izvorul începe un cântec de leagăn şi codrul îi porunceşte bradului să-i facă Pruncului o copăiţă. *"Albinele'I strâng din flori / ceară pentru sărbători"*. Toate florile raiului încep o adevărată ceartă cu florile pământului care dintre ele să le reprezinte şi să se închine Pruncului. În cele din urmă iarna geroasă le împacă pe toate şi le dă sfatul de înţelepciune din porunca dată miloşilor *fulgi de nea: "Neaua ninge Nu-L atinge."*

Dacă stăm şi ne gândim bine vedem că omul a fost creat după *"chipul şi asemănarea lui Dumnezeu"*, atunci înseamnă că omul este imaginea unui colind intratreimic, că omul prin creaţie a fost destinat a fi un colind rostit la *"poarta cerului"*, că omul în sine este *"scara îngerilor"* şi, mai mult chiar, este însăşi *"casa lui Dumnezeu"*, sau cum ar spune Sfântul Pavel, într'un mod atât de incredibil de îndrăznet, că omul este *"templul Sfântului Duh"* **(I Cor. 3,16)**, că trupul lui este o biserică văzută ca templu.

De aici marea taină, *"taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută"*. De Crăciun, Dumnezeu alege Betleemul sufletelor noastre pentrucă *"pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire, s'a pogorît*

Continuare în pag. 4

editorial

ALEGERI ANTICIPATE

Alegerile anticipate sunt o diversiune a PSD-ului, scornită cu scopul de a încurca socotelile poltice ale țării. Interesele directe ale PSD-ului în urma aderării la NATO, sunt legate de acest eveniment, ce dă partidului de guvernământ un avantaj, de care ar vrea să profite. Dar declanșarea alegerilor anticipate este un proces foarte anevoios. Constituția României permite acest lucru numai în urma dizolvării Parlamentului, când ia naștere o criză politică. Tot Constituția menționează că Parlamentul se poate dizolva în urma respingerii, de două ori, succesiv, a unei propuneri guvernamentale. Cum guvernul are majoritatea parlamentară, se poate simula procesul constituțional. Atunci însă, atât Președintele Iliescu cât și majoritatea parlamentară ar fi puși în situația, mai puțin onorantă, de a juca o comedie, simulând că respectă procedura constituțională, respingând de două ori varianta de guvern propusă iarăși numai de formă.

Ori, președintele României, care are un rol decisiv, a respins ideea anticipatelor, explicând că în opinia sa dificultățile sociale sunt prea urgente pentru a lăsa loc unor dezbateri artificiale. El însă a lăsat o portiță deschisă, admițând că ar putea relua discuția după reuniunea dela Praga.

Primul ministru Năstase a vorbit de multe ori despre posibilitatea alegerilor anticipate și, în ciuda reacțiilor preponderent negative, a revenit de fiecare dată cu mai multă insistență și cu argumente suplimentare. În opinia sa, viața politică din România ar trebui să se adapteze unui calendar impus de programul integrării europene. Anul 2004, în viziunea guvernului, ar trebui să fie data la care s'ar încheia negocierile de aderare la Uniunea Europeană. Primul ministru susține că, dacă alegerile se vor desfășura în 2004, atunci se va pierde un an prețios pe care guvernul l-ar putea folosi în scopul încheierii negocierilor de aderare, cu atât mai mult cu cât până acum nu a reușit să închidă definitiv nici un capitol.

Opoziția, în schimb, s'a pronunțat fără excepție împotriva alegerilor anticipate. Liberalii, ca și democrații, au exprimat un refuz categoric. La ora actuală, oricum, între cele trei părți - președinție, guvern și opoziție - există o diferență de păreri asupra alegerilor anticipate.

În acest caz, de ce ar fi vorba de o diversiune, așa cum credem noi? Foarte simplu. Țara are multe probleme nerezolvate, deși PSD-ul a promis și continuă să promită fără întrerupere *"marea cu sarea"*, fără a se vedea vreun rezultat mai consistent. Cei doi ani de guvernare au fost triumfători numai prin goarnele de propagandă ale PSD-ului, nu prin realizări concrete. Guvernul crede că se bucură de o mare popularitate, care îi va permite să-și consolideze poziția sub oblonul acestei mari Organizații Mondiale de Securitate colectivă, din care face parte acum și România. Aceasta este o miză înșelătoare, căci diversiunea *"alegerilor anticipate"* prezintă un risc, deoarece nu există nici un element de verificare a acestei ipoteze. Tocmai pentru această nesiguranță, a creeat PSD-ul diversiunea de acum, speculând faptul că opoziția nu va avea timp de organizare.

În fața acestei bătăi de joc, care este divertismentul lansat de PSD, electoratul românesc are un teren excepțional de reviriment politic care, după o analiză profundă a stării de lucruri, va putea ajunge la o strânsă înțelegere pe linie de partid, la care este afiliat, pentru a face o demonstrație formidabilă, așa cum au făcut și în trecut.

Dacă în 2003 vor avea loc alegeri anticipate, partidele din opoziție, vor găsi secretul unei coalizări, trecând peste *"orgoliile"* lor pentru *"doborîrea"* PSD-ului. Momentul acesta politic este favorabil unei încercări de regenerare a partidelor, care au o bază sănătoasă în complexul național al bătăliilor pentru conducerea țării.

Aceste partide, chiar dacă au ieșit de pe arena politică, au câteva capete luminate și dezinteresate care, printr'o colaborare sinceră și cu dragoste de țară, vor putea ajunge să contribuie spornic la ridicarea nivelului de practică politică.

Din acest punct de vedere, se adevărește zicala că tot *"răul este spre bine"*. Se oferă acum un bun prilej pentru reînvigorarea partidelor naționale, care își pot recâștiga dreptul de reintrare în viața politică.

Organizarea alegerilor generale înainte de anul 2004 mai poate fi posibilă numai după revizuirea Constituției, la care se lucrează acum. PSD-ul a propus de altfel ca primul ministru să aibă posibilitatea dizolvării parlamentului. Dezbaterile din comisia de revizuire a Constituției sunt în plină desfășurare și ele vor fi decisive pentru viitoarea evoluție a lucrurilor.

Deocamdată, în ciuda faptului că toate partidele s'au lăsat antrenate în această dispută, ea pare mai mult teoretică, cu atât mai mult cu cât starea generală de spirit din societatea românească nu pretinde organizarea de alegeri înainte de termen.

Rămâne să vedem care va fi următoarea mișcare a premierului, care nu pare dispus să renunțe atât de ușor, cu atât mai mult cu cât Bugetul pentru anul viitor, adoptat de parlament, prevede deja fonduri destinate alegerilor.

George BĂLAȘU

ARHIEPISCOPUL VAERIAN D. TRIFA, PROMOTOR AL IDENTITĂȚII NAȚIONALE

"Sunt Eu; nu vă temeți" a spus Iisus lui Petru care se îndoia că poate umbla pe ape.

"Sunt Eu; nu vă temeți" ne spune Iisus celor care nu credem că putem sta împotriva furtunilor vremii ce o trăim.

Vom putea îndrăzni, de vom avea o inimă curată și o dragoste nezdruncinată. Căci acolo unde este dragoste, acolo este Iisus. Și acolo unde este Iisus demonii sunt alungați, mormintele se deschid și omenirea învie.

Aceste vorbe au fost cuprinse în unul dintre cuvintele de învățătură rostite de către Arhiepiscoul Valerian în anii cincizeci, când Neamul Românesc, Românii-Americani și întreaga omenire erau confruntate cu un rău ce nu mai fusese întâlnit până atunci, când virtutea slăbise, când mulți șovăiau ori căzeau de-a dreptul, când teama și îndoiala păreau a cuprinde totul.

Erau cuvinte simple dar hotărîte care vădeau un Om providențial; sare a pământului sfințind clipa și prin ea, eternitatea, (să nu uităm că întregul se vede în detaliu și că *"timpul"* este o condiție care este proprie doar lumii acesteia, în care trăim).

Prin acele cuvinte marele Vlădică se arăta, încă odată, ca apărător al Dreptei Credințe, Tradiției și Neamului. Căci acestea trei se află într'o stare de *"perihoreză"*, interpătrundere reciprocă.

Arhiepiscopul Valerian a fost cel care a reușit să adune risipita turmă a Ortodocșilor Români-Americani, să unească, să îi dea îndrăzneală și cu ea identitate, adică respect pentru ceea ce este și pentru obârșia ei. Nici nu era cu putință altminterea.

Marele miracol al Ortodoxiei este că mereu, întotdeauna, este *"totul în toate"*. Atotcuprinzătoare a existenței în toată complexitatea ei; sub specie temporală și în veșnicie.

Propovăduind Ortodoxia, Arhiepiscopul Valerian a promovat și valorile perene românești și în acest chip el a dovedit prin faptă că a stat cu mult dincolo de șovinismul primitiv, tribal. El a dovedit cele spuse, încă dela jumătatea veacului al XIX-lea, de către marele gânditor conservator rus Konstantin Leotiev: *"Ce este neamul dincolo de sistemul ideior sale...? De ce să-l iubim? Pentru sânge? Dar ce este sângele pur? Nimic altceva decât sterilitate spirituală. Marile națiuni au avut întotdeauna sânge amestecat. Limba?... Limba trebue să fie scumpă dar mai ales ca expresie a ideilor și sentimentelor înrădăcinate în noi. A ne iubi neamul doar pentrucă este al nostru este o absurditate și o minciună!"* Astfel înțelegea și marele Vlădică și în acest chip a reușit el să imprime sensul valorilor duhovnicești și tradiționale turmei ce a păstorit-o și să dea curaj Neamului Românesc în totul său.

Valoarea mântuitoare a acestor învățături este la fel de actuală (dacă nu încă mai actuală) azi, ca și în urmă cu cincizeci de ani.

Neamul Românesc (la fel ca și toate celelalte neamuri) trebue să își apere cu strășnicie valorile care îl definesc și îi dau identitate în confruntarea cu *"globalismul"*, de inspirație luciferică. Actualitatea gândirii Arhiepiscopului Valerian ar trebui să ne fie motiv de cugetare și îndemn la îndreptarea spre bine.

Alexandru NEMOIANU

Securitatea - imunitate de grad mare !

Mihai CREANGĂ

De curând, dar pentru un timp relativ scurt - oricum, prea scurt pentru importanța reală a faptelor - Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS) s'a aflat în atenția presei românești. Creat ca urmare a adoptării, după nenumărate tergiversări și multe amendamente care i-au alterat spiritul inițial, a Legii privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității ca poliție politică, CNSAS a funcționat în limitele impuse nu doar de imperfecțiunile și neclaritățile legii respective, ci și a unor imprejurări *"obiective"*, cum ar fi accesul mediat la Arhivele Securității, care au rămas în custodia Serviciului Român de Informații (S.R.I.). Procedurile greoaie de eliberare a dosarelor solicitate (adesea, livrate cu omisiuni evidente) au stâmit nu puține nemulțumiri în rândurile solicitanților, dar cu un efect pervers: imaginea CNSAS a avut cel mai mult de suferit, iar deținătorul de arhivă, SRI - care este și *"deținătorul"* unor personaje ce au produs, la propriu, *"grosul"* arhivei - s'a văzut trecut în planul secund al atenției publice, regăsind *"umbra"* protectoare în care încearcă să rămână orice serviciu secret din lume. În plus, CNSAS a fost silit să accepte închirierea costisitoare a unui sediu ce pare pe cât de luxos pe atât de nefuncțional, toate încercările de a căpăta un spațiu necesar preluării arhivelor Securității rămânând (după cum vor și rămâne!) sortite eșecului. Celor 11 membri ai Colegiului care conduce CNSAS li s'au acordat salarii generoase, fiind însă, cu grăbire, făcute publice. Statutul lor părea invidiabil, fiindcă puțini oameni realizează ce înseamnă să privești zilnic și să administrezi (vorba vine!) ororile trecutului. O vreme, Colegiul a acționat unitar și n'au existat (cel puțin la vedere!) mari fricțiuni și mari diferențe de opinii între membrii săi. Instituția funcționa greoi, dar funcționa. Asta însă câtă vreme CNSAS a părut să se ocupe doar de *"plevușca"* detestabilă a informatorilor. Pe aceștia (sau o parte din aceștia), Securitatea era dispusă să-i sacrifice. Când însă s'au cerut SRI date despre o primă listă de ofițeri de Securitate care au făcut poliție politică (dar, oare, care dintre lucrătorii Securității n'a făcut?), relațiile dintre membrii Colegiului s'au alterat brusc. Mai ales că SRI a lucrat din nou selectiv, foarte selectiv... De data asta, miza era alta! S'au conturat două grupări în Colegiu: una care este, în mod abil, prezentată publicului ca minoritară (*"troika"* Pleșu-Dinescu-Patapievici) deși ea are majoritatea (fragilă, dar majoritate!) voturilor în Colegiu, poziției intransigente a celor trei raliindu-se Claudiu Secașiu, Viorel Nicolescu și Ladislau Csendes; cealaltă grupare, care acceptă tergiversările SRI și implicit *"ascunderea"* unor ofițeri de Securitate este formată din numai cinci membri: Gheorghe Onișoru (președinte, propus la momentul numirii de PNL), Mihai Gheorghe (vicepreședinte, PSD), Constantin Buchet (secretar, PRM), Florian Chiritescu și Aurel Pricu (membri, PSD).

Așa cum am mai observat că se întâmplă și în Comisia parlamentară de control a SRI, PSD și PRM deși sunt - vezi, Doamne! - în opoziție, colaborează perfect când e vorba de interesele fostei nomenclaturi securisto-comuniste. Cum lui Gheorghe Onișoru PNL i-a retras sprijinul politic, acesta s'a declarat *"independent"*. De bun simț, probabil.

Cum vor evolua lucrurile? În condițiile unei slabe susțineri politice și a unei anemice solidarități a societății civile, obiectivele demne (chiar dacă, totuși, restrânse) ale grupului celor șase nu vor putea fi probabil atinse. Dreptatea este, fără îndoială, de partea lor. Dar cine (mai) pune preț, în România de astăzi, pe dreptate?

Iar Securitatea s'a bucurat la noi de o imunitate specială, cu grad mare, pe măsura gradelor!

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacția și Administrația:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT
COMPLETATI CU LITERE DE TIPAR
☐ NOU ☐ REÎNNOIRE
NUMELE DE FAMILIE.....
PRENUMELE.....
STRADA/ Nr. .....
ORAȘUL.....STATUL/PROVINCIA.....
CODUL POȘTAL.....ȚARA.....

PREȚUL ABONAMENTULUI ANUAL:
PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSȚINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUȚIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ȚĂRILE)

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte

ZIDUL PRUTULUI

Mihaela MOISIN

După faimosul pact Ribbentrop-Molotov, care a împărțit câteva din statele europene la buna înțelegere a celor doi titani ai timpului, în 1945, la Yalta, trei mari puteri împărțeau din nou Europa în două, urmărind o linie trasă pe un petic de hârtie- Europa occidentală și Europa de Est, comunistă. A început apoi războiul rece, s'a format NATO, ca alianță de apărare a țărilor occidentale împotriva pericolului dominației sovietice.

Au trecut 44 de ani și țările Europei de Est - sub dominația Uniunii Sovietice comuniste - s'au revoltat și au dărâmat comunismul. Nu s'a realizat această dărâmare cu ajutorul acelor puteri care le aruncaseră cu sânge rece în comunism, nici prin puterea revoluționarilor acelor țări, ci printr'o conjunctură mai puțin politică, dar mai mult economică: ajungerea Uniunii Sovietice în pragul falimentului. Această mișcare pe tabla de șah a Europei a fost pregătită cu migală de Sovietici, cu scopul de a-și atrage ajutorul financiar al Vestului, cu care apoi să pornească la o nouă pregătire militară, în vederea unei viitoare campanii de expansiune.

Primii care au profitat de această conjunctură au fost Germanii, care imediat au dărâmat zidul Berlinului, unind frații germani. Guvernul României, care a avut aceeași șansă imediat după revoluție, dar mai ales după desființarea URSS, a stat impasibil și nu a făcut nimic pentru a-și recâștiga teritoriile răpite de URSS, prin pactele și tratatele de tristă amintire (cu acceptul marilor puteri), pentru a-și uni frații români. Momentul istoric a fost pierdut și frații români au rămas din nou despărțiți.

Au trebuit să treacă ani dela revoluțiile din țările foste comuniste ca, pe rând, acestea să fie invitate să facă parte din structurile NATO, ultimele 7 dintre acestea, printre care și România, în Noembrie 2002. Această hotărâre a fost a aceloraşi mari puteri, în al căror avantaj a avut loc extinderea NATO.

În sfârșit Americanii, pe care i-au așteptat cu înfrigurare și speranță părinții și bunicii noștri, și-au făcut apariția. Dar ei n'au avut norocul nostru să-i vadă în România înainte de a muri.

Bucuria noastră, a tuturor Românilor de a intra în sfârșit în NATO este umbrită însă de rămânerea dincolo de zid a Basarabiei. Nu mai vorbim de Bucovina și Ținutul Herței care au fost definitiv pierdute în favoarea Ucrainei, prin semnarea Tratatului cu această țară, în vederea pregătirii României, înutil, pentru *summit*-ul dela Madrid.

Întrebată de ziariști, de ce nu a fost admisă România în NATO încă din 1997, Madeleine Allbreicht a răspuns sincer: *"La vremea aceea, foarte multe voci se opuneau pe față extinderii NATO. Oamenii erau îngrijorați, ei credeau că înfuriind Rusia, s'ar distruge articulațiile alianțelor vestice"*.

Deci, așa cum arătam și într'un precedent articol, nu datorită situației economice proaste, a nerealizării reformei sau datorită corupției sau structurilor Securității încă actuale în conducerea României, an pierdut la Madrid. Aceste condiții nu sunt îndeplinite nici azi, la intrarea în NATO. Motivul real a fost frica de a-i supăra pe Ruși. Astăzi, probabil că cele trei puteri mari au alte interese mai puțin cunoscute de noi, oamenii de rând și au ajuns la o altă înțelegere, cedând Basarabia Rusiei, probabil pentru totdeauna. Nu semnarea tratatului cu Ucraina (incluzând cedarea Bucovinei și a Ținutului Herței) sau semnarea Tratatului cu Rusia au avut vreo importanță; deci, importante sunt doar interesele de moment ale celor trei mari puteri.

Totul însă este relativ. Dacă NATO a luat ființă ca o alianță de apărare împotriva tendinței de dominare sovietice, comuniste, care la acea vreme reprezenta într'adevăr un pericol, astăzi acest motiv nu mai există. NATO și-a schimbat scopul și s'a extins acum pentru motive complet diferite, acelea de a apăra lumea împotriva terorismului. Din nou, ca în timpul celui de-al doilea Război Mondial, SUA și Anglia și-au dat mâna cu Rusia, sunt prietene și au putere de decizie asupra împărțirii lumii. Dar ce se va întâmpla când și terorismul va fi distrus, și când NATO nu-și va mai avea rostul, desființându-se, așa cum orice alianță, de orice natură, sau orice imperiu nu au dăinuit la infinit? Atunci, Rusia refăcută pe banii Vestului își va relua tendințele expansioniste. Va apăra cineva statele devenite de curând membre ale NATO, de expansiunea Rusiei? Nu cred.

Astăzi este 1 Decembrie, ziua națională a României. Ce sărbătorim noi? România mare, sau România mică și mutarea zidului dela Berlin pe Prut, despărțind pe frații români?

Este trist să participi la aniversarea reintregirii României, când parte din ea este aruncată dincolo de zidul Prutului. Este trist să asculți discursurile ce se țin de către politicieni incompetenți, sau să citești articolele din presă și să realizezi că nimeni nu amintește de Basarabia, rămasă de izbelişte, dincolo de zid.

Dar este și mai trist să asculți tăcerea Basarabenilor, care protestează liniștit și cu răbdare, la măsurile dictatoriale ce li se impun dela Moscova: introducerea limbii ruse obligatorii, învățarea *"Istoriei Moldovei"*, desființarea posturilor de televiziune românești etc. Tăcerea lor nu ne condamnă pe noi, pe care nu ne consideră trădători; ea este tăcerea suferinței, a tenacității lor și a speranței continue.

Jertfa sutelor mii de morți din timpul războiului pentru reintregire rămâne un act istoric de conștiință națională a unor generații întregi de Români. Marii bărbați politici ai României care au înfăptuit România Mare se răsucesc în morminte în fața lipsei de conștiință națională demonstrată de actualii politicieni care sărbătoresc intrarea României în NATO cu bere și mititei, în fața discursurilor demagogice cu luciu de dragoste de țară și popor, ignorând total, neamintind măcar pe frații lor din Basarabia.

Cel puțin, acum, când ne simțim mai puternici, guvernul României ar trebui să nu semneze Tratatul de bază cu Rusia, fără includerea măcar în anexă a teritoriilor răpite României prin Pactului Ribbentrop-Molotov.

La 27 Martie viitor nu vom mai cânta: *"Basarabie frumoasă, / bine te-ai gătit mireasă / căci ți-aducem peștior, peștior / Mândrul nostru tricolor..."*

ADERAREA LA NATO SAU FUZIUNEA CONTRARIILOR

Viorel PALTIN

Pare un fapt incontestabil că oamenii care au activat în politică într'o anume direcție sunt capabili, sub impresia imperativă a unor noi realități, să-și schimbe atitudinea cu 180 de grade, situându-se ei înșiși și țara de al cărei destin se ocupă, pe un drum cu totul contrar; în România și în lume, politica de stânga a fost în general asociată cu refuzul categoric - în plan real și filosofic - al valorilor occidentale ale democrației, economiei de piață, acestea fiind înțelese ca opuse aspirațiilor profunde ale ființei umane și ale societății în ansamblu.

Acest refuz al normalității s'a răzbunat și, din prea trâmbițata *"grijă față de om"*, ne-am ales cu relații de ură între oameni, promovate de acea *"luptă de clasă"* ce se mai manifestă la noi și azi haotic... Suntem martorii transformării paradoxale a politicii interne și externe, nu numai în țara noastră. Ceea ce era de neconceput - un fel de contradicție în termeni - pare a deveni posibil: o convertire, o fuziune a însăși contrariilor. Într'adevăr, cine putea să viseze că fostul rege al Bulgariei, Simion, ar putea accepta postul de primministru în țara sa, sau că o Polonie funciarmente anticomunistă va fi condusă de foști comuniști după întrarea ei cu drepturi depline în NATO.

În cazul nostru, realegerea lui Ion Iliescu în funcția de președinte al țării și constituirea unui guvern axat pe fostul PDSR, convertit mai apoi în PSD, dădeau un semnal negativ clar că dezideratul integrării euro-atlantice al României se depărtase într'o zonă a lipsei oricărei speranțe. Evoluțiile din ultimul an și jumătate de pe scena politică a țării noastre nu sunt mai puțin paradoxale. S'a produs o apropiere între actuala putere și fostul rege Mihai, jurnaliști dela Radio Europa Liberă au fost omagiați la Cotroceni de Ion Iliescu, lucru de neconceput cu numai cinci ani în urmă, iar guvernul condus de Primul ministru Adrian Năstase s'a urcat pe caii cei mari ai aderării la NATO. Să stai și să te crucești! Cum s'au putut produce toate acestea?

Pe observatorul politic deprins să se raporteze la idei, fapte și concepte precise, explicația unor atari răsturnări de anvergură a convingerilor și direcțiilor de acțiune îl găsește descoperit, în plin mister. Expresia *"est modus in rebus"* ar putea fi, nuanțată și adaptată la situație, tradusă astfel: *"există un fel de a fi inerent, ținând de interiorul lucrurilor, care scapă înțelegerii imediate, sfidează logica elementară și nu se înscrie în ordinea firească a gândirii"*.

Mărturisesc că, în lumina ultimelor veşti despre şansele reale ale țării noastre de a fi invitată în luna Noembrie la Praga pentru a se alătura NATO, sunt la fel de stupefiat ca și când m'aș afla pe malul Dunării și aș vedea că fluviul și-a schimbat curgerea, luând-o în spre amonte, către izvoare. Există, trebue s'o recunosc, și mirări - stupefacții - de care te poți bucura, șocuri cu efect pozitiv de care, după ce îți revii, constați că surpriza a fost cât se poate de plăcută. Te freci la ochi și vezi cu extremă mulțumire că totul pare aevea! A fost oare posibil? - te întrebi. Nu pot să zic altceva decât că am dorit din toată inima ca acest lucru să se întâmple. Și s'a întâmplat: suntem în NATO.

Sunt primul gata să recunosc că, în trecut, n'am avut dreptate, că am văzut lucrurile din o cu totul altă perspectivă. Încep să cred că ceva s'a schimbat. Poate că nici NATO nu mai este ce credeam...

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE
din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!
MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD:
MUZICĂ POPULARĂ/ROMANȚE, MUZICĂ UȘOARĂ
COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ
CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA
VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAȘE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluția 89
Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun
CĂRȚI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICȚIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRȚI DE BUCATE etc.
ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE!
COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAȚAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc
Cereti formulare si liste gratis!
ARTIMMEX
import-export & distribution of publications and media
Reprezentanți ELECTRECORD și INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

ROMÂNIA A FOST INVITATĂ OFICIAL SĂ ADERE LA NATO ALĂTURI DE ALTE ŞASE STATE-CANDIDATE

———Dan BITU———

Secretarul general al Organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord (NATO), George Robertson, a anunţat la Praga, în prezenţa şefilor de stat şi de guvern ai *"Celor 19"*, *"decizia crucială şi importantă"* de a invita România, Bulgaria, Slovacia, Slovenia, Estonia, Letonia şi Lituania să adere la Alianţa Nord-Atlantică, *"pregătită"* acum, în noul mileniu, pentru extindere şi pentru o *"reformă internă"* istorică, informează agenţiile internaţionale de presă.

Începând din 2004, când cele şapte state invitate să adere la NATO, vor deveni aliate cu drepturi depline, Aliaţa Nord-Atlantică va avea *"un număr aproape dublu de membri"*, a declarat secretarul general al NATO, subliniind că noile membre vor spori *"puterea, vitalitatea şi coeziunea"* NATO, informează AP. *"NATO nu este o organizaţie exclusivistă"* şi şi-a păstrat *"uşile deschise"*, fapt dovedit încă din 1999, când a primit Republica Cehă, Polonia şi Ungaria în rândurile sale, a amintit George Robertson.

Noua extindere a NATO a fost decisă de statele membre ca o recunoaştere a eforturilor depuse de cele şapte state candidate pentru a întruni criteriile militare, economice şi politice de aderare, a subliniat secretarul general al NATO. România, Bulgaria, Slovacia, Slovenia, Lituania, Letonia şi Estonia au demonstrat că pot adopta *"decizii dificile"* şi pot *"îndeplini cerinţele"* Alianţei Nord-Atlantice, a continuat George Robertson.

Este vorba de cea de-a cincea extindere a NATO, aminteşte AFP, dela crearea acestei organizaţii. Decizia intervine într'un moment în care NATO, creată pentru a preveni o expansiune a fostei URSS, se pregăteşte pentru o reformă majoră, pentru a putea face faţă noilor ameninţări la adresa păcii şi securităţii internaţionale, terorismul şi proliferarea armelor de distrugere în masă.

"Cei 19" salută decizia istorică a NATO de a invita şapte noi state să adere la Alianţa Nord-Atlantică

Preşedintele SUA, George W. Bush, a subliniat în cadrul *summit*-ului Alianţei Nord-Atlantice dela Praga, că SUA *"sunt satisfăcute"* de decizia Organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord de a invita oficial România, Bulgaria, Slovacia, Slovenia, Lituania, Letonia şi Estonia să adere la Alianţa Nord-Atlantică, decizie care *"va consolida"* structurile transatlantice, informează AFP şi AP.

Aderarea la NATO a celor şapte state foste comuniste, care va avea loc oficial în 2004, când decizia dela Praga va fi ratificată de parlamentele statelor aliate, *"nu numai că va contribui la capacităţile militare"*, dar *"va împrospăta spiritul acestei mari alianţe democratice"*, a subliniat George W. Bush. *"Credem că decizia de azi reafirmă angajamentul nostru în favoarea libertăţii şi în favoarea unei Europe unificate, libere şi care să trăiască în pace"*, a continuat preşedintele SUA.

"Extinderea NATO este un moment istoric, un moment în care Europa se unifică pas cu pas; eliminând diviziunile din trecut (...) Europa şi SUA îşi reafirmă natura indivizibilă a securităţii lor". "Viziunea viitorului continentului european este, începând de azi, împărtăşită de noi toţi", a declarat, la rândul său Preşedintele Franţei, Jacques Chirac, care a salutat decizia privind extinderea NATO şi a chemat Alianţa Nord-Atlantică să-şi păstreze *"uşile deschise"* pentru a primi noi state.

Şeful guvernului dela Madrid, Jose Maria Aznar, a salutat, la rândul său, decizia NATO de a invita cele şapte state foste comuniste să intre în structurile transatlantice, subliniind că extinderea reprezintă *"un succes politic"* şi o demonstraţie că poate exista *"mai multă Europă"*, consolidându-se în acelaşi timp legăturile transatlantice.

Gazda *summit*-ului dela Praga, Preşedintele ceh, Vaclav Havel, a cărui ţară a aderat la NATO în 1999, a subliniat *"importanţa capitală"* a extinderii NATO, care a transmis lumii un mesaj clar că *"era în care cel mai puternic îi supunea pe cei mai slabi s'a sfârşit"*, după cum s'a pus capăt şi diviziunilor pe care le-a cunoscut Europa în ultimii 50 de ani. Şi Preşedintele Poloniei, Alexander Kwasniewski, s'a declarat convins că decizia privind extinderea NATO *"ne va face mai puternici, nu mai slabi"* şi *"va consolida libertatea, democraţia şi securitatea"*.

"Extinderea NATO nu este la final, ea reprezintă un proces continuu în vederea atingerii obiectivelor noastre comune", a subliniat şi Preşedintele Turciei, Ahmed Necdet Sezer, insistând că *"decizia istorică"* adoptată de *"Cei 19"* la Praga *"face ireversibil faptul că Războiul Rece a rămas în urmă"*, informează EFE.

Toate cele 19 state membre au salutat decizia extinderii NATO. Unele state membre, precum Marea Britanie şi Italia, au profitat de ocazie pentru a evidenţia alte aspecte legate de viitorul Alianţei Nord-Atlantice, comentează AFP. Primul ministru britanic, Tony Blair, a declarat că *"atunci când unele persoane îşi pun întrebări asupra relevanţei Alianţei Nord-Atlantice (...) ar trebui să vorbească cu noile state membre pentru a afla de ce este important NATO"*. Extinderea NATO *"adânceşte stabilitatea în Europa, ceea ce este şi misiunea istorică a Alianţei"* şi *"marchează un pas profund în direcţia îmbunătăţirii securităţii europene"*.

Cât despre Primul ministru italian, Silvio Berlusconi, în loc să pronunţe un discurs privind extinderea NATO, acesta a adresat un mesaj de salut *"marii democraţii şi marelui popor american"*, care *"a permis tuturor menţinerea păcii, stabilităţii şi prosperităţii"*.

În schimb, anunţul oficial privind extinderea NATO a fost primit cu extraordinară căldură de statele invitate azi să adere, state care mai au de parcurs un drum destul de lung până la momentul în care vor deveni state aliate cu drepturi depline. Acest drum va continua cu finalizarea propriu-zisă a negocierilor, probabil în Martie 2003, apoi cu ratificarea de către parlamentele statelor aliate a protocolului între cele şapte state şi amabasadorii *"Celor 19"*, procedură care va dura aproximativ un an, conform CTK. În aceste condiţii, aderarea propriu-zisă la NATO a celor şapte state va avea loc în primăvara sau toamna anului 2004, probabil cu prilejul viitorului *summit* al NATO, apreciază agenţia cehă de presă.

"Este clar o zi importantă pentru Estonia, deoarece fixează mediul securităţii noastre în cel mai pozitiv mod", a declarat Primul ministru eston, Siim Kallas. *"Sper că acest pas va reaminti acelor forţe din Rusia care încă mai gândesc poate în spiritul fostei URSS că zilele acelea s'au sfârşit"*, a declarat şi Preşedintele Letoniei, Vaira Vike Freiberga.

"Această zi este o răscruce pe drumul nostru spre o securitate durabilă", a subliniat şi Primul ministru slovac, Mikulas Dzurinda, amintind de *"generaţiile care au suferit în spatele Cortinei de Fier"*, simbolul diviziării Europei. *"Desigur, mai rămân multe de realizat până când Slovacia va deveni membru al NATO dar, pentru moment, este un sentiment minunat"*, a declarat şi şeful diplomaţiei slovace, Eduard Kucan.

Fundamentele NATO au fost puse în 1949 de Belgia, Canada, Danemarca, Franţa, Islanda, Italia, Luxemburg, Olanda, Norvegia, Portugalia, Marea Britanie şi SUA, amintesc agenţiile internaţionale de presă. De atunci, NATO s'a extins în cinci rânduri: în 1952, când au aderat Grecia şi Turcia, în 1955, când a aderat Germania (de Vest), în 1982, când s'a alăturat statelor aliate şi Spania şi în 1999, când au aderat primele state foste comuniste, respectiv Republica Cehă, Polonia şi Ungaria.

Interesul investitorilor străini va creşte faţă de România, după aderarea la NATO

Invitaţia de aderare a României la NATO va conduce la creşterea interesului investitorilor de a dezvolta afaceri în ţara noastră, cât şi la o îmbunătăţire a *rating*-urilor acordate diferitelor entităţi economice, a declarat preşedintele Băncii Comerciale Române, Nicolae Dănilă.

La aceasta se adaugă şi faptul că începând cu anul 2004, ca urmare a extinderii Uniunii Europene, România va deveni principalul punct de atracţie al întregii regiuni geografice, din punct de vedere al perspectivelor economice şi de afaceri, consideră preşedintele celei mai mari bănci comerciale din România.

Toate acestea vor conduce treptat la amplificarea efectelor economice pozitive şi, implicit, la creşterea activităţii bancare din România. În plus, nu este exclus ca în viitorul relativ apropiat agenţiile de *rating* să îmbunătăţească calificativele acordate României şi entităţilor economice ce activează în această piaţă, în condiţiile menţinerii *trend*-ului ascendent al rezultatelor macroeconomice, ceea ce va determina o nouă reducere a costului necesar atragerii de fonduri din pieţele internaţionale în vederea susţinerii efortului investiţional, a spus Nicolae Dănilă.

De asemenea, aderarea la NATO va conduce la creşterea valorii investiţiilor deja efectuate în România. Siguranţa oferită de această alianţă se poate traduce într'un surplus de valoare adăugată pozitiv pentru fiecare entitate economică existentă. Această evoluţie a fost semnalată cu ocazia aderării Ungariei, Poloniei şi Cehiei la NATO.

Prin urmare, costul achiziţionării de către investitorii străini a oricărui agent economic ce activează la noi ar putea să se majoreze treptat, în special ca urmare a impresionantului potenţial de afaceri existent în România, comparativ cu ţările din regiune, a apreciat preşedintele BCR.

NATO, un pas către prosperitate pentru România şi Bulgaria

Statele balcanice România şi Bulgaria privesc aderarea la NATO, pe care au primit-o la Praga, ca pe o poartă către mult-aşteptata prosperitate, dar analiştii subliniază că numai reformele dure îi vor atrage pe investitorii străini care pot contribui la o veritabilă renaştere economică, comentează Reuters.

Potrivit Reuters, prin invitaţiile lansate Joi, NATO i-a adus definitiv pe vecinii săraci ex-comunişti în sfera securităţii occidentale, după 12 ani petrecuţi într'un vid geostrategic şi patru decenii în spatele Cortinei de fier - dar, deşi e de aşteptat ca aderarea la NATO să întărească stabilitatea politică într'o regiune volatilă, analiştii afirmă că banii nu vor începe să curgă în regiune în absenţa unor schimbări profunde ale climatului economic.

"Aderarea la NATO nu va avea atâta impact la faţa locului cât reformele", a subliniat Carlin Doyle, analist la Oxford Economic Forecasting.

Reuters notează că NATO este singurul premiu pe anul acesta pentru România şi Bulgaria, care se zbat încă să-şi *"occidentalizeze"* economiile, în timp ce Slovenia, Slovacia, Estonia, Letonia şi Lituania, invitate şi ele Joi să adere la NATO, se numără printre cele 10 state programate să intre în Uniunea Europeană în 2004, ceea ce le va aduce avantaje economice tangibile. România şi Bulgaria vor trebui să aştepte până în 2007, precizează Reuters.

Pentru duo-ul balcanic - scrie agenţia, referindu-se la România şi Bulgaria, uşa NATO s'a deschis după ce atacurile dela 11 Septembrie 2001 din SUA au scos în evidenţă importanţa lor ca punte între Est şi Vest şi au pus în umbră indoielile legate de rimul lent al reformelor şi de corupţia cronică.

Dacă guvernul prooccidental al Bulgariei aderă la măsurile drastice prescrise de mentorul său economic, FMI, liderii excomunişti ai României par a ezita să adopte politici dure, date fiind necesităţile populaţiei sărace - comentează Reuters. Analiştii arată că România trebue să accelereze privatizarea, să aplice curajos disponibilizări masive şi să combată birocraţia şi corupţia, probleme care, alături de războiul şi instabilitatea politică din Iugoslavia vecină, pe lângă recesiunea globală, au descurajat investiţiile în cele două ţări - continuă agenţia, care aminteşte că între 1989 şi 2001, investiţiile străine directe per capita s'au ridicat, în România, la 356 dolari, iar în Bulgaria la 491, comparativ cu Ungaria - 2.177 dolari, potrivit unui studiu al BERD.

Dar, spre deosebire de analiştii mai curând sceptici, care notează că abia schimbările substanţiale cerute de aderarea la UE vor avea impact asupra economiilor celor două ţări, populaţia acestora, unde salariile medii lunare sunt de circa 100 de dolari, este optimistă, a constatat Reuters, citând o coafeză din Bucureşti ce şi-a exprimat încrederea că *"după NATO vor veni mai mulţi clienţi şi câştigurile vor creşte"*, argumentând că *"toate ţările membre ale NATO sunt bogate"*.

Oamenii politici, care se tem de o răbufnire a nemulţumirii populaţiei după ce intrarea în NATO nu va aduce beneficii economice imediate, subliniază importanţa simbolică a deciziei, mai scrie Reuters, citând, în încheiere, afirmaţia Premierului Adrian Năstase, potrivit căreia *"pentru poporul român, decizia dela Praga înseamnă sfârşitul erei războiului rece"*.

PRIMIŢI CU COLINDATUL?

Urmare din pag. 1

din ceruri, s'a întrupat dela Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria şi s'a făcut om". Prin naşterea lui Iisus în Betleem, Dumnezeu vine la geamurile omului în chipul umil de colindător *"luând chip de rob, devenind asemenea oamenilor şi la înfăţişare aflându-se ca un om"* (**Filipeni 2,7**).

Crăciunul este ziua de naştere a lui Iisus Hristos. Afirmaţia e atât de simplă că pare respingător de banală. Şi totuşi... Şi totuşi, oare ne dăm seama ce înseamnă aceasta? Ne dăm seama ce-ar fi însemnat viaţa noastră fără Betleem? O viaţă sfârşită ca a oricărui tâlhar, aşa cum ne-ar fi tâlhărit pe noi moartea, pe cea mai odioasă răsplată a dreptăţii ce ni s'ar fi cuvenit. Fără de păcat fiind, s'a făcut ca unul dintre noi. Păcatele noastre le-a luat pe umerii Lui, S'a *"smerit până la moarte şi încă moarte pe cruce"* pentru a ne răscumpăra din moarte şi a ne ridica *"din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer"* (**Catavasia învierii**).

"Hristos se naşte..." pentru ca fiecare din noi să devină o *"poartă a cerului"*. Hristos s'a născut şi îngerii lui Dumnezeu urcă şi coboară prin sufletul nostru întrebând: *"Primiţi pe Dumnezeu cu colindatul"*? E noapte. Omule, e noapte afară. Nu o simţi? E la fel ca noaptea din tine. La fel de rece ca oglinda singurătăţii tale. Colindătorul din frigul de afară e Dumnezeu. A văzut lumină în fereastra ta. A bănuit-o a fi din steaua magilor. Şi încă o dată a întrebat: *"Primiţi cu colindatul?"* Şi florile de măr au răspuns cu colindul aminurile albe: *"Primim, primim!"*

Pr.Dr. D. ICHIM

Masă rotundă la BBC:

Reunificarea ţărănistă, cu ce şanse ?

Întrebare: - Doamnă Zoe Petre, ce şanse au reunificarea ţărănistă şi refacerea dreptei?

Zoe Petre: - Nu este de căderea mea să spun, nici măcar în nume personal, dacă este posibilă sau nu. Domniile lor vor judeca în ce măsură pot să lase contenciosul deoparte, să-şi unească forţele sau să nu o facă. Ce pot eu să spun este că există o presiune enormă din partea cetăţenilor obişnuiţi să se întâmple ceva de bine în zona asta şi cine nu ţine seama de această presiune şi nu acţionează aşa încât, încă o dată, să fiu şi eu reprezentată în viaţa politică, nu numai colegii mei care votează şi aplaudă PSD, nu se va întâmpla nimic de bine.

Întrebare: - La ce vă referiţi?

Zoe PETRE

Zoe Petre: - Mă refer la faptul că, unu, PNL a fost deja învestit în acest sens. Eu am spus şi public, am toată consideraţia pentru Domnul Stolojan, dar convingerea mea că el este un liberal pur sânge este foarte redusă şi nu s'a întâmplat nimic care să mi-o întărească.

În al doilea rând, Domnul Radu Vasile - colegii Dumneavoastră din presă spun - se duce întâi la Cotroceni şi pe urmă îmi propune o forţă de dreapta cu binecuvântarea Cotrocenilor, deci, dacă cumva suntem în faţa unei operaţii de *"maskirovka"*?

Victor Ciorbea: - Categoric că România are nevoie de o alternativă şi, în mod categoric, are nevoie de o alternativă reală, serioasă şi nu una inventată peste noapte şi declarată după întâlniri la un palat sau la celălalt. Or, noi credem cu toată sinceritatea că, în pofida tuturor dificultăţilor prin care a trecut, PNŢCD constituie o asemenea alternativă.

Întrebare: - Cu voie dela actuala putere, Domnule Ciorbea? Cu voie dela Poliţie? Pentrucă în presă s'a scris şi s'a speculat că şi Dumneavoastră aţi avut la un moment dat probleme cu înregistrarea partidului şi că aţi fi apelat, prin Silvio Berlusconi, unul din liderii importanţi ai Internaţionalei Creştin-Democrate, la Adrian Năstase.

Este adevărat că aţi apelat la Năstase ca să nu mai aveţi probleme la tribunal cu înregistrarea partidului?

Victor Ciorbea: - Eu nu am apelat niciodată. A fost un schimb de scrisori - din păcate, deschise - între conducerea executivului şi conducerea Partidului Popular European. A fost un schimb regretabil, mai ales că se derula în timpul unui proces.

Întrebare: - Vasile Lupu, la rândul Dumneavoastră, sunteţi apropiat de Radu Vasile acum, în aceste momente în care Radu Vasile încearcă ceea ce el numeşte probabil sau gândeşte o reconstrucţie a partidului. Cum de se duce Radu Vasile la Cotroceni, ce caută acolo, la Cotroceni, înainte de a porni un asemenea proiect?

Vasile Lupu: - Resping orice interpretare de natură a populariza, a mediatiza un conflict personal între mine şi Domnul Victor Ciorbea. Nu este un conflict între persoane, este un conflict între principii, între idei, între fapte. Le punem pe masă în faţa oricui. Iată, sunt dispus la o discuţie cu Domnul Ciorbea în faţa presei, chiar în sediul PNŢCD, pe fapte concrete şi nu pe resentimente de care - ştiu eu? - am fost suspectat în ultimul an...

Victor Ciorbea: - Haideţi să avem acest dialog între noi mai întâi, înainte de a-l avea în faţa presei...

Vasile Lupu: - ...L-am avut o dată, l-am avut o dată la cererea Dumneavoastră...

Victor Ciorbea: - L-am avut o dată şi...

Vasile Lupu: - Nu o dată, l-am avut de vreo şapte ori, Domnule Ciorbea...

Victor Ciorbea: - ...Nu, nu, nu o luaţi aşa, Domnule Lupu, putem discuta foarte civilizat, fără nici un fel de probleme, în prezenţa cui doriţi Dumneavoastră şi eu cred că, aşa cum menţionaţi, a trecut timpul şi al frustrărilor, şi al rănilor mai vechi sau mai noi. Să vedem care este interesul şi al opoziţiei, şi al PNŢCD, pe care nu cred că l-aţi putut scoate dela suflet peste noapte.

Vasile Lupu: - Domnule Victor Ciorbea, daţi-mi voie, eu nu v'am întrerupt. Eu nu-mi fac problema alegerilor anticipate, nu cred în aceste alegeri anticipate, ar însemna o răsturnare a ordinii constituţionale...

Victor Ciorbea: - Dar nici nu o puteţi exclude. Deci, este bine mai întâi să fim pregătiţi cu toţii. Este mult mai bine să fim pregătiţi cu toţii...

Vasile Lupu: - Păstraţi-vă calmul, să nu irosim timpul, nu v'am întrerupt. Dacă Dumneavoastră credeţi în justeţea acelei sentinţe a Curţii de Apel Bucureşti...

Victor Ciorbea: - Iar vorbim de sentinţe, Domnule...

Vasile Lupu: - Nu v'am întrerupt... Dacă Dumneavoastră credeţi în justeţea acelei sentinţe, trebuia să intervină Partidul Popular European, pe care l-aţi dezinformat? Dacă Partidului Popular European...

Victor Ciorbea: - Domnule Lupu, a intervenit înainte de asta un congres cu peste 5.000 de delegaţi, au intervenit semnăturile a peste 93% din organizaţiile locale...

Vasile Lupu: - Adunaţi puţin (...)

Victor Ciorbea: - Să nu mai vorbim de trecutul ăsta... Nu are rost...

- Iată ce spune *"Evenimentul zilei"*, de pildă, de Vineri 15 Noembrie. Vă citează pe Dumneavoastră, numărul doi pe lista posibilei forţe populare, partidul care ar avea...

Vasile Lupu: - Pe mine mă citează?

- Da, da. *"Actualul preşedintele al PPC, Vasile Lupu, este dispus să accepte proiectul lui Radu Vasile. Noi suntem gata să ne alăturăm unei noi construcţii"*...

Vasile Lupu: - Domnule Sebastian, nu mă citează pe mine. N'am declarat eu că sunt numărul doi pe lista lui Radu Vasile. Nu am văzut nici o listă! Dar să fim foarte precişi: sunt de acord cu o construcţie populară creştin-democrată. Ne adunăm toţi, câţi gândim la fel, şi apoi în vârful acestei construcţii, nici într'un caz oameni antrenaţi în scandaluri de corupţie sau oameni consumaţi politic.

Întrebare: - Doamnă Zoe Petre, dar Emil Constantinescu, fostul preşedinte, ce intenţionează în acest moment? Iată, Victor Ciorbea i-a făcut o ofertă şi înţeleg că conducerea ţărănistă a luat decizia să intre în dialog cu Emil Constantinescu, să vadă poziţia sa faţă de PNŢ.

Zoe Petre: - Preşedintele Constantinescu nu consideră că o declaraţie de presă este o invitaţie la discuţie.

Victor CIORBEA

Victor Ciorbea: - Dacă îmi permiteţi, câteva precizări. În primul rând, am avut întâlniri cu persoane dintre cele mai apropiate ale D-lui Emil Constantinescu şi am avut discuţii şi cu domnia sa şi sper să mai avem inclusiv pe această temă. Pe de altă parte, cred, mă bucur că D-na profesor Zoe Petre susţine PNŢCD, deşi uneori, sincer să fiu, nu ştiu dacă a dat această impresie; dar este bine că o face...

Întrebare: - Constantinescu, ca să facă această construcţie de dreapta, (...) această construcţie ţărănistă şi pe partea dreaptă a scenei politice?

Victor Ciorbea: - Dacă Dl. Emil Constantinescu doreşte să revină în PNŢCD şi să participe la acest efort de relansare a partidului, de readucere a lui în avanscena politicii româneşti, fără îndoială că nu problema poziţiei mele în acest partid se pune. Se va decide exact poziţia fiecăruia. Eu am plecat din diverse poziţii, printre puţinii care au plecat chiar prin demisie, nu am ţinut la scaune în mod deosebit şi cred că am demonstrat.

Vasile Lupu: - Şi reîntoarcerea D-lui Preşedinte Constantinescu la PNŢCD nu mai revigorează PNŢCD. După practica politică din Europa postbelică, un partid care a înregistrat un asemenea eşec, un partid principal de guvernământ ieşit în afara parlamentului făcându-se ţăndări, nu mai poate fi revigorat sub acelaşi nume. Eu, dacă iese o construcţie solidă popular-creştin-democrată, sunt dispus să stau la poarta sediului acestei construcţii...

- Ei, chiar aşa?

Vasile Lupu: - Chiar aşa. Nu mă pot înţelege cu mincinoşi, cu trădători, cu diversionişti. Nu o să mă pot înţelege niciodată. Nu o să îi nominalizez aici.

- Dar nominalizaţi persoaneie cu care vă puteţi înţelege!

Vasile Lupu: - Deci, ne aşezăm toţi la masa de discuţii, punem faptele pe masă, stabilim mai întâi care este electoratul, nici într'un caz nu vom atrage spre noi oamenii de afaceri ai lui Adrian Năstase sau improprietăriţii lui Ion Iliescu, câtă vreme noi nu am fost în stare să retrocedăm proprietăţile funciare la 700 de mii de familii care ne-ar fi dat 20% în alegerile din 2000 sau câtă vreme Dl. Ciorbea, care nu a pus niciodată preţ pe Constituţie, a vândut casele proprietarilor... Pentrucă acea hotărâre de guvern pe care a dat-o în Decembrie 1996, declarând titlu legal toate actele care au confiscat casele proprietarilor a însemnat vinderea caselor către chiriaşi şi...

Victor Ciorbea: - D-le Lupu, la asemenea afirmaţii, sincer, nu mă aşteptam din partea Dvs., mai ales că aţi participat şi la întrunirile coaliţiei de atunci, când s'au adoptat acele acte normative şi când s'a făcut delimitarea între cu titlu şi fără titlu. Zău, mă aştept la puţin mai multă bună-credinţă, chiar şi în cadrul unor asemenea dialoguri...

Vasile Lupu: - Nu când aţi dat acea hotărâre...

Victor Ciorbea: - Dacă vreţi să faceţi neapărat jocul actualei puteri, faceţi-l prin alte metode şi mijloace şi nu prin astfel de atacuri, care cred că nu folosesc în nici un caz opoziţiei.

Vasile Lupu: - D-le Ciorbea, să vorbim tranşant... Eu nu cred nici în Berlusconi, nici în Vim Van Welzen, nu cred nici în Wilfrid Martens. Dacă aici nu ne identificăm electoratul şi nu ne reîntâlnim cu oamenii...

Victor Ciorbea: - Ne reîntâlnim cu oamenii, D-le Lupu, uite că eu sunt...

Vasile Lupu: - Dvs. nu aveţi ce pierde...

Victor Ciorbea: - Numai în ultimele luni am fost în 36 de judeţe. Sunt zilnic în Forumul Aleşilor Locali.

Întrebare: - Care este platforma minimală pe care vă puteţi totuşi înţelege Dvs. cu Victor Ciorbea?

Vasile Lupu: - Victor Ciorbea nu mai reprezintă nimic în PNŢCD, nu mai are nici o susţinere nici în ţară. Sunt dispus să mă întâlnesc cu conducerea PNŢCD şi în prezenţa dumnealui dacă îl acceptă ceilalţi şi o schimbare a numelui partidului cu concentrarea structurilor - bune-rele, cum sunt, mici-mari, cum sunt - pe această orientare creştin-democrată şi, mai întâi, pentru identificarea electoratului nostru. Electoratul nostru a fost odată. Noi nu avem în clasa de mijloc pe nimeni. Proprietarii, cei cu 10-50 de ha, vreo 3.000-4.000 dacă ar fi fost de familii astăzi, pentru care am insistat eu, puteau susţine un partid creştin-democrat, aşa cum fermierii susţin partidul...

Întrebare: - Şi care este oferta Dvs. de compromis?

Victor Ciorbea: - Oferta de compromis este foarte...

Vasile Lupu: - Aţi minţit de atâtea ori, v'aţi călcat cuvântul...

Victor Ciorbea: - Lăsaţi... Dvs. sunteţi ultimul care aţi putea vorbi despre cuvânt, zău, lăsaţi astea...!

BBC, "Discuţia săptămânii", realizator Carol Sebastian

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să plătească abonamentul la ziarul "Cuvântul Românesc" în lei, pot depune banii în valută naţională la contul

Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc"
2511. 1 - 10297. 1 / Rol B.C.R., Fil. Sect. 6, Bucureşti

anunţând în acelaşi timp şi secretariatul fundaţiei la adresa:
Oficiul Poştal nr. 23, C.P. Nr. 9. Sector 6, Bucureşti

TEL: 746 46 59

11 SEPTEMBRIE A DESCHIS PORŢILE NATO

Urmare din pag. 1

Mai mult chiar, imediat după anunţul lui Robertson, un important demnitar american atrăgea atenţia Bucureştiului că are multe de făcut şi acum *"trebue accelerată lupta impotriva corupţiei"*. Chiar dacă la Bucureşti s'au destupat sticlele de şampanie, autorităţile nu realizează semnificaţia momentului Praga. De acum înainte, NATO şi în special Washingtonul va face presiuni puternice pentru realizarea obiectivelor sale. Deja, politrucii din Armată şi servicii secrete au mai curând feţe de înmormântare. Explicaţia este că Washingtonul nu va face nici un rabat dela cerinţele sale: servicii secrete fără securişti şi o armată profesionistă. Produşii regimului comunist simt că acum timpul lor a apus şi că de data aceasta nimeni nu îi mai poate apăra. În plus, o depeşă a unei agenţii de presă internaţională vorbea de cerearea expresă a Americii adresată ţărilor candidate pentru accelerarea reformelor. Şi aici ar fi explicaţia poate a dorinţei PSD de a convoca alegeri anticipate. Ei ştiu că dacă ar face ceea ce se cere de către Administraţia Bush, în 2004 ar putea avea un eşec usturător şi de aceea încearcă să câştige timp pentru a culege şi roadele reformelor.

Războiul rece s'a încheiat. Cortina de Fier a căzut definitiv. Acum România are şansa să se întoarcă în lumea democratică, cu deosebirea că de data aceasta nu mai putem fi vânduţi la Yalta, ci conform actului de aderare, trebue să fim apăraţi de cei 26 membri ai Alianţei.

Dar nu s'a schimbat doar contextul geopolitic şi mai ales faptul că de acum la Bucureşti nu se va mai dansa pe cazacioc, ci pe muzica country americană cu toate consecinţele ce derivă de aici. De aceea zâmbetele, imediat după Praga, ale politrucilor dâmboviţeni se pot transforma foarte repede în rictus, căci nu s'au ales numai cu o puternică opoziţie, dar mai ales cu un şef. De altfel, în declaraţia sa către naţiune, Ion Iliescu a spus că România a rupt-o cu trecutul. Urmează, spunem noi, să o rupă şi cu reprezentanţii trecutului, printre care şi ION ILIESCU.

Andrei Bădin

România, cea mai coruptă dintre candidatele la U.E.

Ileana BIDIAN

Ultimul raport de țară întocmit de experții Comisiei dela Bruxelles ne plasa, în urmă cu o lună, pe ultimul loc între statele candidate la aderare. În urmă cu câteva zile, președintele comisiei parlamentare mixte româno-europene, Domenico Mennitti, a criticat dur autoritățile dela București pentru întârzierea reformelor în Justiție. Acum, România este arătată cu degetul, pentrucă este cea mai coruptă dintre țările care aspiră la statutul de membru al Uniunii Europene. Datele și informațiile care demonstrează acest lucru au fost adunate într'o amplă analiză, realizată de către Fundația pentru o Societate Deschisă, cu sediul la Budapesta, studiu care acoperă toate statele candidate la aderare.

Sistemul medical, Autoritățile vamale, Justiția, Poliția, Fondul Proprietății de Stat, parlamentul și ministrii - cele mai importante instituții ale statului român - sunt atinse de corupție. Chiar dacă guvernul a pus la punct un plan național anticorupție, până acum nu au fost luate măsuri decât în cazuri minore, în eșaloanele inferioare ale societății, se arată în analiza Fundației din Budapesta. Autoritățile dela București nu au manifestat un interes prea mare în a reglementa chestiunea conflictului de interese, una dintre sursele principale de corupție, chiar dacă acest fenomen este endemic la nivelul politicii și al administrației publice. Toți funcționarii publici ar trebui să depună declarații de venit, însă acestea nu au nici o valoare, pentrucă nu sunt făcute publice și nu există mijloacele legale necesare pentru a ancheta și pedepsi cazurile de încălcare a acestor reglementări.

Cea mai importantă critică ce poate fi adusă Guvernului Năstase este refuzul continuu de a renunța la controlul direct asupra activităților judecătorești. În România există un Avocat al Poporului, însă acesta nu a fost înzestrat decât cu puteri reduse și nu a inițiat până acum nici o anchetă pentru vreun caz de corupție. Acesta este doar un rezumat al analizei realizate de Fundația dela Budapesta, însă el arată clar că autoritățile, prin lipsă de măsuri consecvente, încurajează corupția generalizată din România.

Uniunea Europeană și-a asumat responsabilitatea extinderii cu noi state din fostul Est comunist și a acceptat riscul că acestea ar putea să nu fie pe deplin pregătite pentru a face parte din marea familie. Una dintre problemele cele mai grave, care stârnește îngrijorare la Bruxelles, rămâne corupția. Comisia Europeană a identificat corupție pe scară largă la cel puțin jumătate din statele candidate la aderare, în capul listei fiind România. Așa reiese și dintr'un recent studiu pregătit de către analiștii Fundației pentru o Societate Deschisă cu sediul la Budapesta - o radiografie detaliată a societății românești și a problemei sale cele mai grave: corupția.

În România, corupția este endemică, poate chiar sistematică, în multe dintre sectoarele vieții publice. Autoritățile vamale sunt percepute drept cea mai coruptă instituție, urmată de Justiție, Autoritatea pentru Privatizare și Parlament. Membrii Parlamentului sunt considerați drept cel mai corupt grup profesional, urmați de agenții de poliție și miniștrii. Ceea ce este mai important este faptul că numărul de condamnări sau de anchete declanșate pentru corupție în rândul acestor categorii este foarte mic. Spre exemplu, numărul condamnărilor în anul 2001 pentru trafic de influență este de doar 128 (conform Directoratului pentru Coordonarea Prevenirii Corupției și a Crimei și pentru Strategii de Control din cadrul Ministerului de Justiție) - nici unul dintre acestea nu se referă însă la înalți demnitari din stat.

Legea conflictului de interese este departe de a fi pusă la punct și nu este nici pe departe respectată. Cele mai multe dintre firmele care câștigă contracte publice sunt societăți printre ai căror acționari se află oficiali ai statului român. Aceștia din urmă nici măcar nu încearcă să ascundă faptul că dețin o funcție publică și, în același timp, au afaceri private sau sunt consultanți pentru diverse companii. Relațiile dintre oamenii de afaceri și politicieni nu sunt temporare, ci se concretizează în adevărate rețele bazate pe reciprocitate și solidaritate, au aflat analiștii dela Fundația pentru o Societate Deschisă.

Chiar dacă cheltuielile publice sunt incluse în bugetul oficial de stat, guvernul apelează la ordonanțe de urgență pentru a schimba bugetul post-hoc, facilitând astfel alocarea de favoruri financiare în schimbul contribuțiilor pentru partide și campanii electorale. Nu există o lege a conflictului de interese pentru membrii Parlamentului, mulți dintre aceștia practicând avocatura sau activități comerciale. Legea generoasă privind imunitatea a ținut parlamentarii la adăpost de anchete judiciare sau de acuzații de corupție. Contribuțiile financiare pentru propriul partid, în schimbul unor poziții pe listele de candidatură la alegeri, sunt o practică generalizată. Ultimele estimări arată că cel puțin jumătate din membrii parlamentului au recurs la această metodă, se arată în raportul Fundației pentru o Societate Deschisă.

Încrederea în sistemul judiciar este minimă. Procentul Românilor care nu au încredere în Justiție a crescut dela 62% în 1998 la 77% în 2000. 22% din cetățeni recunosc deschis că plătesc mită atunci când au de-a face cu sistemul juridic din România, mai ales pentru a scurta perioada de judecare a unui caz și pentru desemnarea unui anumit judecător pentru un proces.

Corupția în serviciile publice din România pare să fie endemică, cu excepția sistemului de învățământ. Corupția din Poliție este favorizată de legăturile dintre ofițerii de poliție și crima organizată, în timp ce corupția la frontierele statului implică până și cele mai înalte sfere ale politicului. În Sănătate, corupția atinge niveluri înspăimântătoare. 66% din Români recunosc că au făcut plăți neoficiale pentru permis de spitalizare, 62% pentru tratamente de urgență, 56% pentru tratamente la stomatolog și 52% pentru un consult la un medic specialist. Conform Băncii Mondiale, unul dintre efectele cele mai evidente ale acestui sistem corupt este faptul că populația mai săracă a României nu are acces la tratamentul medical de care are nevoie.

Acest raport al Fundației dela Budapesta nu este singurul care demonstrează corupția generalizată din România:

- România s'a situat pe locul 69 din 99 de state analizate de către Transparency International, ultimele pe listă fiind și cele mai corupte din lume.
- Studiul Băncii Mondiale privind corupția în România în anul 2000 semnala că două treimi din cetățeni cred că toate sau cele mai multe dintre autoritățile publice sunt corupte.
- Un studiu pentru trei state executat de Societatea Academică Română a aflat că 26% din Români cred că aproape toți oficialii publici sunt implicați în acte de corupție (în comparație cu 9% din Bulgari și 18% din Slovaci).
- O analiză a Inițiativei pentru Dezvoltare în Sud-Estul Europei arată că România este țara unde cei mai mulți dintre cetățeni sunt nemulțumiți de nivelul corupției din țară.

DOSARUL REVOLTEI DIN 1987, DELA BRAȘOV, RĂMÂNE SECRET DE STAT

Aurel BĂDĂIAN

Revoltații din 1987 dela Brașov au solicitat CNSAS accesul la propriul dosar de Securitate. I s'a răspuns fiecăruia în parte că nu figurează în arhivele Securității. Și totuși evenimentele din toamna lui 1987 dela Brașov, atunci când o grevă spontană s'a transformat într'un protest împotriva autorităților comuniste, s'a petrecut aievea, iar Securitatea a avut rolul principal în reprimarea manifestației. Securiștii au filmat cu minuție de-a lungul întregii zile, iar ulterior pe baza probelor adunate au început anchetele și arestările. Cei care au fost considerați mai periculoși pentru ordinea comunistă au fost deportați. La anchete au fost bătuți, iar unul dintre revoltații de atunci a declarat că l-a recunoscut pe deputatul PSD Ristea Priboi ca fiind unul dintre cei care l-au torturat. Cei mai mulți dintre ei nu știu însă cine au fost securiștii anchetatori și de aceea își solicită dosarele despre care au încredințarea deplină că există: *"Știm că există atât dosare individuale,* a declarat ieri, în cadrul unei conferințe de presă Sorin Postolachi, Președintele Asociației 15 Noembrie, *cât și un dosar cadru. Am făcut de mai multe ori cerere la CNSAS dar,* a mai explicat el, *ni s'a spus că trebue să așteptăm până când organismele care se ocupă de studierea dosarelor stabilesc dacă e vorba sau nu de o chestiune de siguranță națională".*

Cazul revoltei muncitorești din Noembrie 1987 este relativ bine cunoscut. În anii trecuți au fost publicate mai multe documente, inclusiv transcrierea dezbaterilor care au avut loc în Comitetul Județean de partid cu puțin timp înainte de izbucnirea revoltei. Se știe astăzi că fabrica de camioane dela Brașov își pierduse comenzile cu Uninea Sovietică și din cauza asta nu mai avea bani să-și plătească angajații. Oficial însă, nimeni nu îndrăznea să recunoască gravitatea situației, care cuprindea de altfel cea mai mare parte a sistemului economic socialist. Din cauza aceasta, autoritățile au hotărît să reprime cu maximă brutalitate revolta muncitorilor dela Brașov, pentru ca zvonul falimentului economiei socialiste să nu se răspândească. De atunci au trecut 15 ani, a căzut comunsimul în Europa, a căzut Ceaușescu, a căzut URSS-ul, România bate la porțile Alianței Nord Atlantice, așadar este foarte neclar în ce mod dosarele muncitorilor dela Brașov ar putea aduce atingere siguranței statului român. Răspunsul dat de SRI deținător de arhivă nu poate trezi de aceea încredere. Un cu totul altul trebue să fie motivul pentru care SRI a disimulat dosarele muncitorilor dela Brașov.

Membrii Asociației 15 Noembrie au declarat că vor să-și vadă dosarele de Securitate ca să știe cine au fost aceia care i-au torturat. Iată, prin urmare, un motiv serios pentru care SRI ar putea să se teamă. Foștii securiști aflați încă în serviciu sau aflați sub protecția foștilor colegi nu doresc să fie deconspirați. Ei par de altfel să se afle sub cea mai înaltă protecție politică, întrucât, frecvent, liderii partidului de guvernământ se solidarizează cu punctul lor de vedere, cum ar fi bunăoară cazul Ristea Priboi, recunoscut recent ca fiind unul dintre torționarii dela Brașov din 1987, relatează postul de radio *"Deutsche Welle"*.

CNSAS nu poate face nimic împotriva SRI. Parlamentul, la rândul său, nu pare să mai aibă nici un control asupra acestui serviciu, de vreme ce rapoartele de activitate pe ultimii doi ani nici măcar nu au fost dezbătute. Justiția românească nu trezește încă destulă încredere și de aceea ultima speranță a celor care s'au revoltat la Brașov împotriva comunismului au rămas instanțele internaționale.

LISTA NATO CU SECURIȘTI INDEZIRABILI CONȚINE 80 DE NUME

Cotidianul britanic *The Guardian* a publicat un articol despre riscul pe care îl reprezintă accesul membrilor fostei Securități la informațiile clasificate NATO și susține că moștenirea Securității continuă să îi îngrijoreze pe aliați. Autorul citează surse diplomatice occidentale potrivit cărora foștii securiști dețin o putere extinsă în România, iar Guvernul este dispus să rezolve această problemă *"în cel mai bun caz cu inima îndoită"*. După revoluția din 1989, în jur de 60% din ofițerii fostei Securități s'au mutat fără rușine în SRI, scrie *The Guardian*, care amintește că foștii securiști se regăsesc în Parlament, în Armată, în Guvern, în bănci și în afaceri. Potrivit ziarului londonez, cu două luni în urmă, ofițeri de informații ai NATO au venit la București și au avertizat autoritățile că moștenirea Securității amenință perspectivele de aderare a României. Întâlnirea pare să fi fost fructuoasă, mai multe surse afirmând că emisarii NATO ar fi fost satisfăcuți că problema a început să fie rezolvată. Reamintim că atât ministrul Apărării, Ioan Mircea Pașcu, cât și cel de Externe, Mircea Geoană, au declarat în repetate rânduri că prezența foștilor ofițeri de Securitate în structurile Armatei și ale serviciilor de informații nu constituie o probemă pentru NATO. Lista NATO cu indezirabili conține numele a 80 de persoane suspectate că au fost implicate în trecut în persecuții politice, iar acum sunt figuri de prim rang în viața politică și în afaceri. *The Guardian* amintește că SRI are în custodie uriașa arhivă a Securității și că refuză să divulge informații despre cei optzeci.

SCANDALUL PENTRU ARHIVELE FOSTEI SECURITĂŢI

Mircea Dinescu, Andrei Pleşu şi Horia Roman Patapievici

Bătălia în jurul arhivelor fostei Securităţi merge mai departe. Spectacolul oferit de Onişoru şi acoliţii lui ar putea constitui subiectul unei savuroase comedii. Din păcate, circul este real, ceea ce transformă totul într'o tragedie de mari proporţii. Căci la mijloc este o problemă care va mai măcina pentru cine ştie cât timp societatea românească.

Ultima reprezentaţie a spectacolului în mai multe acte a fost susţinută la Parlament. Mai precis, în faţa Comisiei Juridice a Senatului. CNSAS a venit în formaţie completă în faţa senatorilor, pentru a da explicaţii cu privire la activitatea sa şi la conflictele apărute în ultimul timp. Cele două tabere deja formate au stat faţă în faţă, de o parte şi de alta a mesei. Au urmat 2 ore de certuri inutile, care au culminat cu retragerea lui Onişoru, urmat de docilii pesedişti şi peremişti.

Onişoru s'a plâns ca un şcolar, că a fost alintat cu apelativele de bou, incompetent şi că vicepreşedintele său, Gheorghe, a fost etichetat de către Pleşu ca un tip cu *"reflexe de sectorist"* şi *"milităian obraznic"*. Celălalt argument al taberei Onişoru, compusă exclusiv din reprezentanţi PSD şi PRM, au reproşat părţii adverse (Dinescu, Pleşu şi Patapievici) că a lipsit la jumătate din şedinţele Consiliului. Răspunsul lui Andrei Pleşu a venit imediat: *"Noi nu suntem Uzinele 23 August! Am convenit asupra unui program." "Şi vorbind de prezenţa la şedinţe, Onişoru şi acoliţii săi au împiedicat luarea unor decizii importante în ultima lună, printr'un boicot susţinut al şedinţelor CNSAS"*.

Dinescu a profitat de faptul că după atâta timp, membrii Colegiului se află laolaltă şi a încercat să supună la vot destituirea lui Onişoru. Fapt care i-a îngrozit atât de tare pe Onişoru şi compania, încât nu s'au mai putut controla. După câteva urlete scurte, ei s'au ridicat şi au plecat, în frunte cu preşedintele CNSAS. Acesta a refuzat să facă orice comentariu în faţa ziariştilor, mormăind numai ceva despre faptul că de acum înainte el este independent. Onişoru se referea la refuzul de a demisiona din conducerea CNSAS, deşi Partidul Naţional Liberal i-a cerut acest lucru. PNL, care l-a numit în această funcţie, afirmă că Onişoru se face vinovat de deturnarea scopului instituţiei pe care a transformat-o într'o anexă a SRI.

Urmează ca Parlamentul să se pronunţe în tot acest scandal. Până atunci, comisia juridică a Senatului a hotărît ca de CNSAS să se ocupe o subcomisie special înfiinţată. Cei şase potrivnici lui Onişoru au susţinut că Parlamentul nu se poate amesteca în activitatea Consiliului şi că singura comisie competentă ar putea fi aceea a Drepturilor Omului.

REUTERS:

ROMÂNIA ŞI BULGARIA INTRĂ ÎN NATO CU MENTALITATE SOCIALISTĂ

"Vor reuşi statele balcanice România şi Bulgaria, candidate la admiterea în NATO, să transforme exerciţiile militare reuşite pe care le efectuează, în prezent, cu militarii NATO, în reforma structurală a Armatelor care au fost antrenate să apere graniţele lor în faţa duşmanilor capitalişti?".

Aceasta este întrebarea-cheie a materialului prezentat de agenţia Reuters, sub titlul *"NATO inseamnă pentru candidaţii din Balcani mai mult decât aplicaţii de război"*. Analiza propusă de agenţia britanică începe cu un reportaj realizat, la începutul lunii Noembrie lângă oraşul Făgăraş, unde, în cadrul unui exerciţiu comun, un pluton de infanterişti români a *"salvat"*, cu succes, o companie de militari britanici aflaţi în mare pericol, sub focul susţinut al artileriei inamice. Cu toate că exerciţiul a fost un succes, sursa citată aminteşte că se pune în continuare problema reformei militare a Armatelor celor două state pentru îndeplinirea standardelor Aliantei. *"Ambele fac eforturi, însă nu au suficienţi bani pentru asta şi e dificil să schimbi mentalităţile după toţi aceşti zeci de ani"*, a comentat un diplomat dintr'un stat membru NATO.

După atacurile din 11 Septembrie, în vederea candidaturii României şi Bulgariei la NATO a contat mai puţin starea precară a democraţiei acestora, corupţia endemică şi ritmul lent al reformelor, deoarece teroriştii au demonstrat că pot lovi din orice zonă a globului, a completat Reuters. *"România şi Bulgaria unesc <golul> dintre statele NATO Grecia şi Turcia. Importanţa lor (a României şi a Bulgariei) constă în locaţia lor strategică - Marea Neagră şi Caucazul "*, a declarat un diplomat occidental acreditat la Sofia. *"Restul nu este important, poate fi rezolvat ulterior"*, a declarat responsabilul citat, sub acoperirea anonimatului. Oricum, *"factorul decisiv este schimbarea mentalităţii"*, declară generalul bulgar Miho Mihov, consilierul pe probleme de Apărare al Preşedinţiei dela Sofia şi fost şef al Armatei bulgare. *"Problema cea mai mare în acest sens este în rândul gradelor de mijloc şi nu la ofiţerii tineri sau la gradele înalte"*, a precizat el.

În prezent, România şi Bulgaria fac eforturi deosebite, având în vedere costul reformelor, şi, cu toate că au alocat Apărării sume considerabile în comparaţie cu bugetele fiecăreia, cele două ţări au printre cele mai mici bugete pentru Apărare din toate statele NATO. Astfel, România face eforturi să îşi reducă personalul militar dela 300.000 de oameni, cât avea Armata Română în 1989, la 90.000 de oameni, ţinta propusă pentru anul 2007, relatează Reuters. La rândul ei, Bulgaria, nu demult cel mai apropiat aliat al Rusiei, a acceptat, în cadrul eforturilor sale de aderare la NATO, să dezasambleze cele aproximativ 100 de rachete sol-sol de fabricaţie sovietică SS-23, Scud şi Frog, la cererea expresă a Aliantei.

Autorităţile dela Bucureşti şi cele dela Sofia intenţionează să sprijine NATO după aderare cu unităţi specializate - vânătorii de munte români şi specialiştii bulgari în arme biologice, chimice şi nucleare.

ROMÂNIA RETURNEAZĂ FONDURILE DETURNATE ALE UNIUNII EUROPENE

Pentru actualii guvernanţi trebue să fie o perioadă tare nefastă. Din toate părţile au început să curgă note de plată la acţiuni care le-au adus profituri imense în ultimii ani, atât lor cât şi pleiadei de clienţi politici care mişună în jurul lor. De curând au fost anunţate, spre exemplu, sumele din ce în ce mai mari pe care trebue să le plătească foştilor proprietari, expropriaţi pentru a doua oară de instanţele de judecată ale regimului Iliescu, relatează postul de radio german *"Deutsche Welle"*. Iar acum - o nouă problemă. Uniunea Europeană a declanşat zeci de anchete care privesc deturnarea de fonduri europene nerambursabile, de către firme româneşti. Până acum, Ministerul Dezvoltării şi Prognozei a fost obligat să deschidă 60 de procese împotriva unor firme care au beneficiat de aproape jumătate de milion de euro, din fonduri PHARE, şi i-au folosit în interes personal. Banii nu au fost recuperaţi, iar şansele ca acest lucru să se întâmple sunt foarte mici. În consecinţă, Uniunea Europeană va primi banii înapoi dela statul român. Precizăm că este vorba de fonduri care ar fi trebuit să fie nerambursabile, dacă ar fi fost folosite conform proiectului de finanţare. În acelaşi timp, şeful Corpului de Control al primului ministru, Victor Ponta, a primit alte 15 sesizări din partea OLAF, Organizaţia de luptă antifraudă, în legătură cu nereguli în folosirea fondurilor Uniunii Europene. Ponta a declarat cu seninătate că dacă se găsesc nereguli şi banii nu pot fi returnaţi de firmele răspunzătoare, tot statul român va plăti. Apare întrebarea firească: în ce fel au putut obţine finanţări nerambursabile atâtea firme, care de fapt nu au făcut decât să deturneze fondurile respective? Cum de angajaţii dela minister au avizat favorabil proiecte perdante?

Reţeta finanţărilor europene nerambursabile, de orice fel, a funcţionat destul de simplu. Firma care vrea să primească banii face un proiect de finanţare, mituieşte cu jumătate din suma primită pe cei care dau undă verde proiectului, după care fuge în codru cu restul. După luni şi luni, funcţionarii europeni realizează că banii nu au fost investiţi şi îi cer înapoi. Ancheta în România durează câţiva ani, timp în care se schimbă guvernele şi firmele implicate dau faliment.

Două exemple grăitoare în acest sens: zilele trecute, şeful agenţiei SAPARD, care gestionează fondurile europene nerambursabile în domeniul agriculturii, a fost în sfârşit demis. De ani de zile, el gestiona nu mai puţin de 7 firme de consultanţă, prin care trebuia să treci dacă doreai să primeşti un credit nerambursabil. Una din firme avea sediul chiar în cadrul agenţiei. Mai mult, şefa compartimentului antifraudă din aceeaşi agenţie a fost recent arestată pentru o mită de aproape 200 de mii de dolari.

Dr. Gina Caminschi
-Dental Surgeon-

918 Dundas Street East, Suite 208, Mississauga, Ontario, L4Y 4H9
TOMKEN Rd. / DUNDAS Str. East
Tel : 905-804-8182
www.cuvantulromanesc/publicitate

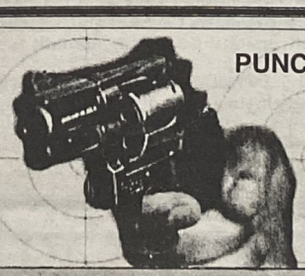

PUNCT OCHIT, PUNCT LOVIT.

TRADUCERI LEGALIZATE (Certified Translations)
ENGLEZA - FRANCEZA - ROMÂNA

- ACTE EMIGRARE - SPONSORARE
- DIPLOMĂ, FOAIE MATRICOLĂ FACULTATE - LICEU
- CERTIFICAT NAŞTERE - CĂSĂTORIE - DIVORŢ
- RESUMÉ - C.V.
- ANUNŢURI, RECLAME, BROŞURI, MANUALE
- PAGINI WEB IN HTML

POST-SCRIPTUM TRANSLATIONS
Tel: 416-587-6603
http://PostScriptum.Netfirms.com

"...SINGURUL ONOR"

"Alături de sicriu, pe o pernă vișinie, se află <Legiunea de onoare>, singurul onor de care marele dispărut s'a bucurat în viață"

Am citit din comentariul unei agenții de presă făcut cu ocazia funeraliilor de acum opt ani ale celui care a fost CORNELIU COPOSU. Cu alte cuvinte, în cei aproape șase ani care trecuseră dela pretinsa prăbușire a comunismului în România, președintele Franței și guvernul francez au avut răgazul să se pronunțe în privința celei mai prestigioase personalități în viață, din cohorta celor care s'au devotat luptei pentru democrație și libertate din țara noastră. În același răstimp însă, președintele din aceeași perioadă al României și guvernele care s'au succedat, fără a mai vorbi de Academia Română și de Senatele universitare, (Corneliu Coposu a fost mai înainte de a fi devenit deținut politic și apoi muncitor necalificat în construcții, doctor în științe juridice), nu au găsit de cuviință să recunoască faptul că fără Corneliu Coposu, România și poporul român ar fi însemnat mult mai puțin pe plan internațional, că prin el România a dat o semnificație aparte conceptului de democrație, de independență și de integritate națională, dar și de toleranță între oameni de etnii și convingeri diferite.

Dimpotrivă, până la data la care a fost răpus de boală și de suferințele la care el și cei apropiați lui au fost supuși, Corneliu Coposu a fost țintа unor aberante atacuri calomnioase și denigratoare, numele lui fiind asociat printr'o criminală rea credință, cu al unui vânzător de neam, care ar fi huzurit prin cafenelele pariziene în timp ce poporul român mânca salam cu soia. Din multitudinea unor astfel de scenarii prin care s'a urmărit asmuțirea oamenilor neinformați împotriva adevăraților patrioți, un episod semnificativ al dimensiunii manipulării maselor, un adevărat sacrilegiu împotriva istoriei neamului nostru, s'a petrecut, pentru a ne referi doar la acesta, la aniversarea dela 18 Decembrie 1991 dela Alba Iulia a unirii și întregirii teritoriale a țării noastre. Atunci și acolo, în orașul care simbolizează apogeul împlinirii aspirațiilor românești, fiii unor *"ilegaliști"* care în perioada interbelică se dedicaseră *"luptei pentru dezmembrarea statului imperialist și mutinațional român"* (am citat din statutul partidului comunist român ai cărui membri erau), deci fiii unora dintre aceștia, ajunși ei înșiși după Decembrie 1989 în fruntea țării, au fost îndelung aplaudați și ovaționați de mulțime. Cu aceeași ocazie, tot atunci și tot acolo, la Alba Iulia, reprezentanții partidelor naționale făuritoare ale întregirii țării, în majoritatea lor supraviețuitori ai temnițelor comuniste în care fuseseră aruncați tocmai pentru înnăbușirea oricăror sentimente ale conștiinței de neam, printre care și Corneliu Coposu, au fost îndelung huiduiți de aceeași mulțime manipulată prin dezinformare și diversiune. În primele rânduri ale acestei mulțimi fuseseră plasați de către regimul de sorginte procomunistă rezultat după lovitura de stat anticeaușistă din Decembrie 1989, copii de școală purtând pancarde cu tricolorul românesc. Această murdărie a conștiinței copiilor prin implicarea lor într'un joc meschin al intereselor unui partid antinațional a fost o culme a cinismului antiromânesc. Ne putem cu ușurință imagina ce sentimente îi vor fi încercat pe cei care, după ce închinându-și viața idealurilor românești, s'au trezit la ieșirea din închisori și din coloniile penitenciare, huiduiți de copii români, purtând drapele românești, într'o zi a serbării UNIRII.

Urmaș al unor generații de preoți români ardeleni, personalități de frunte ale rezistenței românești din Transilvania aflată în interiorul granițelor austro-ungare, **CORNELIU COPOSU** va rămâne în memoria poporului român ca un cavaler al onoarei neînfrânte, atestată, iată, printr'o înaltă decorație franceză, singurul *onor* ce ii va fi îndeajuns pentru marea sa modestie.

Col.(r)MPÂRVULESCU

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

Iată și gazetele din Decembrie 1952! Haideți să vedem ce le mai dădeau prin minte tovarășilor răspândaci de informații dezinformatoare. Măcar așa, de-o adică..

• Ziarele erau, vai, un ***mixtum compositum*** greu de citit și aproape imposibil de apreciat, scrise în același registru semidoct (se simțea dela o poștă gheara partidului securizat), împânat cu enormități originale(!) și cu citate partinice pescuite din *"documente"* și din autori roșii, de primă mărime la ora aceea. *"Pentru îndeplinirea și depășirea planului în cinstea lui 30 Decembrie"*, titrează patetic *"Scînteia"* din zi întâi de Indrea (Nici un cuvințel despre aniversarea Marii Uniri din 1918!). *"Oameni ai muncii dela sate, rețineți zăpada pe semănături și ogoare!"*, implora *"România Liberă"* de pe 8 a lunii. *"Trăiască Iosif Stalin, omul cu mintea și cu inima uriașă!"*, îl cita, în data solstițiului de iarnă, pe de mult răposatul Maxim Gorki, *"Viața sindicală"*. În fine, un ultim titlu delirant e comis chiar în zi de Crăciun: *"Construim o țară nouă, cu sprijinul frățesc al Uniunii Sovietice!"* Ei, da, așa mai vii de-acasă...

• Pe 4 Decembrie se deschidea la București, informau jurnalele, cu surle și tobe, *"Congresul național pentru apărarea păcii"*, la care participau cai bătrâni, vechi militanți stângiști (intenaționali) ai epocii: Fr. Joliot-Curie, N. Tihonov, Pietro Nenni, Al. Fadeev, Paul Robeson, Nazim Hikmet, Ilya Ehrenburg, Pablo Neruda, M. Sadoveanu și... Gh.C. Stere, președintele *"Tribunalului suprem al R.P.R."*-ului. După o săptămână, aflăm din cotidiene, începea la Viena o manifestare diversionistă similară: *"Congresul popoarelor pentru apărarea păcii"*, în prezidiul căruia se găseau alți corifei ai stalinismului vremii: Jean Paul Sartre (!), Anna Seghers, Pierre Cot, Sorin Toma, dirijorul organului de presă pemerist dela București (ooo, ce onoare, maestre!). În contrasens sau în consens(?) cu pacifismul bolșevicoid, fituicile centrale și *"teritoriale"* înserau la loc de frunte declarația liderului comuniștilor germani, Max Reimann, care cerea, pe un ton agresiv, *"răsturnarea de către popor a regimului Adenauer"* înlocuirea lui cu *"un guvern al unificării naționale"* (unificare realizată în 1990, însă fără comuniști și împotriva comuniștilor, ca să parafazăm o lozincă a timpului).

• În lipsa informației *"echidistante"* (utilizăm și limblemnoasa la modă azi), trebue să înnoți cu disperare în tot soiul de texte și textulețe *"mobilizatoare"* (nevoie-mare! nouă ne spuneți?), iscălite: farfuridic, de către colaboratori, corespondenți voluntari și redactori, care *"fac totul"* ca... totul să se verse în ridicol: *"Mai multă grijă pentru repararea tractoarelor și mașinilor agricole"*, *"Predarea la timp a cotelor - o datorie patriotică!"*; și iarăși: *"Cu noi e Stalin și unde e Stalin acolo e și victoria"* (semnează Anton Cotoman, țăran - muncitor, cum altfel? - din Mălăiești); *"Cuvântul STALIN înseamnă pace, înseamnă fericire"* (lămurește strungărița Maria Coșulschi); stihuitorul Iosif Vișinovschi îi dă cu versuri ideologo-estetice: *"Peste întinsele pământuri / Cât cuprinde soarele(!), / Lui Stalin înalță cânturi / De slavă, popoarele"*; în aceeași gazetă *("Lupta Moldovei")*, învățătorul M.D. Mistreanu oferă evidența unui delir pseudo-pedagogic de competența clinicilor specilizate (ceea ce nu-i colea): *"Cântați recunoștință fierbinte celui mai bun prieten al copiilor!"* (se prea subințelege cine era acesta!). Ghiveciul devenea astfel cvasiabsolut.

• Dacă nu mori de râs (sau de plâns, depinde de fire), vâsliești cale de sute de pagini ziaristice, ca să ajungi la sărbătorirea centenariului Nicolae Bălcescu. Cine era prezidentul *"Comitetului jubiliar"* însă? A-ha, biologul Traian Săvulescu, activeț-de-partid și secureț-de-stat... Apoi la expoziția de arte plastice (aveau realiștii-socialiști din R.P.R., vezi bine, înalte preocupări cultural-artistice), în care publicul era invitat să se extazieze în fața unor lucrări *"de excepție"*, precum *"Recoltă bogată în primul an al cincinalului"*, de N. Popa; *Peisaj industrial de pe Bistrița"* de N. Hârtopeanu; *"Dans sovietic"* de Dan Hatmanu; *"Portretul fruntașului ceferist"* de Leandru Popovici ș.a.m.d. Să reținem că la vernisaj a luat parte și A.I. Lavrentiev, ambasadorul URSS la București. Dacă cineva nu se săturase de atâta maniacal dresaj, mai găsea un calup în cominformista revistă *"Pentru pace trainică, pentru democrație populară"* (nr. 52): articolul lui Leonte Răutu (nume real, Oigenstein), *"Exemplul măreț al puternicului stat socialist multilateral". "Multilateral" ?* Da, adjectiv cu care cochetează, în anul de grație 2002, și democrații zeloși (ba chiar fioroși)...

Domnul și Doamna Cornel Sfințescu,
Doamna Sanda Sfințescu,
Domnul Michel Sfințescu și Doamna
Lykke Jacobsen - copiii lui, Alice, Alexandra,
Alexandre, Cristina, Nicolas și Adrian - nepoții lui

cu durere anunță decesul lui

DUILIU T. SFINȚESCU,

Inginer al Politehnicii din Berlin, Președintele Consiliului Internațional de Construcții Înalte și Locuințe Urbane, Director de Cercetări al C.T.I.M., Membru Permanent al UNESCO, Doctor Honoris Causa al Universității Aachen, Doctor Honoris Causa al Universității București, survenit la 5 Noembrie 2002, la vârsta de 94 de ani.

Ceremonia religioasă a avut loc Duminică 9 Noembrie 2002, la ora 10.00, la Biserica Ortodoxă Română Sfinții Arhangheli, strada Jean de Beauvais nr.9 bis, Paris.

A fost înmormântat în cavoul familiei din cimitirul din Batignolles, din strada Saint-Just nr.8, Paris.

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie...

OVIDIU VUIA

Docent, doctor în medicină,
Scriitor, poet, critic literar fost cercetător al Academiei Române
Născut în Martie 1929 la Arad, România,
Decedat în Septembrie 2002 la Gissen, Germania.

Ți-ai dorit să te întrupezi, înălțându-te sus la cer, ca turla din lemn a unei biserici creștine, ortodoxe române.

Neinfricat exilat, ai îndrăznit să redai strălucirea LUCEAFĂRULUI, prin opera ta: "SPRE ADEVĂRATUL EMINESCU".

Din scrierea ta: Piscul tău înalt, poleit cu aur, îl sfințește Raiul. Sufletul tău, se scaldă în azururi celeste, așa cum făclia erudiției tale luminează literatura românească.

Rugați-vă pentru pacea sufletului său.

În numele tuturor celor ce te-au cunoscut, înțeles, apreciat, iubit și iertat,
Tiberiu Klug , Neutraubling, Germania

VITRINA CU CĂRȚI

POEZII DIN ÎNCHISORI Culegere de Zahu PANĂ	$ 20
DIN ȚARA LUI CAIN de Dumitru PHILIP	$ 20
ÎNAINTE ȘI DUPĂ DICTATUL DELA VIENA de Aurel S. MARINESCU	$ 20
O CONTRIBUȚIE LA ISTORIA EXILULUI ROMÂNESC de Aurel S. MARINESCU	$ 20
MĂ APLEC PESTE ANI de Aurel S. MARINESCU	$ 20
ARMATA ROȘIE ÎN ROMÂNIA de Aurel S. MARINESCU	$ 20
PITEȘTI, de Dumitru BACU	$ 20
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 15
NĂZUINȚI ȘI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI, DELA NAPOLEON LA STALIN de Nicolae CIACHIR	$ 20
CĂLĂU ȘI DIPLOMAT, VIȘINSKI de Adrian GRIGOROPOL	$ 15
ISTORIA RELAȚIILOR INTERNAȚIONALE dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporniotate (1947) de Nicolae CIACHIR	$ 20
SÂNGELE TEMNIȚEI și POEME de Radu GYR	$ 15
804 ZILE ȘI NOPȚI ÎN LANȚURILE MORȚII de V.BLĂNARU-FLAMURĂ	$ 25
ÎNTOARCEREA DIN INFERN VOL II (CRIMĂ ÎMPOTRIVA DEMNITĂȚII OMULUI) de Ion CÂRJĂ	$ 20
POEZII ALESE și ȘOIMII PESTE PRĂPASTIE de Nichifor CRAINIC	$ 10
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 10
EXIL-OAMENI și IDEI de S CONSTANTINESCU	$ 10
FÂNTÂNA LUMINII, poezii de Dumitru ICHIM	$ 10
CU ACUL PE SĂPUN, poezii de Zahu PANĂ	$ 10
LA PORȚILE DISPERĂRII de Floria BAȚU-ICHIM	$ 10

CĂRȚI ÎN LIMBA ENGLEZĂ

CAPTIVE ROMANIA, A DECADE OF SOVIET RULE by Alx. CREȚIANU	$ 20
A HISTORY OF THE ROMANIANS from Roman times to the completion of unity. by R.W. SETON-WATSON	$ 30
JOURNEY TO FREEDOM by Nicholas DIMA	$ 20
THE ANTI-HUMANS (Pitești) by D. BACU	$ 20
RED HORIZONS by Ion Mihai PACEPA	$ 20
PRISONER OF RED JUSTICE an account of ten years captivity in comunist Romania by Leonard KIRSCHEN	$ 20

LA FIECARE COMANDĂ SE ADAUGĂ COSTUL EXPEDIȚIEI

Puteți procura cărțile de mai sus dela: Dl Tudor Murgoci, 39 Niagara Rd. Kitchener, Ont. Canada N2B 1T1

NAŢIUNEA - CONCEPT FUNDAMENTAL ÎN GEOGRAFIA POLITICĂ ŞI GEOPOLITICA ACTUALĂ

Lect.univ.dr. Silviu COSTACHIE

Geografia naţiunii s'a constituit ca o necesitate imperativă, în cadrul geografiei politice, avându-se în vedere importanţa acestei probleme în perioada actuală, precum şi repercursiunile asupra celorlalte componente ale geografiei politice. Deşi o categorie aparte în panoplia preocupărilor geografiei politice şi geopoliticii mondiale, geografia naţiunii, nu a constituit un subiect de sine stătător, decât în opinia unor autori, de regulă aparţinând şcolii franceze, literatura anglo-saxonă tratând această problemă doar adiacent şi tangenţial, dând o conotaţie proprie ideii de naţiune şi naţional. În cadrul acestei şcoli (anglo-saxone), naţiunea este văzută mai mult prin prisma comunităţii umane constituită pe baza unor trăsături comune lingvistice, culturale, precum şi comportamentale. Esenţa etnicului, în cadrul şcolii anglo-saxone, este relativ ocolită, până şi termenul de *"etnic"* este destul de restrâns folosit. Explicaţia pare să stea în definirea procesului etno-genetic, care, din păcate, în literatura străină este extrem de puţin analizat. În concepţia românească, formarea naţiunii este un proces strict legat de etnic şi de cristalizarea trăsăturilor comune specifice populaţiei autohtone, iniţiale.

În cadrul şcolii anglo-saxone, naţiunea, în viziunea mai tuturor autorilor, este văzută ca *"o formă evoluată a comunităţii sau a grupului etnic şi este constituită dintr'un grup de oameni ce au o conştiinţă naţională proprie, fiind legaţi unii de alţii prin limbă, religie, valori şi aspiraţii comune şi care se simt atraşi de un teritoriu specific"* (**Smith**, 1993, citat de **Bodocan**, 1997).

O parte dintre aceşti autori, accentuează latura culturală, eludând aspectul etnic, imperios necesar naşterii unei naţiuni. O astfel de definiţie este dată de R. Muir, care prezintă naţiunea ca *"un grup de oameni legaţi printr'o moştenire culturală comună... care concentrează un număr mare de indivizi şi care au ajuns la un anumit nivel de maturitate politică"* (**Muir**, 1997). Înscriindu-se în aceeaşi direcţie, R. Emerson descrie naţiunea ca fiind *"o comunitate de oameni care simt că aparţin unui anumit grup ce îmbrăţişează elemente de moştenire comună foarte puternice şi militează spre un destin viitor comun"* (**Emerson**, 1960).

Tot în această direcţie, dar punând accent pe istorie, cultură şi teritoriu comun, se înscrie şi definiţia dată de A.D. Smith, care înţelege naţiunea ca fiind *"o comunitate umană definită de o istorie şi o cultură comune, posedând un teritoriu unitar, un sistem economic şi educaţional propriu, precum şi drepturi legale comune(?)"* (**Smith**, 1989). Exemplificările pot continua, însă, mai toate definiţiile se înscriu în aceeaşi direcţie, şi anume, în încercarea de definire a taxonomului suprem în existenţa unui popor, fără însă a vorbi despre însăşi esenţa acestui fenomen - *etnicul*. Toate definiţiile enumerate mai sus înţeleg şi explică doar parţial natura naţiunii. Acest termen, extrem de complex şi cuprinzător, necesită o abordare multivizionară, tocmai pentru a acoperi toate aspectele ce definesc acest termen esenţial în geografia politică. O definiţie simplă, şcolărească, care se poate constitui într'o explicaţie regăsită în dicţionare, ar fi: *O formă de comunitate umană, apărută în urma evoluţiei istorice a popoarelor şi cristalizării sentimentului naţional... Membrii unei naţiuni... sunt apropiaţi prin caracteristicile culturale, valori şi aspiraţii identice şi locuiesc acelaşi teritoriu..."* (**Dicţionarul de Geografie Umană**, 1999). Totuşi, nici această definiţie nu răspunde în profunzime acestui subiect, practic, definirea *conceptului de naţiune* fiind extrem de complexă, necesitând explicaţii amănunţite, greu de cuprins într'o simplă definiţie. Acest lucru se datorează în primul rând, procesului de formare a naţiunilor, proces denumit *"de etnogeneză"*. Este, practic, procesul de cristalizare şi conştientizare al unei etnii, desfăşurat în cadrul propriului teritoriu, unde aceasta este autohtonă. Altfel spus, o naţiune este *"o etnie în spaţiul său de geneză"* (**Costachie**, 1995). Pentru definirea corectă a naţiunii, trebue să avem în vedere o serie de elemente, deosebit de importante:

- naţiunea este un *grup uman*, de o anumită dimensiune numerică, şi *de o anumită calitate*, care se constituie într'o comunitate umană, tocmai pe baza trăsăturilor esenţiale, proprii;
- naţiunea este rezultatul unui proces complex, de evoluţie dela stadiul post-tribal, până la cel de *taxonom suprem* în existenţa unui popor (poporul fiind o etapă interioară în cadrul procesului de evoluţie şi cristalizare al unei etnii de bază, din care va rezulta ulterior o naţiune);
- naţiunea dispune de o *conştiinţă naţională*, formată pe baza trăsăturilor etnice comune şi a conştientizării acestora în legătură cu un anumit teritoriu (pe care, uneori, naţiunea nu îl deţine în mod real, dar de care se simte legată);
- naţiunea dispune, de asemenea, şi de o *identitate proprie*, reflectată şi preluată de o organizare politico-teritorială - *statul*. Identitatea naţională reprezintă, practic, cumulul de simboluri şi reprezentări derivate din caractertisticile elementare etnice ale etiniei din care a rezultat naţiunea în cauză, simboluri şi reprezentări, ce diferenţiază naţiunea respectivă de altele şi care dau personalitate proprie acesteia. Identitatea naţională se constituie ca motivaţie interioară la nivelul fiecărui individ component al naţiunii şi are însemnătate deosebită în cadrul *simbolisticii naţionale*;
- naţiunea dispune de o *religie proprie* care, în cele mai multe cazuri, s'a constituit ca un factor deosebit de important în omogenizarea trăsăturilor populaţiei respective, şi care a atras şi unificat grupul uman în cauză. Religia este, în mai toate cazurile, factor unificator în formarea unei naţiuni;
- naţiunea deţine, în marea majoritate a cazurilor, *un teritoriu propriu*, în care - de regulă - este autohtonă, teritoriu care *"şi-a transmis"* trăsăturile şi caracteristicile către populaţia iniţială, formându-se astfel, o *"comunitate iniţială om-natură"*, comunitate *"translatată"* ulterior în cadrul *"simbolisticii naţionale"*. În unele cazuri, naţiunea poate exista şi în afara teritoriului propriu (vezi cazul Evreilor până în anul 1948, al Kurzilor etc.), însă, există în toate cazurile, un sentiment profund de legătură şi ataşament cu teritoriul pe care îl consideră a fi *"acasă"* sau *"pământul făgăduit"* (în cazul Evreilor);
- naţiunea dispune de tradiţie proprie comună, rezultată din convieţuirea în comun a membrilor săi, lucru care a generat, pe de o parte, o istorie comună, inclusiv o *"istorie teritorială"* sau o *"istorie rezidenţială"* comună, iar pe de altă parte, convieţuirea în comun a generat un *mod de viaţă propriu*, care diferenţiază populaţia respectivă de vecinii săi. Acest mod de viaţă propriu, este rezultatul unei evoluţii atât lingvistice, cât mai ales culturale, istorice, sociale, dar nu în ultimul rând şi psihologice, comuniunea cu teritoriul propriu, timp de sute de ani, are ca rezultat formarea unor trăsături psihice în deplină concordanţă cu elementele naturale.

Având în vedere toate aceste elemente, putem încerca o definire a naţiunii ca fiind *"o comunitate umană, având la bază o etnie, ajunsă la o formă stabilă, superioară, de existenţă, reprezentând taxonomul suprem în ierarhia organizării comunitare umane, formă caracterizată de o rădăcină comună proprie iniţială, de o tradiţie şi o istorie comune, bazate pe omogenitate etnică. Această comunitate umană, a cunoscut un proces de etno-geneză, în cadrul unui teritoriu în care această etnie a fost autohtonă, proces în care trăsăturile etnice de bază s'au topit, s'au metamorfozat, rezultând caracteristici noi, superioare, influenţate de mediul natural înconjurător (la care s'a adaptat) şi care diferenţiază comunitatea respectivă de altele din vecinătate"*. În urma acestui proces, apar, în cadrul comunităţii respective, elemente de conştientizare naţională, adică conştientizarea apartenenţei la o naţiune, pe baza identificării cu ceilalţi membri (identificare de grup), atât ca formă cât şi ca, ulterior, conţinut, identificare psihică ce duce la întărirea omogenităţii comunităţii respective.

Procesul de conştientizare naţională apare, ca rezultat, ulterior cristalizării trăsăturilor proprii naţionale, acest lucru fiind pus în practică, de regulă, prin intermediul *elitelor*, reprezentate de intelectualitate, însă, chiar pe parcursul procesului de formare a naţiunii, se face simţit, indirect şi neconştientizat în mod real, sentimentul apartenenţei la o naţiune şi la un anumit teritoriu, sentiment ce reprezintă *fundamentul identităţii naţionale*.

De-a lungul timpului, naţiunile au evoluat dela formele primare, reprezentate de primele naţiuni în antichitate, până la naţiunile moderne, care s'au impus în a doua jumătate a secolului XIX, secol ce a adus schimbări radicale în această direcţie.

Putem aminti aici, rolul deţinut de *credinţa religioasă* în formarea primelor naţiuni, în antichitate, acest element constituindu-se ca o *idee centrală generatoare de naţiuni şi stat*.

Începând cu civilizaţia egipteană şi trecând prin cea feniciană, sumeriană, asiriană, babiloniană şi hitită (între anii 3200-6000 î. Hr.), toate acestea au constituit sâmburii formării unor naţiuni ce ulterior fie s'au transformat, fie au dispărut de-a lungul timpului. În toate cazurile, putem regăsi şi identifica, omogenitatea etnică specifică (care a dat şi numele culturii rerspective), omogenitate reflectată prin limba comună, trăsăturile fizico-anatomice identice, alături de o credinţă unitară, conducere şi organizare comună, precum şi un teritoriu propriu.

Deşi aceste forme iniţiale de naţiune, pot fi acceptate mai greu, ţinându-se cont de definiţia dată anterior, totuşi, în perioada antichităţii, sâmburii formării naţiunilor au existat şi au reuşit - în unele cazuri - să genereze chiar şi formaţiuni politico-teritoriale, de tipul satelor centralizate. În acest sens, interesant este cazul Dacilor, evoluaţi dela stadiul tribal şi post-tribal, la cel al *proto-naţiunii*, care a generat un stat centralizat puternic sub conducerea lui Burebista. Deşi referitor la acea perioadă, nu se poate vorbi de conştiinţă naţională şi identitate naţională, în sensul actual, totuşi existenţa naţiunii dacice este susţinută de statutul său propriu în arealul carpato-danubian-pontic.

Remarcabilă este aprecierea autorului W.G. East, referitoare la Regatul Dac condus de Decebal, care afirmă *"...regatul dac - ce cuprinde câmpia valahă, platoul moldovenesc şi bazinul transilvan - s'a dezvoltat deţinând o organizare politică şi militară puternică..."*. Tot în aceeaşi lucrare, autorul prezintă diferenţele majore dintre regatul dac, dela Nord de Dunăre şi regiunile balcanice situate la Sud de Dunăre: *"Din punct de vedere cultural, la fel ca şi din punct de vedere politic, Dacia contrasta cu teritoriile balcanice, de care era separată de Dunăre. Dacii erau bine organizaţi politic; ei erau agricultori stabili, ţara lor era bogată... Din porturile dela Dunăre, comercianţii greci au făcut comerţ mult timp cu Dacii de pe ambele laturi ale Carpaţilor... Inima regatuului era Transilvania, axată pe bazinul Mureşului... unde aşezările umane abundau încă din preistorie"*.

Naţiunile antichităţii trebuesc înţelese ca formaţiuni embrionare distincte, bazate pe o comunitate umană determinată de modul de viaţă comun, religie comună şi apartenenţă primară la un teritoriu. Acest tip de naţiune poate fi denumită *"naţiune generativă"*, de regulă, ea transformându-se de-a lungul istoriei, sub influenţa diverselor evenimente militare, sociale, economice şi chiar psihologice. Naţiunile generative sunt deosebit de importante în explicarea formării naţiunilor moderne, actuale, care, în unele cazuri, sunt legate indisolubil de cele dintâi. Ele au determinat iniţierea procesului de cristalizare a unor trăsături etnice esenţiale, cum ar fi limba vorbită, trăsături care au stat la baza identificării de grup. De asemenea, naţiunile generative, au avut un rol deosebit şi în simbolistica naţională, elemente aparţinând lor, fiind preluate, sacralizate şi transformate în simboluri specifice naţiunii moderne. În unele cazuri, şi anume în acela al naţiunilor foarte vechi, o serie de trăsături s'au transmis prin intermediul *"misticii naţionale"*, aceasta reprezentând faţada neexplicată a unor trăsături caracteristice populaţiei iniţiale, adoptate de naţiunea modernă ca simboluri specifice, venite din istorie. Mistica naţională are un rol important în procesul conştientizării şi identificării naţionale, reprezentând *o istorie veche, alternativă, dar reală, care înfăţişează elemente şi fenomene neexplicabile, dar unanim acceptate şi incluse în existenţa naţiunii*.

Istoria antică este plină de astfel de exemple, în care naţiuni iniţiale, generative, au constiuit sâmburele formării unor entităţi statale. Procesul a continuat şi în perioada Evului Mediu timpuriu, atunci când apar o serie de transformări nu numai în Europa, ci şi în alte zone ale lumii. Rădăcinile majorităţii naţiunilor Vest europene, aparţin acestei perioade, atunci când începe conştientizarea legăturilor cu elementele naturale din interiorul teritoriului propriu. Factorul politic începe să capete importanţă în formarea naţiunilor, în aceeaşi perioadă timpurie a Evului Mediu, monarhul, de regulă, constituindu-se în factorul de decizie în ceea ce priveşte prelevanţa intereselor comune într'un teritoriu.

După cea de-a doua jumătate a secolului XV, Europa cunoaşte o etapă nouă în evoluţia naţiunilor, marea majoritate a monarhiilor europene, constituindu-se pe baze naţionale, şi reprezentând mai mult decât o autoritate politică.

Un moment de cotitură în această direcţie l-a constituit Pacea dela Westphalia, din 1648, care a iniţiat procesul de unificare a statelor pe baza afinităţilor naţionale. Dacă înainte de 1648 au existat în jur de 900 de state germane, după acest moment, în urma unificărilor rămân numai 355, pentru ca în 1815, la formarea Confederaţiei Germane, numărul lor să ajungă la 36.

Acest proces de unificare pe baze naţionale a continuat şi pe parcursul secolului XIX, accentuându-se, lucru care a îndreptăţit afirmaţia că secolul XIX a fost secolul naţiunilor. În această perioadă, se produce conştientizarea diferenţierilor dintre naţiuni şi, implicit, se adânceşte identitatea naţională şi simbolistica naţională. Este perioada marilor momente revoluţionare, care vin să se opună tendinţelor de *concentrare* a naţiunilor, uneori total diferite, sub o *umbrelă* organizatorică politică comună, şi anume imperiile. Au loc mişcări de eliberare naţională pe tot parcursul secolului XX. Odată cu noile realităţi specifice secolului nostru, încep să se definitiveze şi stabilizeze specificurile naţionale pe care le regăsim în cadrul statelor moderne, dar, paralel, există încă mişcări de eliberare naţională, alături de continuarea procesului de formare a naţiunilor, rezultate, de regulă, din mixajul unor populaţii existente pe teritorii pe care acestea nu sunt autohtone.

Un caz interesant este cel al formării naţiunii americane. Iniţial, teritoriul acoperit

Continuare în pag. 15

Dr. ANCA JIVAN - D.D.S.

4777 Younge St. Nort York
Ontario, M2N 5M5

TEL: (416) 225-4949
FAX: (416) 229-4004

Stomatologie generală pentru adulţi şi copii

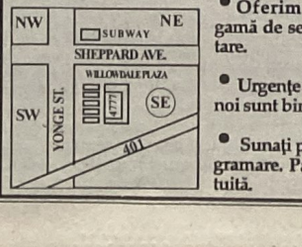

- Oferim întreaga gamă de servicii dentare.
- Urgenţe şi pacienţi noi sunt bineveniţi.
- Sunaţi pentru programare. Parcare gratuită.

www.cuvantulromanesc/publicitate

FALSIFICAREA ISTORIEI PRIN DEGRADAREA CULTURII

Radu DUNĂREANU

Acum patru ani, scriind despre falsificarea istoriei de către scriitorii vânduți ocupantului, printre alte nume m'am referit la Călinescu care, abuzând de faima lui nemeritată de așa-zis *"clasic în viață"*, a comis două volume de maculatură istorică, nici măcar bine scrisă, pretinzând că analizează mișcarea legionară, de fapt falsificând istoria foarte recentă, în acele scrieri numite *Bietul Ioanide* și *Scrinul Negru*.

Un fost coleg din România, într'o scrisoare trimisă mie, constata la modul retoric că, dacă scoatem pe Călinescu din literatura română, va rămâne un gol imens, deși niciodată nu am militat pentru o nouă formă, folosită înainte de comunism, așa-zisa *listă de cărți interzise*.

Spre deosebire de alte forme de cultură, literatura are un beneficiu moral, deoarece orice scriitor cu adevărat serios, unul care crede în chemarea sa și nu e salariatul ocupantului, dorește ca prin scrisul său să-l facă pe cititor o persoană diferită de cea care a fost înainte de a citi paginile respective.

Având norocul de a supraviețui după ani lungi de închisori și lagăre și având și mai mare noroc de a scăpa în libertate de foarte mulți ani, am căutat să urmăresc evoluția (sau involuția?) literaturii române.

Concluzia: a fost un efort concentrat și dirijat de a deruta generațiile tinere prin falsificarea istoriei făcută cu mijloace așazise literare.

În primul rând, ocupantul comunist, prin uneltele lui pseudointelectuale, a așternut o pătură de tăcere peste activitatea antebelică a unor adevărați scriitori, legați de morala neamului lor. Apoi au trecut la desființarea fizică a lor prin închisori și execuții.

Ultima etapă a fost uciderea morală a unora, forțați prin metode pe care cititorul de azi nu le poate înțelege, să se dezică de principiile lor și să lase numele lor de a fi folosite spre avantajele *anticulturii socialiste*.

Însă marea crimă a fost comisă de acei scritori, mai vechi sau mai noi, de a falsifica istoria. Să fim foarte clari: cărțile de istorie ale unora ca sfertodoctul Roller și alții, nu puteau influența mintea tinerilor, pentrucă în general cărțile de istorie nu sunt citite de marea masă. Dar dacă comitem literatură, *măi frate și tovarășe*, apoi lumea citește și, ca picătura chinezească, o minciună aici, una mai mare acolo, tinerii vor avea o totală deformată imagine a realității.

De aceea m'am referit la Călinescu care, cu surle și trâmbițe, și-a pus condeiul în slujba acestui scop morbid, comițând cărțile menționate mai sus. El l-a dat afară pe Dinu Pillat dela Institutul de Istoria Literaturii, țipând isteric în public: *ești un reacționar, se vede că ești fiu de moșier...*

A fost el singurul? Bine-înțeles că nu.

Sadoveanu a fost un alt sinistru exemplu. Omul căruia i se atribuise calitatea de a scrie despre istoria veche a Țării, trece de partea ocupantului, deoarece *lumina vine dela Răsărit*, fiind membru pcr din 1946 și devine factorul principal în campania de slavizare a limbii și primul care inventează o istorie prezentă ridicolă prin acele volume ca: *Păuna Mică* (1948), *Mitrea Cocor* (1949) și *Clonț de fier* (1951). El este acela care l-a sfătuit pe Vladimir Streinu, amenințat cu arestarea să scrie... *înflăcărat pe linie ca să nu piară cum pier cei mișei...*

Lipsit de *înflăcărare*, Streinu a fost arestat.

O piesă de rezistență în această campanie antinațională a fost Zaharia Stancu care, din întâmplare începe să scrie *Desculț*, pagini lălâi și dospite de pretinsă memorialistică, pretinzând că la cinci ani și-a amintit detaliile masacrelor dela 1907. Apoi, că tot nu avea ce face, la ordin și pe linie începe să scrie despre o fictivă istorie a ilegalismului comunist în acea penibilă serie, la fel de deslânată, numită *Să nu uiți Darie*.

Nici chiar Arghezi nu va face excepție, folosind meșteșugul său pentru a versifica, total slugarnic, conspecte de marxism ca în acea penibilă *Cântarea Omului* sau să-i înjure deschis pe cei ce scăpaseră în libertate.

Falsificarea a continuat cu alte nume, acum decedați Bogza, Roller, Răutu, Vitner, Moraru, Crohmălniceanu, Bănuș, Deșliu, Jebeleanu și alții mai mult sau mai puțini de sânge românesc, sau cu nume care și azi se bucură de pensii grase și locuințe furate dela *exploatatorii burghezi*, cum ar fi Sorin Toma, Paul Cornea, Tertulian (!!), Ianoși etc.

Un loc aparte îl ocupă cei din generația mai tânără, dar nu mai puțin implicați în această falsificare. Mă refer aici la unii ca Petru Dumitriu cu a lui *Cronică de familie* și - mai ales - cu infamul volum *Drum fără pulbere*, unde scuipă pe suferințele celor morți și torturați la Canalul Sângelui. Mă refer de asemenea și la decedatul Titus Popovici care, în concubinaj cu *senatorul de azi* Sergiu Nicolaescu au mânjit tragedia unei generații de victime și au inventat o inexistentă istorie ilegală de partid comunist tradusă în pelicule cinematografice, filmul fiind un mijloc foarte puternic de a otrăvi mințile tinere cu neadevăruri, sau Lăncrănjan ignorant în esență și falsificator de bază etc. Cazul plutonierului de Securitate și plagiatorul Eugen Barbu e prea cunoscut ca să-l mai discutăm.

O categorie, e drept, destul de redusă, a constituit-o și cei care, trecând prin închisori, după 1964, din motive pe care nu le-au explicat, au ales să servească docil regimul sau să împroaște cu noroi suferințele nedrepte ale celor cu care au împărțit lagăre și celule.

Un exemplu trist a fost Ion Caraion care, după ce publică (oare cu ce preț?) cărți aprobate de cenzură, este lăsat să plece în Elveția și, de acolo, aruncă cu cuvinte otrăvite de ură peste suferințele celor închiși pentru credințele lor nestrămutate și nu pentru păcate deviatoriste, ca ale lui Caraion.

Și alții, ca Balotă, au publicat cu înfrigurare după 1964, parcă cu spaima că nu vor mai avea timp să scrie, dar unii au avut decența să se rezume la subiecte istorice, general patriotice - cum a fost cazul lui Omescu sau al lui Ilie Păunescu - iar când s'a ivit ocazia, s'au exilat în lumea liberă.

Un alt aspect care m'a întristat în mod deosebit a fost înscrierea în partid a unora care fuseseră în închisoare. Și nu mă refer numai la Ivasiuc care, imediat după ce servise Securitatea *înăuntru*, începe să o servească cu abnegație și *afară*, ciudată fiind angajarea lui la Ambasada SUA pentru ca în 1969 să devină în mod *deschis* membru de partid.

Cine a citit cele scrise de colegul Derdena va afla declarația lui Ivasiuc care admite contribuția lui la uciderea unui deținut politic (a fost oare singurul?). Vina lui este otrăvirea minților tinere, căci acolo unde unul ca mahalagiul Barbu înjura scârnav, Ivasiuc justifica cu eleganță și filosofic teroarea comunistă împotriva intelectualilor, justifica crima distrugerii sufletului național. Iar cei care s'au aflat în anturajul său au fost ajutați să-și găsească scăunele călduțe intelectuale de unde să servească cu umilință ocupantul.

Din nefericire, după asasinarea cuplului prezidențial, intelectualitatea noastră, atâta cât mai rămăsese și putem s'o calificăm ca atare, nu a învățat nimic și degradarea intelectuală a continuat. Așa se face că Stancu e încă discutat și aniversat la centenarul nașterii, Petru Dumitriu este elogiat, Nicolaescu e senator, Jebeleanu are aniversare la 10 ani dela moartea sa, Boureanu, Popovici, Porumbacu sunt incluși în enciclopedii străine (oare cine furnizează aceste nume?), Bănuș și Cassian sunt traduse în engleză, lui Beniuc i se pregătește o antologie, iar o stradă în capitală poartă numele lui Ivasiuc.

În același timp nu avem străzi, bulevarde, alei, memoriale *fizice* care să amintească generațiilor de azi, minți te și confuze, suferințele altor generații.

A mai apărut un fenomen neegalat în cultura țării foste comuniste, acel fals *mea culpa* împins pe piața culturală cu o bravadă care arată cât de jos a ajuns degradarea culturii române. Mă refer la admirerea cu nonșalanță a colaborării cu Securitatea.

Dacă nu mă înșel, primul a fost osul domnesc, Paleologul, or fi fost și alții înainte, vor veni și alții mai încolo, că e o modă culturală să arăți cum *ai indus în eroare Securitatea*.

Am citit și o frază uluitoare: *"Am colaborat cu Securitatea din patriotism"*. Ea aparține filologului plin de titluri, profesor, doctor Dan Zamfirescu, care își justifică decăderea prin exemple anterioare, ca acel Neacșu din Câmpulung de acum 500 de ani sau cu Rebreanu, mergând până acolo încât afirmă că *"...o anumită parte a Securității a fost structura de rezistență a națiunii române și continuă să fie"*. După el, securiști răi și nu patrioți români au fost numai cei de origină neromânească, în majoritate Evrei și confundă serviciul de spionaj britanic cu călăii securiști. Și e foarte mândru că, ajutând la publicarea unei cărți despre legionari... *a contribuit la frânarea procesului de reabilitare și regenerare a legionarismului în România*. În același timp, ca un bun securist, se contrazice și afirmă: ...*Codreanu a făcut dintr'un număr restrâns de Români niște tipuri de oameni de o forță morală, de o rezistență pe care nimeni nu o credea posibilă la acest popor considerat inteligent, dar lipsit de consecvență*... Admite că în afară de legionari, nu avem un partid politic care să fi creat mit. Însă avem *....personalități politice care au creat mit... Avram Iancu, A.C. Cuza, Codreanu, Antonescu și Virgil Măgureanu(!!)*

Chiar după asasinarea lui Ceaușescu, în acel mediu confuz de pseudodemocrație, intelectualii noștri culturali au căzut la examenul de conștiință națională, ultimul exemplu fiind ultimele alegeri prezidențiale când, un alt salariat cultural al comunismului, C.V. Tudor se înfruntă cu un securist deschis, Iliescu. Și scriitorii noștri, pentru unii încă mai aveam respect, care înainte de 1989 au publicat binecuvântarea ocupantului, îl recomandă pe Iliescu, votează pentru el, arătând omului de rând ce înseamnă, cum spune Goma, *să alegi între ciumă și holeră*.

Și au ales!

Același Zamfirescu este și profet istoric: ...*dacă România nu-și va reface în cel mai scurt timp o structură de apărare cel puțin la fel de eficientă ca aceea care a funcționat*, (Securitatea adică - nota mea) *dacă oamenii care țin na ția asta nu vor accepta să colaboreze cu această structură de apărare, mă îndoiesc că țara va supraviețui. Vom dispărea.*

Privind peisajul de degradare culturală, care încă se mai continuă și care încă înfăptuiește falsificarea istoriei mi se face frică, amintindu-mi de o zicere pusă pe seama acelui creator de mit, Măgureanu: *nu e greu să afli cine a fost colaboratorul Securității, mai greu e să afli cine nu a fost!*

De ce am scris cele de mai sus?

Din tristețe, din durere, sperând că o nouă generație va rescrie, *corect*, o istorie a literaturii române în care cei implicați în falsificarea istoriei vor fi, dacă nu eliminați, cel puțin uitați, deoarece nu va rămâne nici un fel de gol în cultura română.

Pentru aceasta nu e nevoie de o muncă de arhivar, cum a făcut Călinescu, cu mijloacele electronice de azi, treaba poate fi făcută în foarte scurt timp.

Dar e nevoie de această instorie corectă pentru a ne curăți sufletele și, mai ales, a limpezi mințile generațiilor de azi, care nu au nevoie să învețe despre *lumina care vine dela Răsărit*, despre otrava ideologică a celor care au contribuit la moartea altora deoarece au *înțeles mersul istoriei*, nu au nevoie să învețe dela scriitori, savanți securiști și patrioți.

SCRISOARE DESCHISĂ LUI GABRIEL LIICEANU

Domnule Gabriel Liiceanu,

Mai deunăzi, întâlnindu-l pe un fost coleg de liceu al Tatălui meu, i-am expus succesele postume ale lui Petre Hossu: Simpozionul Petre Hossu dela Piatra Neamț din 5 Iulie 2002, la a 80-a aniversare a maerelui filosof și scriitor Petre Hossu (5 Iulie 1922 - 15 Iunie 1998), organizat de Dl. profesor Traian Cicoare (care îi divinizează Tatii marea sa carte filosofică ***Despre Condiția Umană***), ni s'au luat interviuri pentru Radio, s'au transmis la Radio România 1, Miercuri 10 Iulie 2002 între 10h12' - 10h15'; splendida prezentare a personalității lui Petre Hossu, de către profesorul și scriitorul Mihai Stere Derdena (68 de ani, fost deținut politic anticomunist între 1956 -1964), publicată în cel mai răspândit și mai prestigios ziar românesc din lume - CUVÂNTUL ROMÂNESC din Canada, nr. Iulie-August 2002, paginile 12-13.

Om rău, acesta nu s'a bucurat și mi-a zis: *"Ce are Liiceanu cu Petre Hossu și cu dumneata?"* Am rămas uluit: *"Nu știu nimic"*. A zis: *V'a atacat la emisiunea <Profesioniștii> a Doamnei Vodă, în Iulie"*. Am bravat: *"Aha! înseamnă că îi stă în gât Armeanului Liiceanu cartea mea despre Noica, <În bârlogul Meșterului Constantin Noica>, recent publicată la Editura Criterion Publishing din S.U.A."*, care nu mă îndoiesc că e mai bună decât cartea lui despre Noica, *<Declarație de iubire>"*.

Dacă l-ați atacat pe rergretatul meu Tată Petre Hosu, ați păcătuit în Spirit: cât a trăit, a fost lovit ca și Lucian Blaga de regimul comunist; acum, că a murit, văd că îl atacă masoni ca Dvs. (nu mă îndoiesc că sunteți mare mason, cu grad înalt în Masonerie, de aceea sunteți anti-creștin și anti-național).

Nu sunteți vrednic nici să îi pomeniți numele lui Petre Hossu! Iar ca pretins filosof ce sunteți, nu îi ajungeți nici la gleznă!

Dacă mă atacați pe mine, vă previn că sunt redutabil: sunt ***mai tânăr*** ca Dvs.; sunt ***mai sănătos*** bio-somato-psihic și moral-spiritual decât Dvs.; sunt ***mai puternică*** personalitate intelectuală ca Dvs.

Cu dispreț aristocratic,
Nobilul Ardelean Greco-Catolic
Andrei-Iustin HOSSU

Cluj, la 19 Septembrie 2002.

P.S. Acum îmi aparе, tot la Editura Criterion Publishing din S.U.A., noua mea operă ***Tăinuind cu Petre Țutea***. Citiți-o, ca să vă îmbolnăviți de ciudă!

P.P.S. Citiți cugetarea lui Blaga din cartea sa ***Elanul Insulei:*** *"Prostul cel mai prost este prostul infestat de filosofie"*. Așa sunteți Dvs.

A.-I. H.

CITIȚI PE INTERNET
ZIARUL NOSTRU
WWW.CUVANTULROMANESC.COM

Cinematograful Scala

Premiera primului film religios de lungmetraj produs în România

"Binecuvântată fii, închisoare!", în regia lui Nicolae Mărgineanu

La cinematograful Scala, din centrul Capitalei, a avut loc Vineri, 8 Noembrie a.c., ora 19, premiera filmului artistic *"Binecuvântată fii, închisoare!"*, ultima realizare cinematografică a prestigiosului regizor Nicolae Mărgineanu. Noul său film pornește dela cartea de memorii cu același titlu (inspirat de Soljenițin), despre anii de detenție comunistă, scrisă de Nicole Valery-Grossu, și a fost realizat la ideea și cu susținerea scriitorului Sergiu Grossu, soțul nepoatei și secretarei lui Iuliu Maniu. Puțină lume știe că pelicula a fost prezentată în avanpremieră, încă din luna Iulie a.c., în fața tinerilor istorici aflați la Școala de vară dela Sighetu Marmației, organizată anual de Fundația Academia Civică, și a fost vizionat de personalități importante venite la Simpozionul *"Memorialul Sighet"*, între care istoricul francez Stephane Courtois (coordonatorul volumului *"Cartea neagră a comunismului"*), disidentul rus Vladimir Bukovsky (autorul impresionantului volum *"Judecată la Moscova"*) ș.a.

Aceste precizări aparțin scriitorului Romulus Rusan, care a deschis ceremonia premierei dela Scala, în fața unei săli pline, în care am remarcat prezența a numeroase personalități, dela Ticu Dumitrescu la cântărețul Mihai Constantinescu, dela Emil Constantinescu la *"purtătorul de cuvânt"* Răsvan Popescu. Nu se poate omite însă faptul semnificativ că dela premiera acestui film dedicat rezistenței anticomuniste prin credință au lipsit reprezentanții Puterii actuale și, desigur, cei ai Bisericilor creștine, tocmai cei care ar trebui să fie primii interesați de asemenea lecții vii ale istoriei și artei. Premiera dela Scala a vut loc, în schimb, în prezența scriitorului Sergiu Grossu, venit dela Paris, fost deținut politic, ca și soția sa, în preajma căruia regizorul Nicolae Mărgineanu și-a prezentat admirabila echipă de actori și colaboratori cu care a realizat filmul (Maria Ploae, în rolul principal).

Pelicula *"Binecuvântată fii, închisoare!"* este primul film artistic de lungmetraj cu subiect religios realizat în România, nu de vreun cult, fundație sau asociație religioasă, ci de întâlnirea a cel puțin patru conștiințe creștine: Nicole Valery-Grossu, autoarea volumului de memorii (cu câteva ediții succesive în Franța), scriitorul Sergiu Grossu (autorul teribilului volum *"Calvarul României Creștine"*, apărut înainte de 1989, la Paris), regizorul Nicolae Mărgineanu și actrița Maria Ploae, soția regizorului. Mai pe scurt, acest film cutremurător a fost posibil datorită întâlnirii destinelor a două familii de artiști creștini, care au cunoscut pe propriile lor destine persecuția comunistă (tatăl regizorului a făcut 16 ani de detenție) și supraviețuirea prin credința salvatoare în Dumnezeu.

"Binecuvântată fii, închisoare!" nu e nicidecum un film politic. Tema rezistenței anticomuniste rămâne în subsidiar, în relație cu cea rezistenței prin credință în catacombele tuturor epocilor istorice sumbre, până la întunecatul ev comunist contemporan. Dragostea pentru aproapele torționar, sacrificiul pentru celelalte condamnate, frângerea pâinii pentru surorile de suferință, salvarea unei Biblii cu prețul torturii și al carcerei, nenumărate alte scene din închisorile prin care a trecut eroina, până la spațiile apocaliptice ale Canalului Dunăre-Marea Neagră, culminând cu imnul pascal *"Cristos a înviat din morți"* cântat de un întreg penitenciar de femei, condamnate politic fără nici o vină, trimit la generalitatea ideii de Jertfă și Înviere din toate catacombele lumii în care au fost persecutați creștinii, din primele secole de după Cristos până la martirii, cu nimic mai prejos, din temnițele comuniste. În acest sens, filmul lui Nicolae Mărgineanu pune alături Ortodocși, Catolici, Protestanți (personajul Sabina din film este soția reală a pastorului Richard Wurmbrandt, eroic mărturisitor creștin), pe linia ideii lui Sergiu Grossu, din *"Calvarul României Creștine"*. Dumnezeu cel viu și adevărat e mai presus de limitele stricte ale confesionalismului, credința vocațională solidarizează conștiințele peste turlele despărțite ale Bisericilor.

Nefiind un produs eclesial propagandistic, ci creația de valoare a unor conștiințe creștine autentice, filmul *"Binecuvântat fii, închisoare!"* poate fi alături alor pelicule cunoscute ale lumii, cu tematică religioasă, fără nici un complex. În România și în întreg spațiul Estului fost comunist, creația lui Nicoale Mărgineanu ar trebui proiectată în Facultățile de Teologie și în seminarii (indiferent de confesiune), în licee și școli generale, în mari spații publice. Cutremurătoarele experiențe ale eroinei și întruparea de Crist feminin a actriței Maria Ploae fac o lucrare misionară mai eficientă decât predicile a o mie de preoți fără har, cu destinele mai prejos de cuvintele lor. În acest sens, generația tânără ar trebui să vină în sălile de cinematograf unde va rula filmul *"Binecuvântată fii, închisoare!"* ca în niște biserici vii ale lumii creștine de mâine. Iar pentru preoții și ierarhii care au colaborat cu ocupantul comunist ateu, vizionarea filmului și asumarea experienței cristice a personajului principal ar putea fi un prilej, cât de târziu, pentru pocăința publică.

Ion ZUBAȘCU

"România Liberă" Noembrie 2002

LA BETLEEM

La Betleem nu-i pace sub măslini
Hăladuiește-acolo Zeul Marte,
Iar locu'n care s'a născut Iisus
Miroase-a praf de pușcă și a moarte.

Acolo unde vechii prooroci
Au profețit venirea lui Mesia,
Infernul astăzi s'a dezlănțuit
Și-a coborît infernul și urgia

Acolo unde Magii-au poposit
Să-aducă daruri și să se închine
Celui ce-o Eră Nouă a deschis,
De crime locurile sfinte-s pline.

Dar soarele va străluci din nou,
Bisericuța va fi iarăși plină,
Iar locu'n care s'a născut Iisus
Va fi cuprins de pace și lumină.

George GEORGESCU

DEZVĂLUIRI

"OASTEA DOMNULUI ÎN LUPTĂ CU ANTICRIST"

Selectate și prezentate de prof. Nicolae Răgan

Dela deconspirarea *"obsedantului deceniu"* a lui Marin Preda, și el dispărut dintre cei vii în condiții stranii, la apariția documentarului *"Timpul asasinilor"* unde se demonstrează cu martori înlăturarea de către Securitate a copilului geniu al poeziei românești Nicolae Labiș și până la publicarea arhivei M.A.N. de către Fundația Academia Civică, s'a scurs o zăbavă de timp, iar Românii însetați de Adevăr au priceput și clarificat unele mistere și ocultări.

Bunăoară, venerabilul autor al inspiratelor cărți *"Copiii gulagului"*, *"Apărând adevărul"*, *"În așteptarea unui nou pământ"* și a multor altora, el însuși luptător în Oastea Domnului, n'ar putea decât să tresară de bucurie și mândrie în fața unor documente în care alături de patimile lui Iosif Trifa, Traian Dorz și alții se înscrie și atitudinea vajnicului părinte Popa Alexandru.

Citez după Dosarul 586/1959 Tribunalul Militar Iași, sentința 546: *"Sentința publică pentru judecarea lui Popa Alexandru, fiul lui Iorgu și Marghioala, născut la 4 Aprilie 1908 în com. Priponești-Galați, preot fără avere, trei copii, fără partid, fără antecedente penale, studii Facultatea de Teologie. Inculpatul, după 23 August 1944 s'a dovedit un element dușmănos. În ura ce o nutrea împotriva construirii socialismului, începând din 1949 a uneltit împotriva statului, în cadrul asociației interzise Oastea Domnului"*.

.....

În sfârșit, după ticurile și canoanele justițiare, se trece la *"gravele acuze"* de care se făcea vinovat bietul creștin, neacceptând întransient terfelirea demnității umane:

- Activitatea dușmănoasă în cadrul Oastei Domnului, a desfășurat-o în comuna Tibănești-Negrești, până în 1953 predicând biblia nu numai la biserică, dar și la locuința sa și la casele sătenilor;
- Mutat la parohia din Valea Lupului-Iași în 1953-54 merge la mănăstirea Vladimirești, reg. Galați și alături de preotul Ioan Ionan și maica Veronica, uneltește, educând cetățenii în spirit religios;
- Îndeamnă oamenii ca la nașteri, nunți, botezuri să apeleze la biserică, și la tradiția creștinească;
- Inculpatul afirmă că socializarea agriculturii e o chestiune de stat și biserica cu enoriașii nu au de ce se amesteca în aceste treburi;
- Inculpatul prelungea slujbele religioase pentru a-i sustrage pe oameni dela *"îndatoririle socialiste"*.

În încheiere, citâm din Hotărîrea judecătorească: 10 ani închisoare corecțională și 5 ani interdicție pentru uneltire contra ordinei publice. *"Dată azi 19 Sept.1959 la Iași* (Arivele Minist. Ap. Naționale).

A urmat o prigoană cumplită împotriva bunilor credincioși: Vasiliu Ioan, picher CFR (Scheia-Negrești) dosar 68/1961, condamnare 5 ani. Prigoana se năpustește și contra altor Oșteni ai Domnului: Pentrucă Ioniță Ion, făcând parte din Oastea Domnului, a pus la gazeta de perete un articol în care critica abuzurile comuniste, a fost condamnat la 4 ani închisoare și confiscarea averii.

E aceasta jertfa poporului român, martiriul său. Din păcate, ticăloșii care au dat atâtea sentințe nedrepte, arbitrare, n'au fost judecați niciodată. Nu-i nimic! Există o sfântă providență care nu iartă.

V'ați plătit abonamentul la "CUVÂNTUL ROMÂNESC"?

"ÎNGERUL CU CHIPUL GRAV"

Între 23 Oct. 2002 - 2 Martie 2003, Muzeul Luxembourg din Paris sub egida Senatului francez este gazda retrospectivei MODIGLIANI *"L'ange au visage grave"* (Îngerul cu chipul grav) - frază atribuită pictorului și folosită ca subtitlu.

Prinț al spiritului aristocrat în pulover, grizat de tot ceea ce este frumusețe și inteligență, cum a fost caracterizat de cei care l-au cunoscut în scurta sa viață, artistul *"blestemat"* al secolului al XX-lea era născut în Italia, la Toscana. De tânăr sosește la Paris, unde se remarcă rapid, datorită talentului său ne mai întâlnit. *"Eu nu caut realul, nici irealul, ci inconștientul, misterul instinctiv... Ceea ce mă interesează este ființa umană. Fața sa este creația supremă a naturii. Eu nu mă satur de aceasta... "*

În anul 1909, Amedeo Modigliani se întâlnește cu Constantin Brâncuși și va lucra un timp în atelierul sculptorului român din Montparnasse. Între cei doi artiști se va lega o prietenie. Ambii au lucrat în paralel. În schimb, Brâncuși l-a inițiat pe Modigliani într'o oarecare măsură și anume în tehnica sculpturii.

Nerenunțând la nimic din plăcerile vieții, prea curtat, prea frumos, prea talentat, alcoolic, drogat, Modigliani va fi răpus de o meningită tuberculoasă, la 24 Ianuarie 1920. Avea doar 36 de ani. A doua zi după moartea artistului, partenera sa de viață (pe care o vedem în mai multe portrete), Jeanne Hébuternne, însărcinată în a opta lună, s'a aruncat dela etajul 5.

Sunt înmormântați în cimitirul Père-Lachaisse din Paris. Cu Modigliani murea boema pariziană, dar se năștea legenda.

O expoziție așteptată cu mult interes de toată lumea, îi permite publicului să vadă un sfert din opera lui Modigliani. Un evantai extrem de cuprinzător. Din cele 110 lucrări venite din muzee diverse și colecții particulare, 30 sunt desene și o singură sculptură. Multe din acestea n 'au fost văzute niciodată în Franța ori în alte părți, sau au fost expuse atât de demult, încât nimeni nu-și mai amintește.

După succesul retrospectivelor Rodin și Rafael, această nouă expoziție dela Muzeul Luxenbourg se bucură de o mare afluență a publicului.

Dela Paris,

Ilie MIHALCEA

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

LIDIA IONESCU STĂNILOAE: "Lumina faptei din lumina cuvântului"

-împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae ,editura "Humanitas", București, 2000

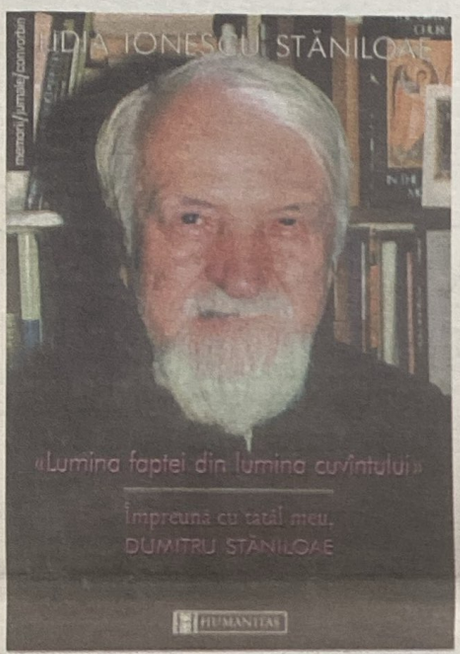

Cineva, cândva, de undeva trebuia să apară și să facă dreptate Venerabilului Înțelept. Și cine altcineva l-ar fi putut cunoaște mai bine, cine altcineva decât Lidia? Pe lângă faptul că Lidia Ionescu Stăniloae este fiica acestuia, la rândul ei ea este un neastâmpărat cuget, iscoditor de rare frumuseți literare, bucurându-se deoptrivă de harul și diaconia scrisului.

Cartea vine ca o blagoslovită ploaie de Mai menită să curețe poiana și să hrănească mugurii grămădiți din ferestrele seminței. *"Împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae"* nu este numai o incursiune și excursiune biografică, nici pe departe o îngrămădire de date și citate spre a-i da o alură *"științifică"* de înfranote, ci are naturaletea de zvâcnire și puls, este o carte vie în care simți sufletul și suflarea, uneori fremătând orizonturi mediative, alteori răsturnând cucernice putregaiuri și văscuri consacrate.

Ca scenariu de film, cartea Lidiei Ionescu Stăniloae nu ar avea nevoie de prea multe intervenții din partea regizorului. O carte vie în care e o inimă ce vede, o inimă ce vorbește, o inimă ce urcă crenelarea de munți descoperind în cititor înalte orizonturi de taină sfântă și har.

Comparat cu Karl Barth și Karl Rahner, Dumitru Stăniloae aduce în teologia ortodoxă (nu numai cea românească) un suflu nou de cugetare creștină, adăpându-se din pururea prospețime filocalică a Sfinților Părinți, cu precădere Sf. Maxim Mărturisitorul, și din adâncile fântâni ale evlaviei țăranului român, izvoare de cuget, de har și dătătoare de viață. Cărțile lui sunt pline de referințe și comentarii la orice mișcare sau școală filosofică modernă, un adevărat florilegiu de cunoștințe în cele mai variate domenii de cultură: arhitectonică (comentarea turnurilor mănăstirii Curtea de Argeș), poezie, teatru, romane, pictură, sculptură, muzică, coreografie etc., precum și o adevărată arheologie în folclorul românesc (identifică pe Manole ca fiind forma românească a lui Emanuel, cel care a venit să zidească și să *"restaureze"* chipul lui Dumnezeu în om).

Evident, cărturarului Stăniloae și Profesorului i s'ar face o mare nedreptate dacă nu l-am asocia cu imaginea lui de Părinte ca preot și tată. De multe ori se întâmplă să fie un dihotomism între academicul Profesor și căldura sufletească a omului - Părinte. Am avut astfel de profesori, acum vreo 40 de ani, că și acum am coșmaruri visându-mă că dau examen și nu știu, precum profesorul din *"Fragii sălbatici"*. Nu așa a fost cazul cu Părintele Stăniloae și multe pagini scrise de Lidia, fiica lui, sunt demne de antologie. Între tată, preot și profesor în nesfârșita lui dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni nu găsim ziduri și uși cu eticheta funcțiilor respective și orele de audiențe. Cu mult meșteșug scriitoricesc Lidia povestește de educația multilaterală ce i s'a dat: religie, muzică, artă, literatură, precum și cunoașterea operelor spiritului uman din antichitate până în vremurile moderne. *"O, cărțile copilăriei mele! Ce minunate erau! După vreo săptămână tata mă întreba: "Cum, le-ai și terminat? Bine, după-amiază mergem să le ducem înapoi și să luăm altele". "Așa am citit, pe rând, Dumas și Balzac, și Shakespeare".*

Părinții Lidiei au fost un exemplu, un model pedagogic de răbdare, perseverență, dragoste în primul rând, și nenumărate sunt paginile pe această temă, în special cele în care se descriu marile sărbători creștine. În special, Crăciunul e un prilej pentru Lidia Stăniloae de a privi înapoi cu nostalgie la acea lume mirifică, acea lume plină de îngeri și de oameni buni printre care se strecura și Moș Crăciun: *"Se apropia Crăciunul. Aveam trei ani și Mioara vreo cinci. Atât tata, cât și mama ne lămuriseră îndelung. Știam că trebue să fim foarte cuminți, mai ales în preajma venirii lui Moș Crăciun ca nu cumva să ne însemne în catastiful lui... De obicei tata se așeza la masa din dormitor și ne lua la rând: Hai, spune ce vrei să-ți aducă moșul? Odată a încercat să ne scrie el scrisorile, dar Mioara a protestat: Nu se poate, tu scrii urât și Moș Crăciun n'o să înțeleagă!"... "Las' că pricepe el, n'avea grijă", zâmbea tata, și noi nu înțelegeam ce e de zâmbit într'o întreprindere serioasă"* (p.53-4 54).

Între cărturar și preot nu era, nici o deosebire. Atât dela amvon cât și dela catedră Stăniloae întotdeauna cu modestie și smerenie s'a arătat a fi slujitorul Cuvântului, *"Robul lui Dumnezeu, preotul Dumitru"*. Ca rector la Academia Teologică, pe lângă vasta erudiție, în primul rând era Părintele, omul. Între catedră și studenți nu era acea prăpastie de groază și frică, ci dimpotrivă: *"studenții îl iubeau și aveau mare încredere în el. Alergau de câte ori aveau necazuri la părintele rector și erau primiți oricând. N'avea ore fixe de consultații, cum au profesorii astăzi. Sunau la ușă, intrau și tata asculta cu răbdare: murise mama și lipseau banii de drum. Nu avea bani să plătească taxele școlare. Tata scotea portofelul. Altul voia să se căsătorească și n'avea naș. Tata și cu mama mergeau la Cluj sau la Simeria și-l cununau. Dar comportarea foarte serioasă și integră, vasta erudiție și cursurile de înaltă ținută pe care le ținea îi făceau să-l respecte și să se teamă de el"* (p.61).

Pagini cutremurătoare sunt dedicate suferințelor materiale suportate de familia Stăniloae, pentrucă distinsul profesor nu s'a angajat în mecanismul distrugător al comunismului ci, cu demnitate și tărie de caracter, și-a văzut mai departe de cărțile și studenții lui. Cel mai mic compromis i-ar fi oferit răsplătiri materiale, dar nu l-a făcut. A rămas cinstit cu sine însuși și curat față de oameni și față de Dumnezeu. Descrierile de atmosferă penitenciară care plutea peste întreaga țară sunt descrise de Lidia Stăniloae într'un cromatic kafkian: *"Era acel <Ungeheuer> de care vorbește Rilke, acel <ceva> nelămurit, care crește în noi și în tot ce ne înconjoară, care înghite și înglobează totul, din care nu te poți desprinde. S'ar putea traduce prin <Monstruoasa>, prin <Cea mare>, <Cea uriașă>, <Cea enormă>, care crește, crește, pătrunde pretutindeni, ca o apă furioasă. Nimic n'o oprește și pune stăpânire peste tot. Da, asta era frica. Așa am simțit-o eu, noi. Ne întovărășea pretutindeni, ne întuneca zilele, ne prefăcea nopțile în veghe. Dimineața răsuflam ușurați că nu se întâmplase nimic în cursul nopții, seara răsuflam ușurați că nu se întâmplase nimic peste zi"*. (p.200). Și cine dintre noi nu s'a făcut *"frate"* cu marele Logician, spre a-i trece puntea, nu a simțit cum i se năruie interiorul ca în coșmarurile în care visezi că te prăbușești de pe un pod suspendat deasupra genunilor flămânde și cazi mereu și parcă aștepți să se întâmple odată sfârșitul și străfundurile negre parcă se tot adâncesc spre a-ți prelungi căderea: *"Câteodată <Cea mare>, <Cea uriașă> răzbătea la suprafață tăcut, dureros, ca o boltă incurabilă, de care speri că te-ai vindecat și apoi vine iar. Alteori dormita, undeva în subconștient, aproape imperceptibilă, aproape uitată. Dar era. ERA tot timpul, în acel nesfârșit care înseamnă viață în anii tinereții"*. Pe bună dreptate Lidia Stăniloae era îndreptățită să se mire și să se întrebe de unde atâta forță sufletească la tatăl ei. *"Nu știu de unde lua tata, ba da, știu de unde, forța de a fi totuși senin, liniștit, calm. Ne insufla și nouă înredere. <Lasă, spunea, n'ai voie să-ți pierzi curajul. Ai încredere în Dumnezeu, El nu ne uită>. El credea cu adevărat. Sunt sigură că avea momente de spaimă, dar nu se lăsa niciodată copleșit. Pentru el legătura cu Domnul era legătură concretă, personală. A-și păstra curajul, a-l insufla și celorlalți devenea o problemă de conștiință, o probă la care se supunea pentru a verifica, pentru a-și confirma o dată în plus intensitatea legăturii cu Domnul. O făcea cu o oarecare asprime față de el și față de ceilalți"* (p.200-201).

Există și un paroxism al fricii, un prag al spaimei, mâna întinsă a lui Petru când a început să se scufunde. *"În câteva rânduri mi s'a întâmplat să ajung în pragul unui paroxism al spaimei. Eram copil încă, îmi lipsea experiența de viață, consecvența credinței. Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât înțelegi că până și în situațiile negative există un relativ, care te ajută să le porți mai ușor... Atunci tata m'a agrăit cu seriozitate, cu duritate chiar: <Crezi în Dumnezeu sau nu crezi?> m'a întrebat el. "Dacă da, atunci concretizează-ți credința prin răbdare și convingerea că până la urmă El te ajută. Dacă nu, atunci trebue să-ți reconsideri modul de existență. Găsește-L și găsește-te pe tine. Cu trudă, cu efort. Viața, așa cum trebue s'o înțelegem noi, creștinii, e efort, ascensiune, că un drum de munte, în care nu există decât un sens, în sus. Fără efort și fără nădejde nu se poate!"* (p.201).

Părintele Stăniloae a suferit sub regimul comunist cu stoicism, ca un adevărat martir. Avocatul familiei fiind întrebat despre cum va decurge procesul a răspuns: *"Dacă e nevinovat va lua cinci ani de închisoare"*. A fost condamnat de Tribunalul Militar la cinci ani muncă silnică, cinci ani degradare civică și confiscarea averii pentru crima *"de uneltire contra ordinei sociale"*. Printre altele, au mai fost acuzați că au ascultat Europa Liberă și că au comentat *"dușmănos"* evenimentele din Ungaria. Ironia soartei a fost că Mironescu, în familia căruia *"au ascultat"* emisiunea, nici măcar nu avea aparat de radio.

Trebue să ne oprim la aceste pagini din cartea Lidiei Stăniloae și să meditâm la situația Bisericii Ortodoxe Române. Aflăm că cifra preoților ortodocși întemnițați în această perioadă se ridică la peste zece mii. Multe denominațiuni creștine se laudă cu *"suferințele"* lor și acuză Biserica Ortodoxă în fel și chip numai și numai pentru a o discredita în fața *"prozeliților"*. De ce nimeni din cei care aruncă piatra nu menționează niciodată cifra de peste zece mii de preoți ortodocși, mulți care au murit în carcerile comuniste și mulți care au ieșit cu sănătatea șubrezită? Aceștia afirmă că Biserica Ortodoxă s'ar fi vândut comuniștilor sau au pactizat cu ei dar: *"uită că Biserica nu este formată numai dintr'o anumită ierarhie. Nici din niște oi negre, cazuri singulare, ce până la urmă sunt sancționate nu numai de opinia generală, dar chiar de ei înșiși. Biserica este compusă din toți slujitorii ei, până la cei mai modești. Ea este alcătuită din cei peste zece mii de preoți martiri uitați. Din slujitorii modești, anonimi ai Bisericii, care n'au schimbat meseria devenind contabili, profesori sau chiar cadre de partid, cum, vai, s'a întâmplat deseori în alte confesiuni, ci au menținut-o, în vreme de restriște, ca pe unul dintre puținele refugii ale sufletului omenesc torturat de spaime și incertitudini"*. (p.222).

E destul de dureros cum cel care a tradus și comentat *"Filocalia"* vreo zece volume, care a scris *"Teologia Dogmatică"* în trei volume și multe alte cărți și sute de articole și prezentări academice cum a fost tratat după trecerea la cele veșnice. Pe de o parte Administrația l-a tratat ca pe un obiect. Unde a fost respectul Țării Românești pentru un asemenea om care se naște o dată la sute de ani, când aproape toată grija înmormântării a fost declinată pe umerii familiei, iar familia neglijată? Dacă, din întâmplare, nu ar fi fost Sorin Dumitrescu, familia nu ar fi putut ajunge nici măcar la cimitir.

Pe de altă parte comportamentul inuman al ziariștilor față de un om care merita respectul de a nu fi umilit în ultima clipă, iar după ce a trecut în *"neant"* (jalnică expresie dintr'un necrolog) tot felul de mărunței au început să-și închipuie *"amintiri"*... despre Stăniloae, și să inventeze tot felul de *"interviuri"* cu... Stăniloae, unii dintre ei nici măcar nu l-au întâlnit personal.

Deși l-am avut profesor la doctorat, pregătindu-mi teza la catedra lui de Teologie Dogmatică timp de doi ani de zile și apoi prin recomadarea lui încă trei ani în străinătate (Chicago și Princeton) niciodată nu am îndrăznit să mă *"lustruiesc"* folosindu-mă de numele lui. E de necrezut cum de este posibilă atâta impietate și obrăznicie din partea celor care ar trebui să fie slujitori onești ai publicului pentrucă și ziaristica, într'un fel sau altul, este o preoție a Cuvântului.

Cartea Lidiei Stăniloae *"Împreună cu tatăl meu"* este într'adevăr o punere la punct și apariția ei era o imperioasă necesitate în stabilirea adevărului despre cel care ne-a împărtășit *"lumina faptei din lumina cuvântului"*. Poate cea mai frumoasă caracterizare a acestui titan al cugetării creștine a făcut-o o femeie care vindea flori. Întrebată fiind *"Cine a murit?"* a răspuns cu emoție: *"Îl ingroapă pe cel mai mare preot"*. Și avea dreptate.

Pr.Dr.Dumitru ICHIM

BISERICA CREȘTINĂ

LA NAȘTEREA DOMNULUI

Pr.Dr.Dumitru MĂCĂILĂ

Evanghelistul Vechiului Testament, marele Profet Isaia, a descris Nașterea Domnului, cât și alte momente importante din viața Mântuitorului, ca un martor ocular. *"Iată Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel"* **(Isaia 7:14)**. Emanuel, *"Dumnezeu e cu noi!"* E un adevăr pe care-l afirmă întreaga Sfântă Scriptură. Evanghelia după Matei începe cu mărturia prezenței lui Dumnezeu printre oameni la Nașterea Domnului și se încheie prin cuvintele, *"Și iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului"* **(Matei 28:20)**.

Ce tragic e faptul că, astăzi, mulți din cei care poartă firea lui Hristos vorbesc despre El la timpul trecut - Hristos Care-a fost, sau la timpul viitor - Hristos Care va fi! Cât de puțini sunt cei care vorbesc despre El la timpul prezent - ***Hristos Care e cu noi*** - și care experimentează, pe cât de mistic, pe atât de real, în fiecare an Nașterea Domnului! Cât de tonifiant ar fi să ne strigăm acest adevăr în zilele de confuzie, întuneric și zbucium! Și asta nu numai pentrucă Dumnezeu e ***actus purus***, prezent continuu, Lumina fără de ani, ci, mai ales pentru ca noi să nu mai fim singuri, pentru ca existența noastră să nu mai fie spre neființă, spre nemernicie, ci spre ființa împărtășită de Dumnezeu, de harul Său, de prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu e cu noi! Emanuel!

Hristos Se naște! Măriți-L! Hristos Se naște ca Om în Persoana Fiului lui Dumnezeu, nu într'un cer îndepărtat, nu într'o planetă ce s'ar dezvălui cunoașterii umane peste miliarde de ani lumină, ci între noi. El Se naște spre a ne împărtăși durerile, spre a ne ajuta să purtăm cele mai împovărătoare sarcini, luând asupra Sa neputințele noastre, vindecându-ne prin rănile Lui și făcându-ne cunoscut sensul vieții cu valoare eternă. Cu alte cuvinte, arătându-ne singura viață ce trebue trăită. Iată ce spune marele teolog ortodox, Părintele D. Stăniloae: *"Numai întrucât Însuși Fiul lui Dumnezeu S'a făcut Fiul Fecioarei, el S'a făcut Fiul Omului și Fratele oamenilor și prin aceasta i-a făcut pe oameni fiii lui Dumnezeu prin har. Numai așa Fiul lui Dumnezeu S'a împărtășit de pătimirile noastre și de moartea noastră și prin aceasta le-a biruit. Numai așa a îndumnezeit firea omenească"* (***Teologia Dogmatică Ortodoxă***, vol.II, Buc. 1978, p.55).

Pentru creștinii adevărați, Nașterea Domnului are și semnificația chemării de a împărtăși bucuria prezenței Lui printre noi cu cei ce sunt privați de o asemenea negrăită bucurie. Să arătăm chiar și celor care nu L-au cunoscut pe Hristos, ca și celor care nu L-au cunoscut cu adevărat, bucuria sfântă, pură, inefabilă pe care o produce prezența Lui printre noi. Vom realiza atunci că bucuria împărtășită, dialogică, se adaugă ca o răsplată în plus pe care ne-o dă Dumnezeu pentru a-L fi adus pe Emanuel să umple golul unui suflet însingurat.

Întorcându-se acasă după șaisprezece ani petrecuți în Africa, măcinat de boală, cu o mână mutilată de mușcătura unui leu, David Livingstone a simțit nevoia să se destăinuie în fața studenților dela Glasgow University: *"Trebue să vă spun ce m'a sprijinit în mijlocul tribulațiilor, al lipsurilor și al singurătății din timpul exilului meu: făgăduința lui Dumnezeu <Iată Eu sunt cu voi în toate zilele>, Dumnezeu e cu noi!"*

Nu aceeași prezență, pe cât de tainică, pe atât de reală, a lui Dumnezeu a făcut ca neamul nostru să supraviețuiască în istorie după peste patruzeci de ani de întuneric satanic ateo-comunist? Nu aceeași prezență a dat forțe morale superbe, năbănuite tineretului nostru care a reușit să zdrobească Fiara ce se credea nemuritoare, acum treisprezece ani? Nu am nici o umbră de îndoială în privința răspunsului afirmativ la aceste întrebări. Pentrucă tainica prezență a lui Dumnezeu în ei a erupt în săgetarea cerului Românieі cu cântecul cules din pagini de Scriptură *"Cu noi este Dumnezeu!"* E cântecul pe care l-au fredonat milioane de martiri creștini și care mărturiseau prin credința lor nu numai credința în Nașterea lui Hristos, ci și dorul sublim, neostenit de a se uni etern cu Cel Care-i răscumpărase din moartea adamică.

Mântuitorul Hristos S'a născut acum 2006 ani în Betleemul Iudeii. (Dionisie Exiguus a făcut o eroare de calcul de 4 ani când a început numărarea anilor dela Nașterea lui Hristos). Dacă Crăciunul e timpul pe care Dumnezeu l-a ales pentru a Se apropia de noi prin Fiul Său, atunci Betleemul trebue să fie undeva foarte aproape de noi. E un Betleem ce se mișcă, un Betleem ce poate fi multiplicat în câte ființe umane trăiesc astăzi pe Planeta albastră. Da, poți fi chiar tu, fratele sau sora mea de sânge și credință bimilenară care citești aceste rânduri! Pentrucă tu ești locul în care a venit să se nască și vine să Se nască în fiecare an Hristos, Cel întrupat istoric în peștera Betleemului. Aici, în ființa ta, vrea El să Se nască pentru a-ți oferi o viață nouă, viața cu Hristos, viața adevărată trăită în conformitate cu planul divin pentru ființele umane. Pentrucă, dacă Hristos S'ar naște de milioane de ori în Betleem și nu în inima ta, e imposibil pentru tine să realizezi sensul real al Întrupării. Da, aș putea spune că ai pierdut sensul drumului spre Betleem.

Acum, când Hristos Se naște pe cât de tainic pe atât de real în Betleemul numit Pământ, invită-L să stea pe *"tronul"* sufletul tău, și Betleemul va fi cu tine, tu vei fi inima Betleemului. Vei striga cu marele Apostol Pavel: ***"De acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine!"*** **(Galateni 2:20)**. Atunci, cu siguranță, pacea sfântă care transfigurează, glorificată de îngeri la Nașterea Domnului și bucuria indicibilă a Crăciunului vor fi mereu cu tine. Pentrucă Însuși Hristos va fi cu tine. Nu va mai fi necesar să-L cauți precum Magii dela Răsărit!

Hristos Se naște! Dumnezeu e cu noi! Emanuel! Betleemul suntem noi!

MOMENTUL ASTRAL AL NAȘTERII DOMNULUI

George GEORGESCU

Nașterea Celui care avea să schimbe fața lumii a fost prevestită cu multe secole înainte prin zeci de profeții care s'au împlinit în totalitate, începând cu locul Nașterii Mântitorului, viața fără prihană pe care a dus-o, minunile săvârșite, patimile îndurate, moartea și Învierea Lui. Profetul Isaia care a trăit în Secolul 8 înainte de Christos, a fost primul care a proorocit venirea lui Mesia (7.14) *"Iată Fecioara va primi în pântece și va da naștere unui Fiu pe care îl va numi Emanuel"* (în ebraică *Imanu' el*) ***"Dumnezeu este cu noi"***, nume simbolic, acordat unui descendent din seminția lui David, pe care avea să-L nască o Fecioară. *"Ca un păstor*, spune el, *va păstori turmele sale, va lua mieii în brațe și îi va încălzi la sân"* (40). Proorocul Miheia a localizat cu câteva secole înainte de nașterea Lui locul întrupării: *"Și tu Betleeme, deși ești mic între miile regatului lui Iuda, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, ieșirea Lui este dintru început, din zilele veșniciei"*. 393 (5.1).

Betleem, (*Beth Lahem*, în ebraică), ce se traduce prin *"Casa Pâinii"*, este orașul în care moabita Ruth, o femeie de alt neam decât cel israelit, a fost luată în căsătorie de Boaz, creând o nouă dinastie, nepotul ei David fiind uns rege de către judele Samuel în orașul Betleem. De atunci acest oraș este considerat a fi simbolul dinastiei davidiene. La rândul lui, Profetul Ieremia a proorocit venirea lui Mesia, *"un descendent al lui David, care va fi un exemplu de adevăr și dreptate"* precum și întoarcerea poporului evreu din captivitate. Acest lucru se petrecea în anul 585 (ÎCh) când orașul Ierusalim era asediat de oștile lui Nabucodonosor, Templul prădat și distrus, iar poporul evreu dus în cea mai umilitoare dintre robiile pe care le-a îndurat de-a lungul existenței sale. Și ultimul profet de dinaintea întrupării Mântuitorului, Maleahi, spune: *"Iată, El vine!"*.

Pentru a înțelege momentul astral în care Iisus a venit să mântuiască omenirea, este necesar un scurt istoric al regiunii în care s'a întrupat. Pe teritoriul Palestinei s'au așezat încă din mileniul 4 înaintea Erei Creștine unele triburi semitice, apoi în mileniul 2 Filistenii, Moabiții și Evreii. În secolul 10, statul care se crease s'a divizat în două regate, Israel, cucerit în anul 722 de Asirieni și Iudeea, cucerită în anul 586 de Babilonieni. A urmat ocupația Perșilor în secolul 4, a Macedonienilor în secolul 3 și a Romanilor în anul 63. După moartea lui Alexandru cel Mare, care cucerise în anul 323 (ÎCh.) Ierusalimul și Samaria, Palestina devenise o țară desmembrată între dinastia Seleucizilor sirieni și a Lagizilor egipteni. În anul 64, generalul Cneius Pompeius Magnus cucerește Ierusalimul după un asediu de 3 luni, Palestina trecând sub ocupația romană, iar în anul 37 Marc-Antoniu îl instalează pe Irod cel Mare suveran al Iudeii. Datorită cruzimilor manifestate de acest tiran lipsit de scrupul, poporul ebreu a dorit mai mult ca oricând venirea lui Mesia care să îi elibereze de sub ocupația romană, să îi scape de un rege crud și să redea gloria de altădată a Israelului.

Într'o lume ce semăna cu o junglă în care hoția, minciuna și desfrâul erau la ele acasă, unde popoare întregi erau transformate în armate de sclavi, prizonierii torturați și uciși prin metode pline de cruzine, jupuiți de vii, crucificați, orbiți cu suliță, trași cu sfori de buzele perforate, arși de vii etc., în care omul nu cunoștea sentimentul dragostei față de aproapele, sau compasiunea și iertarea, Dumnezeu a hotărît să trimită pe pământ pe Cel menit să mântuiască omenirea.

Dacă locul nașterii lui Iisus Christos se cunoaște cu certitudine, în jurul datei întrupării Sale s'au iscat multe controverse între istorici, astronomi și cercetători ai Bisericii, cele mai apropae de realitate fiind informațiile furnizate de astronomi și de evangheliștii care au trăit în preajma Mântuitorului. Toate datele obținute alcătuiesc argumente deosebit de puternice care susțin evenimentul astral al Nașterii, precum și viața și faptele Mântuitorului.

Argumentul Astronomic

Astronomul francez Eustache Le Noble a scris în anul 1693 o *"Dizertație cronologică și istorică"* cu privire la anul nașterii lui Iisus Christos, reluând teoria marilor conjuncții anunțate de Kepler care stabilise că conjuncția planetelor Jupiter, Saturn și Marte din anul 1603, în urma căreia s'a adăugat o nouă stea, a avut loc și în anul 747 al erei romane, fenomenul repetându-se ciclic. Kepler a precizat că după un an dela această conjuncție a apărut steaua, iar după încă un an au venit Magii, deci anul nașterii lui Iisus Christos este, după el, anul 750 dela întemeierea Romei, cum obișnuiau locuitorii acestui imperiu să socotească timpul, anul numărul 1 fiind *anno urbis*. În ceea ce privește *"steaua vizibilă în tot Orientul"*, un fenomen astronomic deosebit de rar, aceasta a fost în realitate tripla conjuncție a planetelor Jupiter, Saturn și Marte care a avut loc în Constelația Peștilor. Aceste planete au stat câteva săptămâni aliniate, atingând apogeul luminozității în jurul datei de 15 Decembrie, ca o supernovă de mare magnitudine. *"Semnul zodiacal al peștilor și planeta Jupiter anunțând nașterea unui Rege, au avut fără*

Continuare în pag. 14

În duh şi adevăr

GÂNDURI DE SĂRBĂTOAREA CRĂCIUNULUI

Sergiu GROSSU

În Evanghelie scrie că în noaptea sfântă, împreună cu îngerul, care i-a anunţat pe păstori *"vestea cea bună"* a Naşterii Domnului în cetatea lui David, *"s'a unit o mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând" <Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui>"* **(Luca, 2. 13-14)**. Pacea aceasta, este ***pacea lui Dumnezeu*** care întrece orice pricepere; pacea vestită de *"Evanghelia păcii"* prin Iisus Hristos; pacea pe care - de aproape două mii de ani - orice suflet dornic de pace, torturat de furtunile afective ale inimii sau seismele cerebrale, o poate afla nu numai în cele câteva zile ale Crăciunului, ci permanent, de-a lungul vieţii, crezând în jertfa de pe cruce a Aceluia care s'a întrupat ca ***să aducă vestea cea bună a păcii şi celor ce erau departe şi celor ce erau aproape*** **(Efeseni, 2.17)**.

Iată cum, sub pavăza protectoare a credinţei şi prin prefacerea înfăptuită de Duhul Sfânt, omul scapă de frământările şi dispersia psihică de altădată, asistând la apariţia şi stabilirea în el a unei atmosfere morale de echilibru, de uşurare, de pace. S'a sfârşit cu spaimele obsesive, cu convulsiunile interioare perturbante, cu apetiturile cărnii. Îşi dă seama că nu mai este vorba de o relaxare provizorie, oscilantă, pentrucă întreaga lui fiinţă, până nu de mult chinuită şi divizată, devine copleşită de un astâmpăr supraomenesc; pentrucă în adâncurile sale sufleteşti, renăscute din cenuşa propriei micimi, locuieşte Iisus, Domnul păcii, certitudinea şi echilibrul vieţii.

Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace, - (îndeamnă Ap. Pavel pe credincioşii Bisericii din Corint, spre a elucida una din tainele spiritualităţii creştine. Sau: *"Trăiţi în pace şi Dumnezeul dragostei şi al păcii va fi cu voi"* **(2 Corinteni, 13.11)**. Dar trăind în tot felul de păcate şi nelegiuiri, care dezechilibrează sufletul, mai poate fiinţa omenească să realizeze deziderатul evanghelic: *"Să trăiţi în pace unii cu alţii"* **(Marcu, 9.50)**? *"Cei răi n'au pace"*, citim în cartea proorocului Isaia şi sunt *"ca marea înfuriată, care nu se poate linişti şi ale cărei ape aruncă afară noroi şi mâl"* **(Isaia, 57, 20-21)**. Fără nici o excepţie, oamenii *"vânduţi"* păcatului aleargă spre rău şi, ca atare, ei nu cunosc *"calea păcii"*, ci numai *"cărările sucite"* ale nelegiuirii. De unde concluzia: *"Cine umblă pe ele, nu cunoaşte pacea"* **(Isaia, 59. 7-8)**. De aceea şi îngerii nopţii sfinte cântă: ***pace pe pământ între oamenii plăcuţi lui Dumnezeu.*** Faptele săvârşite de omul firesc nu permit întronarea păcii. Mai bine zis, *"pacea lui Hristos"* - singura pace valabilă, reală, atotstăpânitoare - nu poate stăpâni în omul hărţuit de patimi, cu sufletul îmbâcsit de miasme şi terfelit de aluviuni detestabile, în care colcăie *"curvia, necurăţia, desfrânarea, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările şi alte lucruri asemănătoare cu acestea"* **(Galateni, 5. 19-21)**.

Prin urmare, pacea ***în*** oameni, şi apoi ***între*** oameni. Ca supremaţie în sufletele tuturor celor *"trudiţi şi împovăraţi"*, chemaţi de Iisus la pace. Prin despovărarea sufletelor. Prin vindecarea lor, conform revelaţiei biblice: *"Îi voi da vindecare şi sănătate, îi voi vindeca şi le voi deschide un izvor bogat în pace şi credincioşie"* **(Ieremia, 36. 6)**.

Pacea nu este o stare psihică statică, o atenuare a dinamismului sufletesc. Ea izvorăşte din contactul nelinişţii omeneşti cu transcendentul imperturbabil şi îşi află prima înfăptuire în pacificarea gândurilor, colaborând cu neprihănirea, credinţa şi dragostea la unificarea omului din lăuntru, la crearea solidarităţii sociale, la conturarea unei conştiinţe etnice, dar, mai cu seamă, la definitivarea şi apoteozarea spiritualităţii creştine, care îşi trage seva din pacea interioară şi se revarsă prin ***gânduri de pace*** în afară, judecând în porţile sufletului *"după adevăr şi în vederea păcii"* **(Zaharia, 8.16)**. Pacea succede vindecării sufleteşti. Este arvuna mântuirii, a iertării păcatelor. Şi se obţine, cum am spus, dela Dumnezeu, prin Iisus Hristos, când omul fuge de *"poftele tinereţii"*, în vederea purificării sale interioare; când doreşte plenitudinea păcii în intimitatea vieţii spirituale: *"Eu mă culc şi adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai linişte deplină în locuinţa mea"* **(Psalm 4.8)**.

Un om al ***păcii interioare*** va fi întotdeauna şi un om al ***păcii exterioare***. Ca unul ce s'a pus în slujba Dumnezeului păcii. Ca unul ce flutură, de reduta sufletului său împăcat cu Dumnezeu, stindardul păcii universale, într'o lume a discordiei şi a tenebrelor, a controverselor şi a urii...

* * *

Apare întrebarea inevitabilă: ***Cum se poate ajunge la pacea lui Hristos?*** Răspunsul îl găsim în chemarea Lui: *"Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă"* **(Matei, 11.28)**. Cel care se vede trudit şi împovărat de păcate şi vine la Iisus, pocăindu-se cu lacrimi, de faptele firii sale pământeşti, primeşte dela Dumnezeu ***în dar*** pacea sufletului. Darul păcii divine îl căpătăm ***prin Iisus***, prin jertfa lui de pe Golgota, prin *"pedeapsa"* care s'a abătut asupra Lui, după cum ni se descoperă în Isaia: *"Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi"* **(Isaia, 53.5)**. Pacea lui Dumnezeu este, deci, *"pacea lui Hristos"*, la care am fost chemaţi; pacea pe care ne-o oferă Iisus, în opoziţie cu pacea lumii: *"Vă las pacea, vă dau pacea Mea; nu v'o dau cum o dă lumea"* **(Ioan, 14.27)**. Pentru a ne face să înţelegem că în lume, majoritatea oamenilor răi şi nelegiuiţi - aşa cum spune Psalmistul - *"vorbesc de pace aproapelui lor şi, când colo, au răutate în inimă"*.

La pacea lui Hristos, ne lămureşte Scriptura, se ajunge printr'o mântuire reală şi printr'o credinţă reală, precum i se adresează Domnul femeii păcătoase: *"Credinţa ta te-a mântuit, du-te în pace"* (Luca, 7.50). Locuind în noi, Mântuitorul alungă anxietatea care, mai înainte, ne măcina fiinţa, şi anihilează, astfel, dualitatea tulburătoare a sufletului; căci *"El este pacea noastră care din doi a făcut unul şi a surpat zidul dela mijloc care-i despărţea"* (înlăturând vrăjmăşia dualităţii lăuntrice), *"ca să facă pe cei doi să fie în El Însuşi un singur om nou"* **(Efeseni, 2.14-15)**. Deci Iisus pacifică natura umană, prin desfiinţarea antagonismului psihic şi prin aducerea omului sub semnul unei desăvârşite unităţi spirituale. Încredinţaţi de prezenţa lui Iisus în inimile noastre, ori de câte ori nourii negri se vor strânge ameninţători deasupra sufletului, iar vânturile şi valurile interioare sau din afară se vor năpusti să ne stingă lumina şi să ne răscolească fiinţa, înspăimântând-o, El ne va ocroti, certând dezlănţuirea vântului şi înspumegarea mării, refăcând pacea ameninţată. Ca şi atunci când s'a *"stârnit o mare furtună de vânt, care arunca valurile în corabie"* şi când Iisus, deşteptat de ucenicii îngroziţi, *s'a sculat, a certat vântul şi a zis mării: Taci! Fără gură! Vântul a stat şi s'a făcut o linişte mare"* **(Marcu, 4.37-39)**.

"Pacea lui Hristos" desfiinţează, pur şi simplu, îngrijorările. Mai exact, aceşti frecvenţi duşmani ai păcii lăuntrice nu numai că n'au putere să ia cu asalt sufletul nostru, dar nici n'au când să se înfiripeze. Deoarece nu mai aparţinem categoriei *"puţin credincioşilor"*, ci îngroşăm rândurile celor ce au în credere în Providenţa atotîngrijitoare. Ridicaţi dela nivelul inferior al vieţii biologice (în care centrul preocupărilor îl constituie hrana, îmbrăcămintea, comoditatea sau viaţa uşuratică) la nivelul superior al vieţii spirituale, axată pe căutarea Împărăţiei lui Dumnezeu şi a neprihănirii Lui, nu ne mai frământăm mintea, mulţumindune cu ce avem, întrucât nemulţumirea şi frământările sunt una din cauzele îngrijorării, ale lipsei de pace mintală şi de discernământ logic. Evanghelia ne povăţuieşte: *"Aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre"* **(1 Petru, 5.7)**, spre a ne face conştienţi că Iisus Hristos îngrijeşte de noi, că El ne sprijină, umplându-ne de mulţumire şi pace. Să ne rugăm Lui, iar efectul rugăciunii nu va întârzia să se arate: *"Şi pacea lui Dumnezeu vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Iisus"* **(Filipeni, 4. 6-7)**.

Treapta ultimă a păcii desăvârşite, preconizată de Ap. Pavel, este aceasta: *"Pacea lui Hristos, să stăpânească în inimile voastre"* **(Coloseni, 3.15)**. Saltul dela intermitenţa şi parţialitatea păcii, la permanenţa şi integralitatea ei, devine posibil dacă punem în practică metodele duhovniceşti ale Sfintei Scripturi, îndemnurile şi poruncile divine. Adică, adăugând la *"darul"* păcii lui Hristos, efortul propriu al credinţei noastre active.

MOMENTUL ASTRAL AL NAŞTERII DOMNULUI

Urmare din pag. 13

indoială o semnificaţie deosebită pentru astronomii acelei epoci", scrie G. Messadier. *"Atunci Magii, ascultându-l pe regele Irod au plecat, iar steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce s'a aşezat pe locul unde era Pruncul"*. (Matei, 2.9).

Argumentul istoric.

În timpul întrupării Mântuitorului, Romanii datau evenimentele plecând dela anul fondării Romei, considerat *anno urbis* nr.1. Începând cu anul 56 (Î.Hr.) funcţiona Calendarul Iulian după numele lui Iuliu Cezar, în care se stabilise prima zi a anului la întâi Ianuarie. Ţinând cont de datele Calendarului Iulian, Dennis LePetit a stabilit data naşterii Mântuitorului la 25 Decembrie *anno urbis* 754, an care mai apoi a devenit primul an al Erei Creştine. Istoricul evreu Iulius Flavius care a trăit în Secolul 1, afirmă însă că regele Iudeii Irod cel Mare a murit în anul 750. El menţionează în cartea *"Antichităţi Evreeşti"* recensământul ordonat de guvernatorul Quirinius în anul 6 al Erei Creştine. De asemenea, Sf. Evaghelist Matei (2.1) scrie că Irod a murit la puţin timp după naşterea lui Iisus, ceea ce înseamnă că Mântuitorul s'a născut în jurul anului 750 şi nu în anul 754, după calendarul roman.

"În această perioadă Cezar Augustus a emis un decret pentru a se face un recensământ al populaţiei în tot Imperiul Roman. Guvernator al Siriei era în acei ani Quirinus (care a nexase Iudeea la Imperiul Roman). *Întrucât fiecare locuitor trebuia să se recenzeze în oraşul de origine, Iosif împreună cu Fecioara Maria care era însărcinată au plecat spre Betleem, întrucât el şi familia lui erau originari din acel oraş, fiind descendenţi din David"* **(Luca 2, 1-5)**. Istoricul evreu Iosif Flavius (Ben Mathias), afirmă că acest recensământ a avut loc în anul 6 al Erei Creştine, în timp ce sfinţii evanghelişti Luca şi Matei spun că Iisus s'a născut în timpul regelui Irod cel Mare, care a murit în anul 4 înaintea Naşterii Mântuitorului. Există deci o neconcordanţă de 10 ani între cele două surse, ceea ce nu este de neînţeles, ţinând cont de faptul că istoricul evreu a trăit puţin mai târziu, aproximativ în tre anii 37 şi 100 după Christos.

Acelaşi istoric scrie în *"Antichităţi Evreeşti"* (XVIII, 63-67): *"În această epocă a trăit Iisus, un om excepţional care a înfăptuit lucruri miraculoase. El a câştigat mulţi adepţi printre Evrei şi printre Greci. Datorită denunţului notabilităţilor noastre, Pilat l-a condamnat la crucificare, dar el a apărut a 3-a zi, aşa cum au proorocit profeţii"*.

Ceea ce este însă deosebit de important pentru confirmarea existenţei lui Iisus, întrucât s'au găsit unii care au afirmat că El nu a fost decât un personaj legendar, sunt cele două documente oficiale care constituie argumente irefutabile. Astfel, într'o notă administrativă, **(Scr.X, 96)** Gaius Plinius Secundus (Pliniu cel Tânăr), guvernator al Bitiniei, comunică împăratului în anul 112 câteva din problemele pe care le întâmpină, printre care criza agricolă creată de faptul că templele s'au golit, nemaifiind cumpărători de animale pentru sacrificiu, conform informatorilor evrei ai lui Pliniu, *datorită creştinilor care alcătuiesc o societate secretă, neloiali Imperiului Roman.* Guvernatorul îi cere împăratului instrucţiuni în legătură cu aceşti creştini denunţaţi într'o scrisoare anonimă pe care o primise, *"Ei se reunesc la date fixe înainte de ivirea zorilor, cântând un imn dedicat lui Christ ca Dumnezeu"*, îi scrie el împăratului Traian, care îi răspunde să nu ia în consideraţie denunţurile anonime, dar să-i pedepsească pe cei care afirmă cu obstinaţie că sunt creştini.

Şi alte surse demne de încredere vorbesc despre existenţa lui Iisus. Astfel, în anul 115 istoricul latin Publius Cornelius Tacitus scrie în *"Annale"* că Neron, bănuit a fi incendiatorul Romei în anul 64, a dat ordin ca creştinii să fie torturaţi pentru a mărturisi că ei sunt autorii şi apoi ucişi. *"Numele creştinilor,* scrie Tacitus, *vine dela Christ, care, sub principatul lui Tiberius a fost condamnat la moarte de procurorul Pontius Pilatus"*. Filosoful grec Filon din Alexandria (Filon-Iudeul 25 ÎCh. - 40 D.Ch.) atribuie lui Pilat violenţe, cruzimi şi execuţii fără judecăţi prealabile. El a fost de altfel revocat în anul 36 de către legatul Siriei Vitelius şi trimis la Roma pentru a justifica în faţa împăratului înnăbuşirea în sânge a unei manifestaţii samaritene. Caligula l-a condamnat la moarte sau la exil (istoricii sunt împărţiţi în această privinţă), Pilat dispărând astfel din istorie, purtând stigmatul laşităţii cu care l-a abandonat pe Iisus dându-L pe mâna fariseilor şi saducheilor care strigau cuprinşi de ură, *"Răstigneşte-L"*.

Argumentul teologic.

Coranul, cartea sfântă a Musulmanilor, scrie în versetele 18-21: *"Iisus a fost creat prin voinţa Spiritului Divin"*, iar la Cap.4, versetele 164-169: *"Mesia, Iisus fiul Mariei, este Apostolul lui Dumnzeu şi al voinţei Sale, pe care El L-a aşezat în pântecele Mariei. Este un Spirit venit dela Dumnezeu"*. Şi Cartea sfântă a Evreilor, Talmudul, confirmă existenţa şi caracterul general al lui Iisus, în multe din primele povestiri ale acestei cărţi (Joseph Klausner).

Astăzi, după împlinirea a două milenii dela momentul astral în care s'a întrupat Mântuitorul, se poate afirma cu certitudine că aşa cum nu putem nega existenţa Universului şi a lui Dumnezeu ca principiu fundamental al existenţei şi al ordinii universale, nu putem pune sub semnul îndoielii existenţa lui Iisus Christos care s'a jertfit pe Sine pentru a aprinde în sufletele noastre flacăra credinţei cele adevărate spre mântuirea noastră. În conştiinţele celor răscoliţi de angoase şi incertitudini cât şi de teama în faţa existenţei lor în timp şi în spaţiu, sau de neputinţa de a înţelege rolul şi misiunea lui Iisus pe pământ, reverberaţiile ignoranţei lor sunt deosebit de profunde, cu consecinţe dezastruoase pentru ei pe plan spiritual, deoarece nimic nu poate înlocui învăţăturile Mântuitorului.

"Există un gol în inima fiecărui om, pe care numai Dumnezeu îl poate umple prin Fiul Său, Iisus Christos". (Blaise Pascal).

G. GEORGESCU

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

NAŢIUNEA - CONCEPT FUNDAMENTAL ÎN GEOGRAFIA POLITICĂ ŞI GEOPOLITICA ACTUALĂ

Urmare din pag. 9

actualmente de S.U.A., a fost locuit de populaţii autohtone indiene, cu un anumit grad de organizare administrativ-politică, de regulă redusă la nivelul tribal sau al uniunii de triburi. Odată cu cucerirea europeană, pe continent îşi fac simţită prezenţa o serie de populaţii (iniţial reduse numeric), din ce în ce mai numeroase (în special după 1650), însă extrem de diverse etnic, dela grupuri europene (Englezi, Francezi, Olandezi etc.), până la populaţii africane (Negri), asiatice (Chinezi) şi chiar Sud americane. Toate aceste populaţii, la venirea lor pe teritoriul ulterior aparţinând S.U.A., erau deja constituite ca etnii de sine stătătoare şi, în marea majoritate a cazurilor, în ţara de origine, existau ca naţiuni deja formate.

Pe teritoriul S.U.A., aceste grupuri imigrante, au intrat în contact între ele, însă în unele cazuri, acestea au preferat să adopte o politică de segregare. În acest mod, s'au format o serie de specificuri teritoriale, preluate dela grupurile iniţiale (italiene, germane, engleze, evreieşti, irlandeze etc.), dar care au cooptat limba engleză ca factor comun. Deşi, chiar şi astăzi, acest factor comun este, în multe părţi ale S.U.A., înlocuit cu limba iniţială a grupului imigrant, totuşi, există în plină desfăşurare un proces de *americanizare*, pe baza limbii vorbite. În multe cazuri există, inclusiv, diferenţieri teritoriale, în ceea ce priveşte omogenizarea grupurilor etnice componente. Astfel, coasta de Vest a S.U.A. prezintă un număr ridicat de Asiatici, cât şi Portoricani, Latini şi Mexicani, faţă de coasta de Est, unde se regăsesc, cu precădere, Englezi, Italieni, Germani, Evrei şi alte populaţii iniţiale. Diferenţierile există nu numai în domeniul limbii şi al apartenenţei etnice, ci şi în ceea ce priveşte cultura, modul de viaţă şi scara de valori. Un Evreu din Manhathan va fi diferit faţă de un Afro-American din Harlem, Evreul, cât şi Chinezul, Englezul sau Italianul care au imigrat în S.U.A. în urmă cu o sută de ani, în momentul întrării şi stabilirii pe teritoriul american aparţineau deja unei anumite naţiuni cristalizate şi de sine stătătoare, care şi-au pus amprenta pe specificul etnic al individului, inclusiv pe modul său de viaţă. Ceea ce generează naţiunile, în cazul S.U.A., este decizia politică. În această situaţie, procesul de formare al naţiunii americane, la care tocmai asistăm şi care, probabil, va mai dura ceva timp, este coordonat prin decizia politică.

În acest caz, statul este elementul centripet generator de naţiune şi nu invers, ca în cazul majorităţii naţiunilor europene, care au existat înaintea naşterii statelor respective.

În *creuzetul* american intră toate populaţiile ce există pe acel teritoriu, fiecare cu specificul propriu, transformându-se, *topindu-se* şi căpătând caracteristici noi, devenind americane. Probabil, de-a lungul timpului, toate grupurile etnice, diferenţiate astăzi, care există pe teritoriul S.U.A., vor căpăta trăsături proprii pur americane, bazate pe o istorie şi tradiţii comune (doar două sute de ani nu justifică o istorie comună, încă!), urmând a genera o nouă naţiune, cea americană, care va diferi de cea britanică, italiană, chineză, evreiască, olandeză etc. şi care va avea propriile sale caracteristici. Acest caz demonstrează faptul că naţiunile sunt entităţi *vii, evolutive*, şi că procesul de geneză al lor necesită transformarea caracteristicilor etnice iniţiale din care vor rezulta unele noi, diferite de cele iniţiale.

O problemă foarte acută este aceea a definirii corecte a locului şi rolului unei naţiuni în cadrul statului căreia îi aparţine. În acest domeniu există şi astăzi discuţii apinse între diferiţii cercetători din domeniu, părerile fiind împărţite în două tabere: prima, care consideră naţiunea a fi motorul formării statelor moderne şi, ce-a de-a doua, care consideră naţiunea ca fiind o construcţie artificială, apărută în perioada modernă a istoriei şi fiind legată de trecerea la societatea industrială, în cadrul statelor capitaliste. În rândul autorilor ce se înscriu în ultima categorie, se vehiculează, de asemenea, o idee, destul de bizară, şi anume aceea a *"sub-naţiunilor"*. Privită din punctul de vedere strict lingvistic, sub-naţiunea ar trebui să fie o subdivizare componentă a unei naţiuni sau, măcar, un nivel taxonomic inferior acesteia.

Nici unul din cazurile tocmai enunţate nu corespund realităţii. Naţiunea nu are ca părţi componente mai multe sub-naţiuni din simplul motiv că ea, naţiunea este o construcţie unitară, de sine stătătoare, formată printr'o evoluţie proprie, plecând dela elementul etnic. În cazul în care în teritoriul iniţial regăsim mai multe etnii autohtone (caz extrem de rar în viaţa reală, dar posibil măcar în teorie), care au aceeaşi vechime şi statut în cadrul teritoriului pe care îl ocupă, vor lua naştere două sau mai multe naţiuni, statul respectiv devenind multinaţional. În cazul în care pe lângă etnia autohtonă, care dispune de un statut de anterioricitate pe teritoriul respectiv, mai există, venite ulterior procesului de formare a naţiunii majoritare, o serie de etnii alogene, acestea vor forma minorităţile naţionale ale statului respectiv. Aceste minorităţi, în spiritul bunei înţelegeri şi al existenţei paşnice pe acelaşi teritoriu cu majoritatea, vor deveni parte integrantă a naţiunii majoritare, o dată cu participarea lor la definitivarea procesului de etnogeneză iniţiat de majoritari. Aceste minorităţi naţionale nu pot forma sub-naţiuni, ele existând pe un teritoriu pe care nu s'a desfăşurat procesul de etnogeneză al etniei respective, ea sosind pe aceste meleaguri ulterior iniţierii acestui proces. Conceptul de sub-naţiune aparţine şcolii anglo-saxone şi are la bază o neînţelegere corectă a modului de formare a naţiunilor unitare, specifice statelor europene. Diferenţierile dintre naţiunile europene nu pot fi nivelate doar prin apelarea la unele concepte artificiale, care nu au susţinere reală. Din păcate, astfel de concepte sunt preluate şi introduse în definirea unor realităţi total diferite, inclusiv de unii autori români.

În acest sens, există o serie de definiţii legate de termenul de sub-naţiune, care la o analiză mai atentă subliniază confuzia dintre sub-naţiune şi tipologia minorităţilor naţionale, ca un subtip al categoriei minoritate etnică. Astfel, sub-naţiunea apare prezentată a fi *"un grup etnic organizat într'o regiune sau provincie autonomă, în cadrul unui stat"* (**Bodocan**, 1997). Din păcate, în cazul în care într'un stat apar provincii sau regiuni autonome, statutul lor transformă statul într'o federaţie sau confederaţie (funcţie de nivelul de autonomie de care beneficiază provincia sau regiunea). În acest fel, nu se mai poate vorbi de etnii ajunse la nivelul de naţiune (care implică transformări calitative şi procese de cristalizare a unor trăsături noi), ci de naţiuni diferite, atunci când acestea corespund cerinţelor de bază în definirea naţiunilor, cerinţe amintite anterior în acest articol. De regulă, unul din grupurile etnice ce joacă rolul de sub-naţiune este alohton, venit ulterior prezenţei grupului iniţial, autohton, chiar dacă acesta din urmă este în prezent minoritar din punct de vedere numeric în zona respectivă. Cel mai clar exemplu în acest sens este situaţia Albanezilor din provincia Kosovo, grup etnic alohton, sosit la circa 1.000 de ani distanţă în timp, după apariţia Sârbilor pe acest teritoriu şi care avea deja cristalizate principalele trăsături etnice specifice, la momentul stabilirii în Kosovo. Având în vedere faptul că arealul delimitat de Câmpia Mierlelor (Kosovopolie) şi depresiunea Metohia (tot în Kosovo) fac parte din zona de geneză a poporului şi naţiunii sârbe, este absurd să considerăm populaţia albaneză din Kosovo (care deţine în prezent peste 90% din totalul populaţiei provinciei), ca fiind naţiunea specifică acelei zone sau măcar ca fiind o sub-naţiune. Deşi are o vechime de peste 600 de ani şi un număr majoritar în zonă, populaţia albaneză este şi va rămâne o categorie de populaţie alohtonă. În momentul în care populaţia sârbă va dispare din Kosovo (din motive naturale sau mai puţin naturale) şi populaţia albaneză va fi singura care există acolo, fiind şi cea mai veche, atunci se va putea vorbi de naţiunea albaneză din Kosovo.

O altă definiţie care nu clarifică decât parţial relaţia dintre sub-naţiune şi minoritate, este: *"mici popoare în interiorul unui stat naţional, care nu sunt în totalitate parte integrantă din naţiunea majoritară, dar care nu au nici statutul de minoritate naţională"* (**Ilieş**, 1999). Şi în acest caz, se scapă din vedere principiul anterioricităţii, făcându-se abstracţie de procesul de umanizare al arealului respectiv. De asemenea, în momentul în care ne referim la un stat naţional, prezenţa mai multor naţiuni, transformă acel stat, din stat naţional în stat multinaţional, respectiv un stat cu două sau mai multe naţiuni. Termenul de minoritate naţională nu trebue înţeles în totalitate ca referindu-se numai la aspectul matematic (adică numeric, în număr mai mic decât majoritatea), ci trebue privit ca o apreciere complexă, inclusiv ca datare istorică. Minoritatea naţională este acea populaţie, care pe lângă numărul mai redus decât majoritatea (condiţie care nu trebue neapărat în toate cazurile!), are o prezenţă mai recentă pe acel teritoriu şi care şi-a iniţiat procesul de desfăşurare a caracteristicilor etnice, într'un alt areal decât cel pe care există astăzi. Ori, aşa cum am arătat mai sus, o naţiune trebue să-şi desăvârşească cristalizarea trăsăturilor sale etnice, *în propriul său spaţiu de geneză*, adică acolo unde şi-a căpătat trăsăturile etnice proprii (limbă, religie, mod de viaţă, tradiţie etc.). Odată ce un grup de populaţie s'a desăvârşit ca etnie, într'un anumit areal pe care l-a părăsit ulterior, ea nu mai poate forma o naţiune decât pe un teritoriu virgin sau numai după ce pe teritoriul respectiv populaţia autohtonă a dispărut, teritoriul redevenind, din acest punct de vedere, virgin. Tot acelaşi autor dă ca exemple (citate tot din literatura anglo-saxonă) cazurile Galezilor şi ale Scoţienilor din Marea Britanie, cel al Catalinilor şi Bascilor din Spania şi al Corsicanilor din Franţa. Toate aceste grupuri de populaţii nu sunt altceva decât *reminiscenţele* unor naţiuni care au sucombat la nivel naţional, dar care au rezistat la nivel regional, însă, *păstrându-şi caracteristicile ce le-au transformat din simple etnii în naţiuni"*. Şi Galezii, şi Scoţienii, existau la momentul formării naţiunii britanice, devenind parte componentă a acesteia. Naţiunea spaniolă s'a suprapus peste cea catalană şi bască, alterând procesul iniţial de geneză al acestora două, şi incluzându-l în specificul propriu, lucru mai puţin dorit de aceştia din urmă (dovadă fiind relaţiile încordate dintre Basci şi statul spaniol).

Tot în lucrarea ultimului autor amintit, apare o definiţie puţin nuanţată a sub-naţiunii, care, totuşi, păstrează confuzia de bază dintre această noţiune şi cea de minoritate naţională. Definiţia explică sub-naţiunea ca fiind *"un popor de dimensiuni reduse, aflat în izolare teritorială în interiorul unui stat naţional format cu mult timp înainte"* (**Ilieş**, 1999). Conform acestei definiţii, populaţia maghiară din Transilvania formează o sub-naţiune! Din păcate, realitatea ştiinţifică demonstrează cu totul altceva, în primul rând ţinând cont de realităţile istorice, dar nu numai. Se pierde din vedere că taxonomul *"popor"* este nimic altceva decât un nivel de existenţă al unei populaţii, nivel, totuşi, calitativ, situat sub acela al unei naţiuni. Poporul este rezultatul evoluţiei în spaţiu şi timp, al unei populaţii, care a vieţuit într'un anumit areal, pe care s'a stabilit *înaintea* desăvârşirii acestui proces şi înaintea devenirii sale ca popor. Ori, în cazul nostru, etnia maghiară venită, pe plaiurile transilvănene, undeva după anul 1100, îşi are spaţiul său de geneză - implicit aria centrală de formare ca naţiune - în Câmpia Panonică, iar spaţiul iniţial de formare ca etnie, este undeva în Asia Centrală! În momentul venirii lor pe teritoriul Transilvaniei, Maghiarii erau deja formaţi ca etnie, aveau o limbă proprie, un mod de viaţă cristalizat şi o anumită istorie. De asemenea, când au sosit aici, au găsit o populaţie deja evoluată ca etnie de circa 800-900 ani, care-şi cristalizase procesul de etnogeneză şi transformare în naţiune cu circa 300-400 ani înainte de momentul venirii Maghiarilor, având o limbă diferită, tradiţii şi o istorie proprie, reprezentând în fapt o naţiune de sine stătătoare. Să nu uităm faptul că primele forme de organizare politico-teritoriale româneşti din Transilvania au apărut pe la anii 900 (şi chiar mai devreme), deci anterior venirii Maghiarilor, ori, în cazul nostru, naţiunea a precedat statul şi nu invers!

Explicaţia pentru aceste confuzii ţine de sursele bibliografice consultate, lliteratura anglo-saxonă şi, în special, cea americană, neacordând mare atenţie acestor procese, ea plecând dela analiza statului american şi a principalelor state Vest-europene, făcând abstracţie de celelalte situaţii.

Cunoaşterea şi folosirea corectă a acestor termeni, de altfel extrem de importanţi pentru geografia politică, trebue să pornească dela înţelegerea modului cum au luat naştere naţiunile şi a rolului şi locului etniculul în acest proces extrem de complex. Studierea acestor aspecte va permite crearea în timp a unei metodologii de lucru în domeniul geografiei politice şi al geopoliticii, a cărei lipsă se simte din ce în ce mai mult acum, abordarea acestui domeniu extrem de vast şi complex, făcându-se - de cele mai multe ori - fără a ţine cont de realităţile proprii româneşti, adoptând direct concepte şi teorii străine, fără a verifica veridicitatea lor. Revine noii şcoli geopolitice româneşti, revitalizarea după anul 1989, onoranta, dar şi dificila sarcină, de a reînnoda tradiţia interbelică românească în domeniu şi de a duce mai departe, la nivel profesional, moştenirea lăsată de înaintaşi iluştri precum Simion Mehedinţi, Ion Conea, Nicolae Alexandru Rădulescu, Anton Golopenţia şi mulţi, mulţi alţii.

Lect.univ.dr. Silviu COSTACHIE

NU UITAŢI !
PLĂTIŢI
ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

COMMON SENSE Automotive Inc.
General Repairs to All Makes & Models

John (Ion) Moran

- Maşini la mâna a doua pe gustul dvs.
- Reparaţii generale la toate modelele
- Certficare tehnică
- Specialişti în aer condiţionat, în partea electrică şi electronică, fuel injection

Tel: 905 545 1331
Toll Free: 1 866 863 5714

Program: Luni-Vineri: 8.30-18.00
Sâmbătă: 8.30-13.00

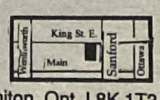

702 King Street East, Hamiton, Ont. L8K 1T3
www.cuvantulromanesc/publicitate

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

"DACĂ-I DAI NAS LUI IVAN..."

Eugen HOLBAN

Articolul de faţă răspunde declaraţiilor preşedintelui Dumei dela Moscova - Ghenadie Selezniov - făcute în parlamentul dela Chişinău, în a treia decadă a lunii Octombrie. Dumnealui a declarat: ***"Rusia trebue să fie a doua limbă de stat în republica Moldova"***.

Liderul din capitala Rusiei a mai adăugat: *"rusa e o limbă de comunicare interetnică şi nu crede că ea ar fi înlocuită vreodată cu engleza"* (informaţii BBC şi *"Europa Liberă"*).

Se ştie că de peste 12 ani în R. Moldova s'a legiferat limba română (moldovenească) ca limbă de stat. Pentru motive care ţin de atitudinea refractară a minorităţii ruseşti (10% din totalul populaţiei) şi de incitările Moscovei, limba oficială continuă să nu fie cunoscută şi folosită de acest segment al populaţiei - situaţie tolerată de guvernele promoscovite ale R. Moldova, inclusiv a puterii comuniste de azi. Pe de altă parte se cunoaşte că 65% din populaţie (sau 70% fără Transnistria) este românească - proporţie care acordă legitimitatea limbii române (moldoveneşti) de a funcţiona ca unică limbă de stat, cunoscându-se că numai majoritatea populaţiei poate decide altfel. În asemenea situaţie de legalitate şi suveranitate declaraţia preşedintelui Dumei reprezintă o imixtiune grosolană în problemele interne ale R. Moldova. Ceva mai mult, - în cadrul relaţiilor istorice ale R. Moldova cu Rusia, din ultimul veac şi jumătate, dar mai ales din ultimii 45 de ani, există şi alte motive, mult mai importante şi mai grave care ar fi trebuit să-l determine pe Ghenadie Selezniov să nu se încumete să facă aceste declaraţii. Ne referim la modul în care a fost impusă învăţarea limbii ruse în perioada ocupaţiei Basarabiei de către Rusia Sovietică în anii 1944-1989 şi la acţiunile de rusificare, care prin amploarea lor şi metodele folosite au condus la un adevărat etnocid al căror victime au fost populaţia românească şi alte minorităţi din R. Moldova.

Arătăm că în anul 1944, odată cu reocuparea Basarabiei, a fost impusă limba rusă ca limbă de stat, în condiţiile în care 75% din populaţie o reprezentau ţăranii, care nu cunoşteau limba rusă (de altfel, cca. 50% din aceştia fiind neştiutori de carte), - cum nu o cunoşteau nici unii din Românii moldoveni stabiliţi la oraşe. Acest singur fapt demonstrează caracterul brutal sub care s'a produs trecerea dela limba română la cea rusă, desconsiderându-se populaţia majoritară autohtonă. Ce-a urmat, se ştie. În condiţiile unei puteri ce guverna prin teroare (adevărata semnificaţie a termenului *"terorist"* atribuindu-se unei atari situaţii), populaţia Basarabiei a învăţat limba rusă în climatul de frică, deportări şi necesitatea de a supravieţui.

Teroarea era însoţită de programarea unui antiromânism sălbatic prin mass-media şi şcolile de toate gradele, - începând cu grădiniţele de copii şi terminând cu universităţile. Rusificarea se extindea în toate domeniile. Numeroase denumiri de sate ce ţineau de istoria multiseculară a neamului fuseseră schimbate cu denumiri ruseşti, numele şi pronumele cetăţenilor erau modificate pentru a avea o rezonanţă ruseacă. Limba română, timp de 45 de ani, a fost prigonită, umilită şi batjocorită. Un zid impenetrabil de pe Prut oprea orice contact cu fraţii români şi cartea românească.

În asemenea climat de teroare şi frică s'a învăţat limba rusă, ocupanţii ruşi obţinând în bună parte rezultatele pe care le plănuiseră. La capătul celor 45 de ani (1989), efectele nu au întârziat să se arate. Unele din acestea le arată recensământul din 1989, - făcut, încă, de auoritătile rusocomuniste. Astfel, din cca. 100.000 Români moldoveni cu nume de sorginte română, nu mai cunoşteau graiul matern - îl pierduseră - ei declarându-se cunoscători numai ai limbii ruse. De asemenea, minoritatea găgăuză în cvasitotalitatea ei (cca. 153.000) îşi pierduseră şi ei limba maternă, cunoscând doar limba rusă. Cele două cifre oficiale demonstrează acţiunea de etnocid pe care a săvârşit-o Rusia Sovietică, în anii ocupaţiei, 1944-1989. Dar repercursiunile rusificării nu s'au limitat la etnocidurile menţionate. Au existat şi alte consecinţe grave.

Astfel, în cadrul populaţiei autohtone, într'un alt segment al ei, s'a instaurat un vocabular hibrid, un amestec de cuvinte româneşti şi ruseşti. Acestora nu le mai trebuiau mulţi ani pentru a trece în prima categorie. O contribuţie la procesul de rusificare l-au avut şi grădiniţele de copii, dela oraşe şi sate (părinţii trebuiau să muncească la fabrică sau la colhoz) unde educatoarele erau de origine rusă, necunoscătoare ale limbii române. Bieţii copii nevinovaţi trebuiau să înveţe limba duşmanului care le ocupase ţara şi îi umilise ca neam.

Durerea cauzată de dominaţia limbii ruse şi asuprirea celei româneşti se resimţea sub formă mocnită în toate păturile sociale ale populaţiei româneşti şi se regăsea doar în versurile unor poeţi al căror conţinut scăpase vigilenţei celor însărcinaţi de partid cu această misiune. Aşa se explică bucuria nemăsurată a întregii populaţii româneşti atunci când în 1989 s'a obţinut legiferarea limbii române (moldoveneşti) ca limbă de stat şi reintroducerea alfabetului latin. Dezideratul populaţiei de a obţine limba *"furată"* s'a situat pe primul loc al revendicărilor naţionale. Dovadă că aceasta a fost suferinţa cea mai mare. La acest succes şi-a adus contribuţia acea categorie a intelectualilor români rămasă nealterată, precum şi a noii generaţii provenită din tineretul ce în clandestinitate continua să se adape dela izvoarele românismului autentic.

Reluând declaraţia preşedintelui parlamentului rus, argumentul pe care l-a adus în sprijinul cererii ca limba rusă să fie a doua limbă de stat a fost că *"limba rusă este o limbă interetnică"*, înţelegându-se prin aceasta că întreaga populaţie românească şi toate minorităţile cunoscând limba rusă se pot înţelege între ele prin intermediul limbii ruse, - implicit susţinând inutilitatea învăţării limbii române ca limbă de stat.

Aşa să fie? În primul rând, 1,2 milioane de Români moldoveni (45% din totalul lor) nu cunosc limba rusă, aşa cum rezultă din recensământul efectuat în 1989. Azi, după 13 ani, numărul acestora nu putea decât să crească, dat fiind schimbările survenite. În al doilea rând, această problemă a format obiectul discuţiilor cu oficialităţile U.E., primindu-se următorul răspuns: noţiunea de limbă interetnică nu există în enciclopediile occidentale şi este firesc să fie aşa, deoarece rolul pretinsei limbi interetnice îl are limba de stat. În sfârşit, preşedintele Dumei, Ghenadie Selezniov, prin declaraţiile făcute, contestă hotărirea marii majorităţi a populaţiei de a avea o unică limbă pe care celelalte minorităţi sunt obligate s'o înveţe potrivit practicilor şi reglementărilor universale. Neţinând seama de suveranitatea poporului şi de caracterul democratic al legiferării limbii române ca limbă de stat, omul politic rus mizează probabil pe majoritatea de 2/3 a comuniştilor din parlament, care ar putea modifica constituţia. Dar este ştiut că o asemenea problemă importantă nu se poate decide decât printr'un referendum.

În cadrul aceloraşi declaraţii, liderul politic din Federaţia Rusă a mai afirmat: *"Limba rusă nu va putea fi înlocuită vreodată în R. Moldova cu limba engleză"*, - referire la învăţarea limbilor străine, care ar putea determina trecerea limbii ruse pe planul doi. După cum se cunoaşte, în toate ţările lumii civilizate, stabilirea limbilor străine ce se învaţă în şcoli se face după două criterii: 1. Învăţarea acelei limbi care are circulaţia cea mai mare pe glob; 2. Învăţarea limbii (sau limbilor) în care s'au produs cele mai multe şi mai însemnate lucrări ştiinţifice sau opere culturale, pentru ca tineretul sau cei interesaţi să se poată informa direct dela sursă sau să participe la dezbaterile internaţionale. Dacă am lua în considerare unul din criteriile care stabilesc în mod obiectiv acest lucru, arătăm că în limba engleză (St. Unite şi Anglia) s'au obţinut 209 premii Nobel în domeniile ştiinţifice, faţă de cele 7 premii ale Rusiei (inclusiv URSS), iar în domeniul cultural premiile Nobel ale Franţei se situează pe primul loc.

Vom mai arăta o altă latură a declaraţiilor făcute care, deşi nu au legătură cu tema noastră, vor întregi concluziile pe are le vom face. G. Selezniov a dezvăluit cu acest prilej că acum 12 ani Rusia a sprijinit pe separatiştii transnistrieni pentru ca *"R. Moldova să nu se unească cu România"*, fapt contestat până acum cu îndârjire de Federaţia Rusă.

Având acum toate acestedeclaraţii ale liderului politic rus şi explicaţiile noastre, vom putea face câteva consideraţii privind personalitatea şi gândirea sa politică.

Declaraţia prin care el îndeamnă la introducerea limbii ruse ca a doua limbă de stat nu poate fi considerată - după cum arătam mai sus, - decât ca un act de amestec în problemele unui stat suveran. Dat fiind condiţiile în care s'a învăţat limba rusă şi consecinţele rezultate (etnocid cofirmat prin cifrele recensământului) ale căror răni sunt încă nevindecate, propunerile făcute nu putem să le apreciem decât ca cinice şi insolente. Este ca şi cum un criminal revine la locul faptei şi propagă continuarea ei. În orice stat democratic asemenea declaraţii ar fi condus la invitarea oaspetului să părăsească ţara. Recomandarea de a se continua învăţarea limbii ruse în detrimentul limbii engleze (sau al altor limbi) demonstrează menţinerea gândirii şovin-naţionaliste ruse a lui *"homo sovieticus"* incapabil de a se reacomoda realităţilor obiective. De asemenea, desconsiderarea limbii române ca limbă de stat şi propagarea celei ruseşti acasă, la Români, au un caracter jignitor pentru majoritatea Românilor moldoveni din R. Moldova.

Declaraţiile preşedintelui Dumei dela Moscova (fiind considerat în multe ţări ca a doua personalitate în stat) făcute la Chişinău, inclusiv cele referitoare la acţiunile Rusiei de a spirijini separatiştii transnistrieni pentru împiedicarea unirii R. Moldova cu România, dezvăluie politica neschimbată a Rusiei faţă de ţara noastră (deşi nu mai este vecină şi se află cu graniţele la cca. 750 km. depărtare). Acest fapt trebue luat în considerare de oamenii politici din România. Din păcate, ei s'au remarcat prin lipsa de reacţii la declaraţiile lui Ghenadie Selezniov.

Politica de menajare a aşa-ziselor susceptibilităţi faţă de Rusia, ce se duce în general, nu face decât să determine pe politicienii ruşi să escaleze acţiunile lor, prin declaraţii tot mai insolente. Probabil că zicala care circulă în cele două Moldove (rezultat al contactelor mai dese cu *"vecinul"* dela Răsărit) nu este cunoscută suficient:

"Dacă-i dai nas lui Ivan... el se suie pe divan".

IURIE ROŞCA:

Puterea judecătorească, la un pas de a fi distrusă

Într'un comunicat remis presei, preşedintele PPCD, Iurie Roşca declară: La 12 Noembrie curent a avut loc ultima şedinţă a Comisiei speciale de examinare a proiectelor de legi pentru modificarea şi completarea Constituţiei, condusă de comunistul Vadim Misin. Principala chestiune vizată de grupul parlamentar al comuniştilor este cea a puterii judecătoreşti. Astfel, prin modificările operate la articolul 115, urmează să fie suprimate tribunalele, păstrându-se doar trei trepte ale instanţelor judecătoreşti din cele patru existente la ora actuală. În felul acesta se reduc şansele cetăţenilor de a se bucura de o justiţie echitabilă, precum şi se deschide o posibilitate şi mai largă pentru putere de a continua epurările în rândurile judecătorilor.

Ţinând cont de necesitatea consolidării principiilor constituţionale de separaţie a puterilor în stat şi a colaborării acestora, precum şi de cel al independenţei puterii judecătoreşti, luând în consideraţie recomandările Comisiei Europene pentru Democraţie prin Drept (Comisia dela Veneţia), deputaţii creştin-democraţi au propus câteva modificări şi completări la articolele 116, care prevede statutul şi modul de numire a judecătorilor, şi la 122, care stabileşte componenţa Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, la articolul 116 a fost propus să fie inclus un aliniat nou, cu următorul conţinut:

"Hotărîrile Consiliului Superior al Magistraturii de numire, promovare în funcţie, transferare şi detaşare a judecătorilor, vicepreşedinţilor şi preşedinţilor instanţelor judecătoreşti sunt luate cu votul majorităţii membrilor prezenţi. În cazul respingerii candidaturii propuse, Consiliul Superior al Magistraturii poate propune repetat aceeaşi candidatură cu votul majorităţii membrilor aleşi. Hotărirea repetată asupra aceleiaşi candidaturi nu poate fi respinsă".

Articolul 122 a fost propus în următoarea redactare:

(1) *Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 11 membri cu un mandat de 5 ani.* (2) *Din Consiliul Superior al Magistraturii fac parte de drept: Preşedintele Curţii Supreme de Justiţie, Ministrul Justiţiei şi Procurorul General.* (3) *Şase membri sunt aleşi, prin vot secret, la adunarea generală a judecătorilor din rândurile acestora, doi de Parlament din rândul profesorilor titulari.*

În felul acesta, deputaţii creştin-democraţi au propus un mecanism prin care judecătorii să poată fi realmente independenţi, imparţiali şi inamovibili, iar Consiliul Superior al Magistraturii să poată fi cu adevărat organ de autoadministrare al puterii judecătoreşti. Însă propunerile respective au fost respinse. În varianta propusă de comunişti, decizia de numire a judecătorilor va aparţine preşedintelui republicii, iar cea de numire a membrilor Curţii Supreme de Justiţie va reveni Parlamentului. Consiliului Superior al Magistraturii i se rezervă exclusiv un rol decorativ, de anexă a partidului de guvernământ, orice candidatură propusă putând fi respinsă fără a fi invocat nici un motiv. Întrucât comuniştii elimină cifra de 11 membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, existenţa în textul în vigoare, şi resping propunerea creştin-democraţilor prin care s'ar asigura o majoritate de şase din unsprezece membri ai Consiliului Superior al Magistraturii aleşi de înşişi judecătorii, precum şi a ignora propunerea de numire a judecătorilor de către Consiliul Superior al Magistraturii, şeful statului, iar după caz Parlamentul, urmând doar să confirme aceste decizii, este evident că se produce suprimarea definitivă a independenţei puterii judecătoreşti.

Este limpede că practicile abuzive ale comuniştilor de subordonare a justiţiei intereselor partidului de guvernământ, ca şi izgonirea din instanţele judecătoreşti a profesioniştilor incomozi şi indezirabili, cărora s'au dedat aceştia din momentul venirii la putere, pot căpăta în cel mai scurt timp statutul de normă constituţională.

Având în vedere faptul că s'a stabilit includerea chestiunii de modificare a Constituţiei pentru ziua de 21 Noembrie, Grupul parlamentar al PPCD declară că va aduce la cunoştinţa Consiliului Europei şi a altor instituţii internaţionale că în Republica Moldova se consolidează dictatura comunistă şi sunt sfidate atât normele de drept internaţional, cât şi recomandările Adunării Parlamentare a Consiliului Europei. De asemenea, în aceste condiţii, când democraţia, principiile statului de drept şi drepturile omului sunt călcate în picioare, creştin-democraţii declară că sunt dispuşi să reia acţiunile de protest paşnic împotriva abuzurilor guvernării comuniste.

FARA ARMÂNEASCĂ

"AMINTIRI DIN COPILĂRIE" de NICOLAE BATZARIA

Vasile TEGA

NOTĂ:
Ultimele două numere ale ***Farei Armânești*** au fost consacrate vieții și operei marelui Aromân **Nicolae Batzaria.** În numărul de față reproducem un articol publicat în revista ***"Lumina"***, din Decembrie 1904, unde autorul descrie *"datinile și obiceiurile Aromânilor din Ajunul și din ziua Anului Nou".*

• • •

Strânși în jurul vetrei părintești, pe care arde un foc abundent, copiii încă în vârstă mică, observăm cu atenție tot ceea ce face mama. E noaptea din ajunul Anului Nou, și în seara aceasta se vede norocul anului (pentru fiecare), adică se constată cât timp are el de trăit. Nu e vorbă, că în diferitele împrejurări de peste an se vede norocul, acum însă, în această ultimă noapte a anului ce ne părăsește, cum am spus, se caută a se ghici în special câte zile are de trăit fiecare pe pământ. De aici dar, interesul viu ce arătăm. Iar mama, după ce s'a ridicat masa și după ce a făcut repetate urări de fericire pentru anul care bate la ușă, aduce mai multe boabe de grâu nefiert. Apoi, dând focul de o parte, ea pune în cenușa încălzită, rând pe rând, câte un bob.

Iată, zice dânsa, lămurindu-ne această operație. Fiecare bob de grâu repezintă pe fiecare din noi. Așa, bobul ăsta ești tu, ăstălalt e tata, al treilea sunt eu și așa mai încolo. Acum, să așteptăm cu toții să se încălzească bine boabele și să sară în sus! Care bob va sări mai mult, anul care e repezentat printr'însul va avea parte de viață mai lungă.

Și, fie întâmplător, fie vreo dibăcie secretă a mamei, care în această seară avea la activul ei experiența a unor ani îndelungați, se nimerea că boabele care ne reprezentau pe noi, copiii, săreau mai sus, și mai departe! Tata și mama sunt numai bucurie, noi, copiii rădem zgomotos, și în naivitatea noastră copilărească suntem pe deplin încredințați că boabele au grăit adevărul și că o să ajungem până la adânci bătrânețe.

- Dar bobul tău nu s'a mișcat încă din loc, mamă!

- Na, uite-l, zise dânsa, arătând cu degetul. Și în clipa aceea se auzi o pocnitură slabă, și grăuntele de grâu s'a dat ceva mai încolo.

- Semn rău, adăugă mama. Văd că zilele îmi sunt numărate, dar tot am de gând să trăiesc până să legăn un nepoțel. Și ne înfășură pe toți cu privire dulce, duioasă.

În vecini trăia un moșneag singuratic și uitat parcă de moarte.

- Un bob de grâu și pentru dânsul, strigă unul din noi, care tocmai își aduse aminte de moș. Iar mama și puse unul în cenușă, deși fapta aceasta era o depășire a obiceiurilor, pentrucă nu se pun decât pentru membrii familiei, ori pentru rudele cele mai apropiate.

Bobul moșneagului, a *paplui*, cum îi zicea toată lumea, abia s'a urnit din loc... Un hohot de râs general întâmpină această constatare.

- S'a sfârșit cu el, nu mai încheie anul viitor, aceasta fu sentința noastră, a tuturor, sentință întemeiată pe fapte așa de pipăite. Și, pe când noi cu toții făceam reflecțiuni și emiteam diferite aprecieri asupra operației de mai sus, mama strângea cu multă îngrijorare boabele, în care pentru un moment a fost întrupată ființa noastră. Ele, boabele, nici nu se ard în foc, nici nu se azvârlă afară așa cum o fi. Nu, căci se pun la icoană și se păstrează acolo câteva zile. Alături de dânsele, încă în ajunul Crăciunului, stă depus acolo un mic *colăcel*, făcut din ziua colindelor și care se numește *colacul casei*, făcut adică anume pentru sănătatea tuturor din familie. Iar pentru o zi, tot acolo se vor pune și cele trei cruciulițe de lemn de trandafir. Aceste cruciulițe se înfig în tradiționala plăcintă ce se face în ziua Anului Nou. În această plăcintă se mai pune pe ascuns un ban de argint și după ce se taie în *codri*, dându-se câte o parte egală fiecărui membru al familiei, în codrul cui va fi banul, găsitorul interpretează aceasta că anume norocul îi va surâde peste an.

Colăcelul de care vorbim, boabele de grâu, precum și cruciulițele de trandafir se păstrează la icoană până în ziua de Bobotează. Atunci, după ce se sfințesc apele, botezându-se, se aruncă într'o fântână din apropiere, rostindu-se încet de către o femeie bătrână și o rugăciune.

Dar pe când mamele sunt ocupate cu boabele de grâu, ca să găsească cât vor trăi ființele dragi, atât de scumpe inimii lor, băieții care n'au trecut încă pragul adolescenței, ba chiar și cei mai măricei, așteaptă cu multă nerăbdare ca să treacă mai repede noaptea, pentrucă ei au multe de făcut în ziua de Anul Nou. De săptămâni întregi ei se tot pregătesc, sunt ocupați, și îngrijorați. Ei se roagă de mama lor, ca să-i ajute cu ceva bani, ori cheltuiesc micile lor economii spre a prezenta cât mai bine, cât mai demn în ziua de *Ayiu-Vasil*, cum i se zice de obicei la noi zilei de Anul Nou. În ziua aceea ei au să se facă *liyuceari*, ori *arachi* și gândul ca să fie mai reușiți îi preocupă de cu vreme înainte. De aceea pe dânșii, în sărbătorile Crăciunului, sau înainte, cum li se dă drumul dela școală, mereu îi vezi încercând felurite costume, care mai de care *"vilejești"*, travestindu-se în toate chipurile, întorcând hainele pe dos etc. Iar în mâini învârtesc mereu sabia de lemn, la alții aceasta e iatagan adevărat. Principala podoabă însă, care va hotărî succesul, e *șapca*. Aceasta, făcută din carton, având un fund de scândură, în mijlocul scândurii se înfige un sul de fier, iar în el coadă de vulpe ce se silesc să o găsească cât mai mare, cât mai păroasă. În partea anterioară a șepcii se fac găuri pentru ochi, se coase un nas artificial, sub care se cos mustățile enorme, de păr de lână. Mai jos se face o tăietură, ca să se poată respira, pentrucă *șapca* se îndeasă pe cap până sub bărbie, nelăsând vizibil decât gâtul.

În jurul fundului de scândură se cos alte cozi de lână, și tot așa, în sens vertical. Îndeosebi partea de dinainte a șepcii trebue să fie cât mai împunătoare, adică, cât mai împodobită cu cozi de vulpe, și în felul acesta să dea purtătorului un aer mai marțial.

În partea de jos și anume unde vine bărbia, se atârnă o lungă barbă, făcută tot din păr de lână. Și bineînțeles că, odată ce au căpătat forma lor definitivă, șepcile se încearcă de mai multe ori pe zi, înainte de Anul Nou și se arată prietenilor de copilărie, ca aceștia să-și facă comentariile și observațiile lor, de care viitorul *"liyucear"* ține îndestul seamă. Și lesne pricepem cu toții cât de satisfăcută e ambiția și cât de măgulită e mândria copiilor, când pot constata că șapca e mai bine reușită, mai bogat împodobită decât aceea a vecinilor ori a prietenilor.

Cum a mântuit cu șapca *"liyucearul"* e preocupat

Vruț cititori,
La mulțl'i anĭ cu sănătati și hăiri bună
s-aveț ș-dzâlili aesti și anlu cari bati la
ușă vluyisitlu, așĭ s-da Dumnidză și
Hristolu !

să-și facă cât mai mulți clopoței. Un ***liyucear*** care se respectă este acela ce în ziua de Anul Nou va avea atârnați de gât, la piept și în jurul cingătoarei un număr cât mai mare de clopoței. Zgomotul mare ce va produce prin numărul și mărimea lor este o notă bună pentru dânsul. În comunele și satele noastre de munte, unde o mare parte, dacă nu chiar majoritatea locuitorilor se ocupă cu creșterea vitelor, mai nu e familie la care să nu se găsească din belșug. Așa fiind, cu zile înainte auzi mereu sunete de clopoței: sunt *liyucear-li*, care tot fac repetiții.

În al treilea rând vin sabia și costumul. Dacă sabia din anul trecut nu e prea mică pentru dânsul, care pretinde că în intervalul de un an a crescut foarte mult, așa că nu mai e un mucos, atunci el, ***liyucearul*** se îngrijește ca din timp să-și comande alta mai frumoasă, mai mare și mai bine colorată la tâmplarul din sat.

Sabia are un mare rol. Cu ea va poza în fața tovarășilor lui și a lumii celeilalte, învârtind-o în toate sensurile; cu dânsa va juca la hora ***liyucearilor***, în mijlocul satului și la nevoie tot cu dânsa se va apăra, ori o va întrebuința ca armă de atac în contra grupurilor *"vrăjmașe"*, și tot cu dânsa, tot săltându-se și sunând din clopoței cât mai tare, va pretinde câte un ban dela trecători, un drept consfințit prin o tradiție de mai multe veacuri.

Mai rămâne costumul! Dat find faptul că *liyucearii* trebue să aibă o înfățișare cât mai marțială, costumul e hotărîtor în această privință. De aceea *liyucearul* scotocește prin casă, pune pe mamă-sa de desfundă toate lăzile și garderobele, ori se adresează chiar și vecinilor și rudelor, să-i împrumute un rând de haine ***furești***. Iată în ce constau ele: ***o fustanelă*** cu un număr nesfârșit de cute și cu mânecile cât mai largi, o pereche de cioareci albi, de lână, strânși pe picior și o ***gimădani*** albanezească. Desigur, deseori, în loc de a provoca sentimente de spaimă, lucrul ce îl așteaptă, ei - *liyucearii* - provoacă râsul, prin disproporția ridicolă dintre această îmbrăcăminte, care e prea mare, și corpul copilului, copiilor *liyuceari*, mult prea mic.

În neputință de a se găsi un astfel de costum, ori din cauză că e încă prea mic *liyucearul*, pentru a pretinde perfecțiunea, el de multe ori își întoarce pe dos mantaua ori anteriul ce poartă în toate zilele, își face o șapcă de hârtie, fără multe podoabe și se consolează cu atâta, până să mai răsară și el, ca vârstă. Și, după ce sunt isprăvite toate aceste pregătiri prealabile, fericiții băieți se culcă de cu vreme, având grijă ca în repetate ori să pună mamei în vedere să-i scoale din somn înainte de a se face zi, iar în noaptea din ajunul Anului Nou se strâng mai mulți în aceeași casă, alcătuind un grup care va porni împreună în ziua următoare. Și așa, încă neivite zorile, ești deșteptat din somn de numeroase sunete de clopoței.

Sunt ***liyucearii*** mai mari, aceia care din pasiune, se supun acestui vechi obicei, și care nu urmăresc vreun câștig bănesc. Ei se mărginesc numai să se ducă în mijlocul satului, să învârtească acolo o horă, să mai hoinărească puțin, suportând vitejește gerul și zăpada, iar când lumea iese dela slujba religioasă, se retrag și ei pe la casele lor, fără să ație drumul trecătorilor, fără să ceară cuiva bani.

Mai în spre zi ies și cei mai mititei, de obicei escortați de tovarăși mai mari, care nu se fac *liyuceari*. Aceștia sunt *"garda"* personală a micilor *liyuceari*. Ei se îngrijesc să nu cumva să fie maltratați micuții, ofensați, ori - ceea ce ar fi ultima rușine - să li se zmulgă ***șapca*** de pe cap și să-i lase descoperiți, expuși râsetelor și batjocurilor lumii.

Micii liyuceari așteaptă ca creștinii și iasă dela biserică și atunci, ieșindu-le acestora întru întâmpinare și punându-le în față sabia de lemn, le ațin drumul și ***nu-i scapă*** până nu capătă un ban dela dânșii. Alții o iau pe urmă razna și pe la casele oamenilor, așteptând la porți să li sea banul de Anul Nou. La Crușova (comuna natală a lui N. Batzaria, n.n.) ei strigă tare și cuvintele: ***surva, labo, surva!*** Cei ce colindă pe la casele oamenilor însă sunt, de obicei copiii din familiile scăpătate, care așteaptă această zi ca să se aleagă cu un profit material.

O CEATĂ DE LIYCUCEARI SAU ARUGUCEARI (Fototeca: V. Tega)

CUVÂNTUL COPIILOR

CÂNTEC DE LEAGĂN ÎN NOAPTEA DE CRĂCIUN

Pruncul meu și-al Domnului
Dormi tot raiul somnului.
Nani, nani prunc al meu
Lumină din curcubeu!
Luna-și strânge penele,
Dormi și'nchide genele.
După ce-a trecut chindia
Astăzi s'a născut Mesia.
Linu-i lin al linului
De pe plaiul crinului
Ce cu nourii se'mbrână
Vin ciobanii dela stână,
Linu-i lin din cetini line,
Pruncului să se închine.

Dormi copilul drag al mamii,
Bolțile își freamăt ramii
Că spre Valea Plângerii
Vin din ceruri îngerii,
Din genunea runcului
Să'ngenunche Pruncului.

Linu-i lin și tot mai lin...
Noaptea de Crăcin... Amin.

Dumitru ICHIM

BALADA COPILULUI SĂRAC

- Moș Crăciune, ce să fac?
Sunt un copilaș sărac
Și de-acuma, poate știi
cresc în Casa de Copii.
N'am pe nimeni...
N'am nimic...
Moș Crăciun, m'asculți ur pic?

- Te ascult, copilul meu
și-ți aduc pe Dumnezeu
Prunc micuț și Maica Lui,
Fiul Sfânt al Domnului
s'a născut nu într'o casă
ci în iesle'ntunecoasă.
Taci...! Zâmbește lin prin vis
Îngeri vin din Paradis
și îi cântă cântec sfânt:
Pace'n cer și pe Pământ"

Uite magii cum se'nchină
Fiului dintru lumină
darul scump al omenirii
în speranța mântuirii.

Fiul meu, ești invitat
las o masă de'mpărat.
Ia din dragostea cerească
fericirea nelumească
Bucură-te, om pios:
astăzi s'a născut Hristos!

Forica BAȚU

CUVÂNTUL COPIILOR

Hristos s'a născut!

Iată, a venit Crăciunul! Ne sculăm dis de dimineață, ne uităm sub bradul de Crăciun să vedem ce cadouri am primit. Apoi, împreună cu părinții, mergem la biserică. Astăzi, biserica este plină de lume: copii, părinți, bunici. Toți au venit să-I mulțumească lui Dumnezeu că a trimis lumii un Mântuitor.

Astăzi s'a născut Iisus Hristos, cel ce a venit să mântuiască omenirea de păcat. Blândul Iosif și Fecioara Maria au călătorit mult din Nazaret în Betleem. Și când au ajuns în Betleem a venit vremea pentru Fecioara Maria să nască. Au căutat o cameră în care să poposească și nu au găsit, pentrucă fiind lume multă care călătorea, toate camerele erau ocupate. Singurul loc unde au putut să stea a fost o peșteră săracă. Și acolo s'a născut Iisus Hristos. Deși s'a născut într'un loc atât de modest, nașterea Lui a fost sărbătorită până și de îngeri care cântau: *"Slavă întru cel de sus, pe pământ pace, între oameni bunăvoire"*.

Îngerii s'au arătat pe câmp unor păstori, spunându-le să meargă să-L vadă pe Mântuitorul lumii care abia s'a născut într'o iesle. Păstorii s'au dus și L-au găsit pe Iisus Hristos.

De asemenea, la nașterea lui Iisus Hristos a apărut pe cer o stea deosebită, pe care înțelepții o așteptau de mult. Luându-se după stea, cei trei magi dela Răsărit L-au găsit pe pruncul Iisus Hristos și pe Maica sa, Sfânta Fecioară Maria și I-au adus în dar: aur, smirnă și tămâie.

Astăzi, în ziua de Crăciun, ne uităm în jur: toți oamenii zâmbesc, sunt mai buni, mai fericiți. Mergem acasă. E prânzul Crăciunului. Ne-am strâns la masă cu toții: tata, mama, frații. Spunem rugăciunea. Începem să mâncăm. Suntem cu toții mai buni, ne iubim mai mult unul pe altul.

E ziua sfântă a Crăciunului, ziua păcii și a iubirii. Hristos s'a născut!

Părintele MITREL

MOȘ CRĂCIUN

Moș Crăciun, ești frumos:
ochii blânzi și glas sfătos.
Noaptea asta, cât muncești,
spune-mi, oare obosești?

- Prin zăpadă umblu mult
dar eu îngerii ascult,
glasul lor îmi dă putere,
oboseala toată piere.

În căsuțe, copilași
dorm, păziți de îngerași.
Eu tiptil, încet, șoptind,
îi învălui în colind.

Pe furiș le scot din sac
o rățușcă sau un rac,
un motan, un cățeluș
sau un elefant de pluș.

Și apoi îmi văd de drum...
Alte case-așteapt acum,
alți copii dormind cuminți
sub icoanele cu sfinți.

Umblu noaptea cât de lungă...
Timpul mai să nu-mi ajungă.
Nu mă tem, că Domnu-i bun:
Este Noaptea de Ajun...

Florica BAȚU

ACASĂ LA MOȘ CRĂCIUN

Acasă la Moș Crăciun
Se fac globuri de săpun.
Moșu' suflă peste ele
Și le'ngheață smalțuri stele.

Din carton și poleială
Și din aur fiert în oală
Face îngeri și păsare
În ostrov pierdut sub soare

Un castel - din turtă dulce,
Prințul lumii să se culce,
Și din brazi - rară avere:
Îngeri, nuci, sănii și mere.

Iar când totul este gata
Moșul Sfânt face socoata:
Elu? Hm! Nu prea ascultă,
Face gălăgie multă.

Victoria? Vezi, și ea
Ca și Elu'i tot așa,
Theo - micul frățior -
Ascultă de mama lor,

De tata și maica bună.
A'mplinit mai ieri o lună,
Seara zice rugăciune
Gângurind, cum poate spune!

Nu răstoamă și nu sparge...
Doarme umbră de catarge...
Pentru el o să fiu bun
Și cu ceilalți de Crăciun.

Dumitru ICHIM

Scrisoare către Moș Crăciun

Îți scriu din depărtare Moș Crăciun,
Un biet copil, pribeag, străin pe drum,
Să duci în țara mea povestea adevărată
Cea mai frumoasă care a fost vreodată.

Acea poveste'n amintiri trăită de bătrâni,
Să ai bucate din belșug pe masă să le pui
Să ardă'n vatră focul lin și blând,
S'auzi cântând la geam copiii un colind.

Plecat-ai prea departe Moș Crăciun,
Noi te-așteptăm mereu pe-același drum,
S'aduci'napoi desaga din străbuni,
Hăinuțe, jucării la pruncii buni.

Adu pe fiul cel de sus'napoi în țară,
Să nască'n ieslea sufletelor noastre iară,
Acea lumină caldă, blândețe de trăire
Dreptate, speranță, bucate și trezire.

Căci ani de zile, copiii nu au acceptat
Să fie Moș Crăciun, Gerilă botezat:
Și-atunci, și-acum, tot ei ne fură truda toată,
Dar mai presus de toate - speranța adevărată.

Îți amintești domnia ta, atuncea în Banat
O săptămână'ntreagă te-ai luptat,
Cu *"Moșul Nicolae cel Nebun"*
Ce îl ura cumplit pe Moș Crăciun.

Mai du-te iarăși Moș Crăciun la Timișoara,
S'auzi ce plânset greu e'n toată țara.
Bătrânii-și plâng durerea'n suflet și în gând,
Iar tinerilor li s'a dus speranța'n vânt.

Căci și acum domnește puterea lui Irod
Aceeași clică, dar un alt nerod
Ne toarnă plâns, durere, lipsă și nesansă
În inimi prea mult golite de speranță.

Și urcă iar pe scări de Catedrală
Și'nalță-o rugăciune adâncă, de afară,
S'adune pe copii, bătrâni și mame supărate,
Să vadă iar lumina, pe Domnul în cetate.

Și-acum Crăciunul a rămas tot trist
De când eram copil, de când exist,
Pe străzi cernite colindam cerșind agale'n pas
Și-atunci, și-acum, aceiași domni ne râd în nas.

Noi te rugăm fierbinte, Moș Crăciun
Roagă-l pe Dumnezeu cel mare și cel bun
S'alunge lipsa, jalea, plânsul și furia
Să ningă fulgi de bucurie și în România.

Maria Sava

SĂRBĂTORI FERICITE !

PĂRINTELE PROFESOR MIRCEA PĂCURARIU LA 70 DE ANI

-Omagiu din America-

Anii trec cu mare repeziciune şi pe vremea când Părintele Profesor îşi începea activitatea didactică universitară, noi abia începeam viaţa de studenţi. Şi iată că acum am ajuns la un bilanţ. Prea Cucernicia Sa urcă treptele consacrării academice până la alegerea în cel mai înalt for ştiinţific al Ţării, cel al Academiei Române, având la *"spatele"* lui o viaţă de muncă didactică, de cercetare erudită concretizată într'o *"căruţă de cărţi"* care-l aşează pe piedestalul cel mai de sus, al istoriei bisericeşti. Iar noi mergem spre apusul vieţii.

Intenţia noastră nu este de a-i prezenta biografia. Au făcut-o deja alţii în monumentala lucrare pe care i-au închinat-o, recent, foştii lui studenţi, apărută la Cluj, aflaţi mult mai aproape de miezul evenimentelor. S'a alcătuit şi bibliografia operei acestui erudit al Bisericii acum câţiva ani de către mai tânărul istoric Lucian Giura, care, însă, se cere adusă la zi.

Am avut plăcuta surpriză să găsesc lucrările Prea Cucerniciei Sale în fişierul marilor biblioteci universitare din America. Bine va fi dacă la personalităţi de asemenea anvergură am putea găsi pe internet întreaga bibliografie. Lucian Giura le-a aşternut pe 40 de pagini. Acum numărul paginilor a crescut, indiscutabil iar cercetătorii care au mare nevoie de ele, şi nu se găsesc aproape de *"sursă"*, află de unele apariţii din pură întâmplare sau după mulţi ani! Ca să amintesc doar un singur exemplu. În Noembrie 2002, a avut loc la Sibiu lansarea unei noi cărţi a Părintelui Profesor *"Cărturari sibieni de altădată"* de peste 700 de pagini, apărută la editura Dacia. Dacă nu-mi comunica despre acest eveniment cultural dr. Anca Sârghie dela Universitatea din Sibiu, cine ştie când aş fi aflat. Dacă o adăugăm la cartea apărută în vară la Cluj, de peste 800 de pagini închinată evenimentului aniversar şi de care am aflat chiar dela cel omagiat, întâmplător - deci două cărţi de valoare, de dată recentă - suntem în situaţia de a nu avea contact prea exact cu ceea ce se publică în România în domeniul istoric. Dacă aflăm abia după câţiva ani despre noile apariţii, în afară de pierderea propriu-zisă de a fi depăşiţi de cercetarea istorică, şi preocuparea devine extrem de dificilă. Nu am aflat o situaţie mai bună nici cu celelalte cărţi, de exemplu ale scriitorului Alexandru Nemoianu, aflat în America, dar cu cărţi apărute în România, din cele despre starea psihologică a emigrantului român şi despre greutăţile inerente ale apariţiei. Despre prima din cărţile sale am aflat în România, după doi ani dela apariţie. Altele, după mai mulţi ani. Poate cei ce se gândesc la cărţi, cu dragoste, vor găsi vreo soluţie viabilă. Nu de alta, dar tot mereu va persista îndoiala că nu eşti la curent, din punct de vedere ştiinţific, cu apariţiile recente. Sunt considerate valoroase cărţile care tratează subiecte cu caracter memorialistic fiindcă prin ele poţi, în general, pătrunde în cele mai adânci cotloane ale adevărului istoric, dintr'o anumită perioadă, cu obţinerea unei imagini mai veridice şi pe care nu o poţi avea din altă parte. Şi pe care nu le găseşti în documentele oficiale. Exemple se găsesc destule. În acest sens, rememorez întâmplări petrecute cu mulţi ani în urmă, prin care uşor se poate intui atât omul de caracter care va deveni viitorul profesor omagiat acum, cât şi diversitatea viitoarelor cercetări, acurateţea şi profunzimea lor şi nu mai puţin comportamentul lui de o imparţială atitudine cu real impact asupra viitorului om de mâine, astăzi încă studentul în formare. De aceea şi asupra generaţiei mele un cadru didactic tânăr, bine pregătit, competent, precum Mircea Păcurariu, involuntar mai aproape de studenţii săi, prin vârstă şi largă înţelegere decât ceilalţi profesori, a avut un efect asupra căruia nici astăzi, după 30 de ani, încă nu ne putem pronunţa în totalitate. Îmi aduc aminte de primul an când Părintele M. Păcurariu a fost numit asistent. Noi, studenţii nici nu ştiam bine ce este un asistent. Doar atât, că îl simţeam mai aproape de noi, cineva cu care îndrăzneam să discutăm, să-i spunem ce ne trecea prin cap şi ce ne imaginam noi că ar putea fi posibil pentru mai bun spor la carte sau pentru o mai largă libertate. Libertatea pe care o înţelegeam noi. Mai ales că eram obişnuiţi mai mult cu profesori în vârstă. Ocupaţia de bază a asistentului nostru erau limbile clasice. Importanţa lor era mare. Pentru cei care vroiau mai ales să-şi continue studiile la doctorat. Aşadar, noul asistent ne-a pus la treabă. Ne *"tortura"* la limba latină şi greacă, încât am crezut că patristica era specialitatea lui. Da de unde! Era doar seriozitatea cercetătorului care mergea până la cele mai mici amănunte. Şi nu numai la materia lui, ci şi la munca temporară la care era angajat. Aşa că umblam prin curtea Institutului cât era ziua de mare şi murmuram la conjugări şi declinări atât la latină cât şi la greacă de nu puteam dormi. Dar a dat Dumnezeu de am scăpat şi a trecut la o materie mai omenească.

După retragerea rectorului Sofron Vlad dela catedra de Istorie (om bun dar cu specialitatea la Noul Testament, catedră ocupată de Grigore T. Marcu, - amândoi plecaţi din lumea aceasta), abia atunci am realizat ce înseamnă să poţi asculta un specialist care nu se pierdea în amănunte interminabile ca şi antecesorul lui - din care încârligându-se nu mai putea să iasă. Şi era de o claritate acest tânăr profesor, care pe noi tinerii lui studenţi ne uimea şi ne copleşea. Şi ştia carte nu numai la catedră când vorbea de unul singur, dar şi când îl întrebai, ştia orice şi venea cu răspunsuri clare şi concise.

În anul 1971 am avut primul colocviu cu Sfinţia

Sa. Încă nu apăruseră manualele sale, clare şi inteligent lucrate, care ne vor face viaţa de student mai uşoară şi veselă. Vor apare abia mai târziu şi erau destinate pentru Seminariile Teologice. Însă pentru noi, au fost o binefacere. Nu numai că am rămas cu *"ceva"*, dar am scăpat şi de pacostea de manuale de prin anii '55, care aveau, pe fiecare pagină vreo 20-30 de date şi nume slave încât până terminai de învăţat cele 300 de pagini (care mai era şi în două volume, deci vreo 6-700 de pagini, în total) ziceam că ne apucă pensia în studenţie şi nu mai trecem la examene niciodată. Şi este lesne de imaginat cât stress era pe capul nostru, încât în anul al II-lea, am început să învăţ imediat după ce a început anul universitar, deşi până la primul examen în Februarie mai era destulă vreme, vreo 4 luni. Dar frica era mare. Şi m'am apucat sârguincios de primul volum. Şi l-am tot învăţat, şi l-am tot repetat, încât oriunde mergeam numai asta făceam şi eram cu gândul tot acolo. În sărbători sau în zile libere, în lungi plimbări prin parcuri, mai tot timpul, ziua şi noaptea învăţam la paginile acelea interminabile. Şi ce învăţam astăzi, repetam a doua zi şi tot aşa până vorbeam singur. Şi s'a apropiat termenul de examen, iar bilanţul meu era negativ. Învăţasem jumătate din fiorosul volum care mă chinuia neîncetat. Nu mai aveam timp. Ştiam perfect prima jumătate şi *"din amintiri"*, partea a doua din carte. Şi m'am prezentat zicându-mi: poate am noroc. Şi nu am avut! Toate trei subiectele au fost din partea a doua, pe care nu am ajuns să o învăţ. Am bâjbâit, am vorbit dar după 2 fraze, Părintele se uită la mine şi de o calmitate rară, cu un surâs abia perceptibil în colţul gurii (din care am înţeles imediat cum *"stăteam"*), m'a întrebat cu o voce care îmi răsună şi acuma în minte: *ce faci?* Şi i-am spus imediat, ca o sfântă uşurare, că nu mi-am planificat bine materia şi habar n'am de această parte. Replica a venit ca o speranţă: *poţi să vii la vară cu ambele volume?* Şi am venit. Şi după ce picasem iarna, la examenul din Iunie mi-a dat nota aroape-maximă. Dar asta numai el putea să o facă. Cu această credinţă am învăţat tot timpul. Şi într'adevăr nu m'am înşelat. A fost imparţial.

Mă chinuisem. Timpul era strâns. Nu de alta, dar nu era singurul examen. Mai aveam o serie de alte materii, importante pe care nu le puteam neglija din cauza IBR-ului. Îmi aduc aminte de Istoria Bisericii Universale (IBU) cu o altă spaimă a şcolii sibiene, Milan Şesan sau Părintele Cornel Sârbu la Teologie Fundamentală, Părintele Grigoriţă T. Marcu la Noul Testament şi venerabilul Părinte Nicolae Neaga dela Vechiul Testament. Anii următori au adus noi materii cu noi profesori: Dogmatică cu rectorul în funcţie Isidor Todoran, la Morală pe Ion Zăgreanu şi la Omiletică Părintele Dumitru Călugăru, care era cea mai mare fericire pentru noi studenţii. El, săracul, Dumnezeu să-l ierte, ne spunea că noi am venit la şcoală pentru note bune şi asta făcea. La materia lui, toţi aveam numai note de 9 şi 10.

Dintre toţi aceştia au mai rămas Părintele Mircea Păcurariu şi Părintele Ioan N. Floca. Omagiul nostru, al tuturor celor ce am avut privilegiul să ne bucurăm şi să beneficiem de ştiinţa şi de dragostea lui neţărmurită faţă de studenţi. Şi nu pot să nu reamintesc ceea ce atunci nouă ni s'a părut extraordinar de important şi a făcut din el cel mai renumit şi îndrăgit profesor: a fost cel la care te puteai bizui pe ştiinţa de carte. Nu conta nici de unde eşti, sau de pe ce vale erai născut, nici din partea cui vii, nu conta nimic, în afară de cunoştinţele tale. Ştiai, treceai. Nu, la revedere! Ştiam că era bun, dar era şi sever, de o bunătate severă aş putea spune, la care îţi era ruşine să te duci nepregătit. Te puteai duce înainte de examen, cu orice scuze, cu tot felul de lamentări sau amânări, dar până la urmă tot învăţai. Nu exista altă variantă. Te iertă de toate, dar cu tact şi înţelepciune te ducea până învăţai materia. Iar scopul dascălului se împlinea şi la urma urmei şi noi plecam fericiţi.

Iubite Părinte Profesor, Vă dorim din toată inima, multă sănătate şi dacă Dumnezeu ne ascultă în păcătoşenia noastră atunci o să Vă aibă în paza Lui încă mulţi ani întru lungime de zile şi cu acelaşi bun şi eficient spor în educarea viitorilor slujitori ai altarelor strămoşeşti, arătându-le ce este omenia, credinţa şi dragostea de adevăr.

LA MULŢI ANI şi VĂ MULŢUMESC

Pr. G. NAGHI

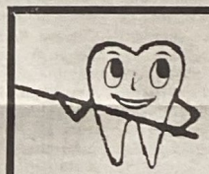

Dr. Corina Mihai

Tel : 416 225 9111

GENERAL COSMETIC DENTISTRY

175 Willowdale Ave., Unit 201,
Toronto, Ontatrio

Întreaga gamă de servicii dentare
Noi pacienţi şi urgenţe sunt bineveniţi
Programări inclusiv Sâmbăta
Check-up gratuit, seniori discount
Primim orice plan de asigurare

www.cuvantulromanesc/publicitate

PENTRU VÂNZĂRI
ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER

ELITE REALTY

ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives

775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7

Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

www.cuvantulromanesc/publicitate

COLUMBUS TRAVEL
SERVICE LIMITED

CELE MAI SCĂZUTE PREŢURI DIN TORONTO SPRE BUCUREŞTI, TIMIŞOARA, BUDAPESTA ŞI ORICE DESTINAŢIE ÎN EUROPA DE VEST, CU POSIBILITATEA ÎNCHIRIERII DE AUTOTURISME

Bilete de avion din Bucureşti sau Budapesta pentru cei care doresc să vă viziteze

VĂ OFERIM VACANŢE DE NEUITAT, ÎN CARAIBE, CUBA, MEXIC, SAU ÎN ALTE LOCURI, LA PREFERINŢA DVS.

Contactaţi-ne la Tel: (416) 224 5800
1-888-853-9304
311 Shepard Avenue E. Toronto Ont.

www.cuvantulromanesc/publicitate

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

"Urăm bun venit României în NATO"

George W. Bush

Preşedintele SUA George W. Bush şi-a început discursul rostit în faţa mulţimii adunate în Piaţa Revoluţiei, adresând României invitaţia de a adera la NATO şi urându-i bun venit în Alianţă.

"Cu mândrie vă invităm să aderaţi la NATO, această măreaţă alianţă a libertăţii. (...) Urăm bun venit României în NATO", a afirmat şeful administraţiei SUA, adăugând că alianţa dintre România şi SUA va fi una de durată.

Bush a promis că NATO va fi *"umăr la umăr"* cu România, în cazul în care va fi ameninţată sau atacată. El şi-a început discursul spunând *"Salut"* în limba română. Preşedintele american a privit de mai multe ori către curcubeul de pe cer, spunând că *"Dumnezeu zâmbeşte astăzi"*.

Bush a amintit că, în Piaţa Revoluţiei, în Decembrie 1989, dictatorul Nicolae Ceauşescu a fugit cu elicopterul de mânia populară. *"Aici aţi întrerupt tăcerea captivităţii"*, după care România *"a pornit pe un drum istoric"*, a spus preşedintele american. Bush, care şi-a mai amintit că în această zonă se aflau pe vremea comunismului birourile Securităţii, şi-a exprimat regretul pentru momentele de opresiune la care au fost supuşi românii. *"Ne rugăm pentru acei Români care n'au ajuns să trăiască ziua de astăzi. Nimeni nu va putea să ia libertatea acestei ţări"*, a adăugat el.

George W. Bush a mulţumit din nou României pentru sprijinul pe care-l acordă coaliţiei antiteroriste, atrăgând totodată atenţia asupra pericolului pe care îl reprezintă în continuare pentru lumea liberă - Saddam Hussein.

Bush consideră că România va întări Alianţa Nord-Atlantică, va fi un punct de legătură cu Rusia şi va juca un rol important în ceea ce priveşte cooperarea la Marea Neagră. *"Rusia are nevoie de vecini paşnici şi stabili cum ar fi România"*, a arătat George W. Bush. Pentru România admiterea în Alianţa Nord-Atlantică constituie un vot de încredere din partea ţărilor NATO, mai afirmă preşedintele american.

Înaintea discursului, George W. Bush s'a oprit pentru câteva momente, arătând spre acoperişul fostei clădiri a CC al PCR, actualul sediu al Senatului, de unde soţii Ceauşescu au fugit în 1989. Cuvântarea sa a fost întreruptă de aplauze şi scandări *"Iliescu-Bush"*, *"România-NATO"*.

George W. Bush a asigurat România de sprijinul SUA pentru realizarea reformei. Preşedintele Statelor Unite George W. Bush a declarat la Palatul Cotroceni, că SUA va fi un partener al României în eforturile de realizare a reformelor şi în tot ce va face în lupta pentru libertate şi democraţie. Şeful administraţiei americane a precizat că România şi SUA au aceleaşi provocări în faţa lor şi că vor colabora în plan politic, economic, în plan internaţional şi pentru stoparea proliferării armelor de distrugere în masă.

George W. Bush a apreciat eforturile depuse de poporul român pentru atingerea standardelor NATO, eforturi pe care le-a calificat drept *"o reuşită"*.

Preşedintele SUA a declarat că a venit în România pentrucă America a văzut caracterul brav al poporului român în lupta pentru eliberare de tiranie, pentru construirea unei democraţii libere şi pentru integrarea în Alianţa Nord-Atlantică. *"În toate aceste momente ale istoriei, America v'a fost prietenă şi vom fi mândri să vă numim aliaţi"*, a afirmat George Bush. El a mai spus că a venit la Bucureşti la propunerea soţiei sale Laura Bush şi a membrilor cabinetului său.

"God bless Romania!" (Dumnezeu să binecuvânteze România - n.r.), şi-a încheiat discursul preşedintele SUA.

Preşedintele Ion Iliescu i-a conferit şefului administraţiei americane cea mai înaltă distincţie a statului român, Ordinul Naţional *"Steaua României"* în grad de Colan, *"în semn de apreciere deosebită pentru contribuţia determinantă pe care a avut-o la lărgirea Alianţei Nord-Atlantice dela Marea Baltică la Marea Neagră şi la invitaţia adresată României de a adera la NATO, asigurând astfel o creştere semnificativă a stabilităţii şi siguranţei ţării noastre, ca şi a regiunii central Sud-europene"*.

"Am înţeles preocuparea părţii americane în privinţa birocraţiei şi corupţiei din România. L-am asigurat pe Preşedintele George W. Bush de hotărârea noastră de a ataca frontal aceste fenomene", a mai spus Preşedintele Iliescu. El a apreciat că partea americană poate oferi sprijin şi consultanţă României în acest domeniu.

DEFICITUL BUGETAR A AJUNS LA 1,6% DIN PIB

Deficitul bugetului general consolidat a crescut în luna Septembrie cu 0,2% faţă de luna anterioară, nivelul consemnat pentru ansamblul primelor nouă luni ale anului fiind de 1,6% din Produsul Intern Brut estimat, se arată într'un comunicat al Ministerului Finanţelor Publice (MFP). Obiectivul Guvernului în ceea ce priveşte execuţia bugetară este înregistrarea unui deficit de 2,9% din PIB în acest an. Conform angajamentelor faţă de instituţiile financiare internaţionale, deficitul bugetar va scădea anul viitor la 2,65% din PIB. Principalele solduri negative au fost consemnate la Bugetul de stat, cu un deficit de peste 32.000 de miliarde de lei, respectiv 54,3% din programul anual, şi la bugetul asigurărilor sociale de stat care a încheiat execuţia pe primele nouă luni cu un deficit de 10.223,3 miliarde de lei, respectiv 0,68% din PIB.

Continuarea tendinţei de creştere economică, însoţită de o inflaţie mai redusă decât cea anticipată au determinat majorarea veniturilor cu 27,4%, în termeni nominali, faţă de perioada similară a anului trecut, în vreme ce cheltuielile au crescut cu numai 24%.

INTERPOLUL CAUTĂ 95 DE ROMÂNI

Biroul Naţional Interpol a dat în urmărire internaţională, în ultima lună, 95 de Români, căutaţi pentru clarificarea unor anchete penale sau ca urmare a unor condamnări la închisoare a acestora de către instanţele judecătoreşti române, informează IGP.

GUVERNUL ŞI PSD OCUPĂ ÎN MEDIE 50% DIN ŞTIRILE POLITICE

Principalele posturi de televiziune cu acoperire naţională au fost monitorizate în lunile Octombrie şi Noembrie. A fost urmărit modul în care emisiunile de ştiri sau cele de dezbateri politice prezintă puterea şi opoziţia.

Potrivit raportului CNA, Guvernul şi PSD ocupă în medie 50% din spaţiul ştirilor politice, în vreme ce opoziţia apare în 20% la ProTV, 17% la TVR, 14% la Antena 1 şi 8% la PrimaTV. Potrivit CNA, anul trecut, puterea era prezentă într'o proporţie mult mai mare, 80%, în emisiunile de ştiri ale televiziunilor. Preşedinţia nu a fost inclusă în capitolul apariţiilor televizate ale *"puterii"*. În topul personalităţilor care au apărut la televiziuni în ultimele două luni, pe primul loc e Premierul Adrian Nastase.

NOI REGULI ÎN UNITĂŢILE ŞCOLARE

Ministerul Educaţiei şi Cercetării (MEC) a comunicat o serie de reguli pe care directorii le vor institui la nivelul unităţilor şcolare, în urma exploziei dela liceul bucureştean *"Jean Monnet"*, în care o elevă a fost grav rănită.

Astfel, accesul în incinta unităţilor de învăţământ a persoanelor străine este permis doar cu acordul directorului sau al profesorului de serviciu. Elevii, cadrele didactice, precum şi întregul personal al unităţilor şcolare au obligaţia să anunţe conducerile şcolilor despre orice caz deosebit ivit.

A TRECUT GRANIŢA DIN GREŞEALĂ

Un cetăţean iugoslav a trecut ilegal frontiera în România, din greşeală, după ce a băut mai multe pahare cu alcool, informează Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră. Milan D. (38 de ani), din localitatea de frontieră Jasa Tomic Iugoslavia, şi-a petrecut o seară într'un bar din comună. După câteva ore, timp în care a băut mai multe pahare cu alcool, el a vrut să se ducă acasă. Beat fiind, a greşit direcţia şi - cum drumul care ducea spre casa lui este drum internaţional - a ajuns în România.

RESTRICŢII ÎN REDOBÂNDIREA CETĂŢENIEI ROMÂNE

Unele dintre persoanele care vor să redobândească cetăţenia română trebue să mai aştepte cel puţin şase luni, întrucât Guvernul a suspendat temporar unele prevederi ale Legii privind acordarea cetăţeniei române.

Persoanele care şi-au pierdut cetăţenia română înainte de 22 Decembrie 1989 şi cele cărora li s'a ridicat cetăţenia română fără voia lor sau din motive neimputabile lor sau descedenţilor acestora vor avea posibilitatea să îşi redobândească acest drept cel mai devreme în cursul anului viitor.

MUGUR CIUVICĂ - NEVINOVAT PENTRU RAPORTUL ARMAGEDON II

Procurorii au decis scoaterea de sub urmărire penală a lui Mugur Ciuvică, fost şef de cabinet al lui Emil Constantinescu, şi a lui Ovidiu Iane, ambii cercetaţi în dosarul Armagedon II, informează Ministerul Public.

În finalul comunicatului, Ministerul Public informează că s'a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui Mugur Ciuvică şi a lui Ovidiu Iane, pentru comunicare de informaţii false.

Raportul Armagedon II conţinea acuzaţii la adresa premierului şi semnala *"averile considerabile şi luxul afişat de liderii PSD dela nivel central şi local, în contradicţie cu nivelul de trai precar al majorităţii populaţiei"*.

BULEVARDUL MAGHERU ŞI CALEA VICTORIEI SE AFLĂ PRINTRE CELE MAI SCUMPE ARTERE COMERCIALE DIN LUME

Bulevardele bucureştene Magheru şi Calea Victoriei ocupă locul 37 în clasamentul pentru 2002 al celor mai scumpe artere comerciale din lume, întocmit de firma de consultanţă imobiliară Cushman & Wakefield Healey & Baker pe baza valorii chiriilor din diferite metropole.

ROMÂNIA A IMPORTAT GRÂU CONTAMINAT DIN UCRAINA ŞI R.MOLDOVA

Deputatul PNL Valeriu Gheorghe a anunţat că a primit o sesizare conform căreia România a importat, în ultimii doi ani, *"grâu radioactiv"* din Ucraina şi Republica Moldova (RM).

Sesizarea, care aparţine Asociaţiei Patronale a Angrosiştilor de Cereale din România (APACR), porneşte dela testele făcute de ţările arabe pe cerealele din Ucraina şi Republica Moldova.

Ambasade din aceste ţări au trimis autorităţilor române scrisori oficiale din care reiese că grâul din Ucraina şi, parţial, cel din R.M. ar putea fi contaminat radioactiv, probabil din cauza efectului Cernobil, susţine deputatul PNL. Parlamentarul liberal susţine, de asemenea, că grâul din Ucraina tranzitează România, unde primeşte certificate de calitate pentru a ajunge pe piaţa arabă.

SITUAŢIA TINERILOR DIN ROMÂNIA

Aproape jumătate dintre tinerii români (46%) apreciază că trăiesc mai bine decât anul trecut, dar, cu toate acestea, 54% dintre ei spun că vor să plece din ţară, relevă un sondaj realizat - la cererea Ministerului Tineretului şi Sportului - de Metro Media Transilvania (MMT) şi prezentat într'o conferinţă de presă, de către ministrul Georgiu Gingăraş.

Din totalul celor intervievaţi, 71% (faţă de 47% în 2001) declară că trăiesc mai ales din veniturile asigurate de părinţi sau familie, în timp ce 14% (faţă de 6% anul trecut) afirmă că se întreţin mai ales din veniturile partenerului de cuplu. Veniturile obţinute din muncă la negru constituie baza materială pentru 26% dintre tinerii români (faţă de 5% anul trecut), în timp ce 27% dintre tinerii intervievaţi (faţă de 32% în 2001) trăiesc din propriul salariu. Conform studiului MMT, 10% dintre tineri se declară hotărâţi să plece definitiv din România, în timp ce 44% afirmă că vor să părăsească temporar ţara.

PUŢIN PROGRES ÎN OBŢINEREA UNEI INDEPENDENŢE JURIDICE

România a făcut mici progrese, în ultimul an, în obţinerea unei independenţe juridice, sistemul juridic fiind totuşi *"puţin profesionist"*, se arată într'un raport realizat de Institutul pentru o Societate Deschisă.

Institutul a monitorizat sistemul judiciar din zece ţări din Europa centrală şi răsăriteană candidate la Uniunea Europeană, realizând un raport transmis recent Comisiei Europene.

Raportul relevă că opinia publică românească nu are încredere în sistemul juridic. *"Guvernul, Parlamentul şi societatea în ansamblu trebue să sprijine reformarea structurii interne a sistemului juridic şi relaţiile sale cu restul instituţiilor statului"*, se arată în document.

Potrivit OSI, în România, Ministerul Justiţiei continuă să exercite *"o inutilă şi centralizată autoritate asupra Curţilor, intervenind în selectarea, promovarea şi evaluarea judecătorilor, punându-se problema unei potenţiale imixtiuni politice"*.

JUMĂTATE DIN GARNITURILE METROULUI SUNT DEPĂŞITE TEHNIC

Aproape jumătate dintre garniturile metroului bucureştean sunt depăşite din punct de vedere tehnic, existând pericolul ca, în cel mult un an, să apară probleme în circulaţia acestora, a declarat Ioan Rădoi, liderul Uniunii Sindicatelor Libere Metrou.

"În cazul în care nu vor fi alocate fonduri dela bugetul de stat pentru reabilitarea parcului dela metrou, există riscul apariţiei unor deraieri şi chiar a unor incendii. Peste 80 de trenuri au depăşit 150.000 de kilometri, adică garanţia maximă de funcţionare oferită de producător", a precizat Rădoi.

Potrivit sindicaliştilor, metroul este folosit zilnic de aproape 400.000 de persoane.

CE SPUNE PRESA DIN ŢARĂ DESPRE INTRAREA ÎN NATO

Aderarea ne costă peste patru miliarde de dolari

"Libertatea" lansează o temă de meditaţie: care sunt cheltuielile şi care sunt beneficiile României, o dată ce a fost invitată să intre în NATO. Costurile pe termen mediu depăşesc patru miliarde de dolari, veniturile vor curge chiar din 2003, dar profitul va putea veni abia către sfârşitul deceniului.

"Ziua": Bâlciul PSD-NATO

Prefecţii, primarii şi consilierii PSD au încercat să-i mobilizeze pe Români, cu spectacole de rock şi muzică populară, mici, bere, şampanie, steguleţe şi focuri de artificii. Elevii din Târgu Jiu au ajuns în piaţa oraşului cu steguleţe PSD-NATO, despre care copiii au declarat că le-au fost distribuite la şcoală. Inspectoratul susţine că elevii le-au găsit în piaţă. La Bacău, pentru a le atrage atenţia locuitorilor care nu s'au arătat entuziasmaţi, prefectura a chemat în ajutor chiar şi un taraf de lăutari. La Brăila, în cinstea NATO, după ani de zile au fost pornite toate fântânile arteziene, iar orele din şcoli au fost întrerupte, pentru cursuri-fulger despre NATO, au constatat reporterii dela *Ziua*.

"Cotidianul": Istorie şi mititei

"Şi eu am primit cu satisfacţie vestea că am fost invitaţi oficial la Praga să aderăm la NATO. Mă deranjează, însă, stilul entuziasmului exaltat dela Bucureşti. Mi se pare prea zgomotos ca să nu-mi dea o impresie de entuziasm forţat şi provincial. Televiziunea a scos dela recuzită trompeta cea mai <istorică>, a scuturat-o de praf şi ne-a anunţat evenimentul cu aerul că ne-am creştinat ieri, că până ieri am fost păgâni". (editorial de Octavian Paler)

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

ADERAREA LA NATO, UN PAS SIMBOLIC PENTRU ROMÂNIA ŞI CELELALTE STATE

"Pentru Români, aşteptata extindere a NATO reprezintă un semnal că România intră în comunitatea statelor dezvoltate, aşa cum subliniа Preşedintele Ion Iliescu", relatează cotidianul britanic ***Financial Times***.

Invitaţia de aderare la Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord *"este deosebit de importantă pentru România, la fel ca şi pentru Bulgaria vecină, deoarece, spre deosebire de celelalte candidate, ele nu vor adera la Uniunea Europeană în 2004, ci în 2007 sau mai târziu"*, notează cotidianul britanic.

În comentariul său, *Financial Times* subliniază că, pentru România, care a aşteptat *"sosirea trupelor americane"* ca pe o salvare după cel de-al II-lea Război Mondial, *"sprijinul militar al Occidentului va sosi cu 50 de ani mai târziu, sub forma invitaţiei de a adera la NATO"*, ce se aşteaptă să fie lansată joi la summitul Aliaţiei dela Praga.

Pentru România, la fel ca şi *"pentru celelalte state candidate, impactul aderării este posibil să fie mai puţin important, decât simbolismul ei"*, deşi nici acest aspect nu va fi *"neglijabil"*. *"În primul rând, aderarea la NATO, la limită, va adânci angajamentul noilor state membre faţă de valorile democratice occidentale"*, *"ar putea îmbunătăţi moderat climatul de afaceri, în special în România şi Bulgaria"* şi ar reprezenta *"un semnal de aprobare"* pentru reformele economice întreprinse de cele două state.

Pe de altă parte, *"NATO va continua presiunile politice pentru continuarea reformelor militare"*. În cazul României, dar şi al Bulgariei şi Slovaciei, *"acest lucru va însemna noi restructurări ale forţelor armate moştenite din epoca comunismului"*. Însă, în ceea ce priveşte bugetul militar, România şi Bulgaria se numără printre statele care au atins şi chiar au depăşit *"obiectivul de 2 procente din produsul intern brut fixat de NATO pentru cheltuielile militare"*.

Nu în ultimul rând, statele candidate trebue, ca o condiţie pentru a deveni membre ale NATO, *"să realizeze reforme administrative generale, inclusiv să amelioreze transparenţa şi să distrugă corupţia"*, scrie *Financial Times*.

În ansamblu, comentează cotidianul britanic, *"extinderea NATO va permite extinderea SUA într'o regiune dominată, altfel, de UE"*. *"Dar favorurile SUA nu sunt gratuite"*, avertizează *Financial Times* amintind că România *"a fost acuzată că s'a rupt de UE prin sprijinul acordat politicii Washingtonului faţă de Curtea Penală Internaţională (CPI)"*, respectiv prin semnarea unui acord vizând neextrădarea cetăţenilor americani către viitoarea instanţă care va judeca crimele împotriva umanităţii. *"Şi toate statele candidate se pot aştepta la o competiţie aprigă între companiile militare americane şi rivalele lor europene pentru contracte"*, mai scrie *Financial Times*.

PNŢCD VA ÎNCEPE DIALOGUL CU FOŞTII MEMBRI AI PARTIDULUI PENTRU A-ŞI REFACE UNITATEA

Preşedintele PNŢCD, Victor Ciorbea, a anunţat începerea dialogului cu *"grupuri, grupări, personaje şi personalităţi"* care au părăsit partidul în decursul timpului, scopul fiind refacerea unităţii PNŢCD.

El a precizat că a avut o discuţie de mai multe ore cu fostul premier Radu Vasile şi că s'a întâlnit cu liderii ai Partidului Popular Creştin, dar nu cu preşedintele Vasile Lupu.

"Dorim să fim cât se poate de creştin-democraţi în acest demers, pentrucă refacerea unităţii partidului este deosebit de importantă", a declarat Ciorbea.

El a spus că organizaţiilor judeţene nu li se va impune cooptarea unora dintre *"fiii risipitori"*, dar a asigurat că liderii ţărăniştii vor da dovadă *"de maximă înţelepciune"*, iar dialogul inceput va fi abordat *"cu toată sinceritatea, fără frustrări personale sau supărări"*.

"Vom cântări activul şi pasivul fiecăruia în ceea ce priveşte imaginea şi acţiunea politică", a precizat preşedintele PNŢCD, arătând că discuţiile purtate cu toţi cei dispuşi să revină în PNŢCD vor continua.

COMISIA EUROPEANĂ VA ACORDA ROMÂNIEI 2,8 MILIARDE DE EURO PENTRU INTEGRAREA ÎN U.E.

Comisia Europeană va acorda României, în perioada 2004-2006, aproximativ 2,8 miliarde de euro, ca asistenţă financiară în procesul de pre-aderare la Uniunea Europeană, a declarat purtătorul de cuvânt al Guvernului, Claudiu Lacaci.

POTENŢIALUL TURISTIC AL DUNĂRII RĂMÂNE PREA PUŢIN VALORIFICAT

Dunărea este în continuare un fluviu prea puţin exploatat din punct de vedere turistic şi din punct de vedere al transporturilor, iar evoluţia acestor sectoare este foarte importantă pentru dezvoltarea Europei şi a colaborării intre state, a declarat Erhard Busek, raportor al Uniunii Europene pentru Europa Centrală şi de Est, la deschiderea Bursei Dunărene de Turism dela Bucureşti.

DEMONSTRAŢIE PENTRU TVR 1 LA CHIŞINĂU

O manifestaţie de protest faţă de blocarea retransmisiei în Basarabia a postului România 1 a strâns în faţa Operei din Chişinău, peste o mie de oameni. Manifestaţia a beneficiat de susţinere din partea jurnaliştilor dela publicaţii de limba română din Chişinău şi a unor formaţiuni politice extraparlamentare, ca Partidul Liberal, Partidul Social Liberal şi Partidul Social Democrat.

Problema retransmisiei România 1 pe teritoriul Basarabiei a fost rezolvată teoretic, când Parlamentul dela Chişinău a ratificat o anexă la un acord de împrumut semnat cu Guvernul dela Bucureşti în 1993 şi nerambursat încă. Prin acest document, trei milioane de dolari din creditul românesc ar urma să fie redirecţionate pentru a achita costul retransmiterii România 1. Deocamdată nu este clar cum va fi pusă în aplicare înţelegerea cu partea română şi când se reia difuzarea Romania 1. Postul român de televiziune a incetat să fie retransmis pe teritoriul Basarabiei pe 10 August.

ZECE LA SUTĂ DINTRE ELEVII DIN CICLUL PRIMAR FUMEAZĂ

Vârsta la care apar primele tentative de fumat a scăzut foarte mult, ajungând la şase ani, iar zece la sută dintre şcolarii din clasele primare (80 la sută dintre băieţi) fumează în medie cinci ţigări pe zi, a declarat Paul Stoicescu, preşedintele Societăţii Române de Pneumologie (SRP).

Tentaţia pentru fumat creşte cu vârsta, 28,9 la sută dintre liceenii claselor a XII-a având acest viciu.

GRECO-CATOLICII CER AJUTORUL STRĂINĂTĂŢII

Greco-Catolicii au început să trimită fororilor internaţionale un memoriu intitulat *"Apel S.O.S. - discriminarea religioasă a minorităţii Catolicilor de rit oriental din România"*. Ei cer sprijinul în vederea construirii unui cadru legislativ nediscriminator prin care să fie reglementată reintrarea Bisericii Române Unite cu Roma (Greco-Catolică) în drepturile sale legitime, se arată într'un comunicat semnat de Comitetul de Acţiune şi Răspândire a Memorandumului. Semnatarul comunicatului, Ioan Paţiu, arată că autorităţile din România au ignorat apelul lansat în presă, în data de 29 Octombrie, prin care reprezentanţii comitetului cereau o audienţă pentru a le explica situaţia în care se află Biserica Greco-Catolică.

Conducerea Bisericii Greco-Catolice solicită restituirea a 160 de biserici, respectiv cele două catedrale episcopale (Baia Mare şi Oradea), a bisericilor protopopiale şi a unor biserici situate în localităţi în care există cel puţin două biserici ortodoxe, iar Greco-Catolicii nu au lăcaş de cult, a precizat Laurenţiu Tănase, secretar de stat în cadrul Ministerului Culturii şi Cultelor.

PROBLEMA IMPORTANTĂ PENTRU ROMÂNIA RĂMÂNE CORUPŢIA

Preşedintele Parlamentului European, Patrick Cox, a declarat ziariştilor români, că o problemă importantă pentru România rămâne, deocamdată, corupţia.

Cox a subliniat că fenomenul corupţiei este o problemă despre care a discutat cu autorităţile române în timpul vizitei de două zile pe care a făcut-o, la începutul lunii Noembrie, la Bucureşti. Pe această temă există un dialog intens între România şi Comisia Europeană. Este foarte clar că raportul de ţară al CE privind România, din acest an, sublinia, *"într'un limbaj diplomatic"*, faptul că problema corupţiei este *"foarte serioasă"*.

Preşedintele Parlamentului European a salutat iminenta primire a României în NATO, la summitul dela Praga, dar a subliniat că UE şi NATO sunt două organizaţii separate şi nu există legătură directă între ele.

Admiterea în NATO constituie un semnal pozitiv că lucrurile merg într'o direcţie bună în România .

Cox a afirmat că, personal, ar dori ca UE să menţioneze data aderării pentru România şi Bulgaria - anul 2007 - ca o *"ancoră"*, care să încurajeze schimbările necesare în aceste două state ce nu vor fi primite în primul val al aderării, din 2004.

TARIFELE LA HOTEL ÎN LEI SAU ERRO

Hotelurile din România vor fi obligate, începând cu 1 Ianuarie 2003, să exprime în lei şi în euro, tarifele de cazare afişate la recepţii, în caz contrar riscând să fie sancţionate, a anunţat Anghel Penciu, secretar de stat în Ministerul Turismului.

EURO, MONEDĂ NAŢIONALĂ ÎN ROMÂNIA NU MAI DEVREME DE 2009

Adoptarea euro ca monedă naţională nu va putea fi realizată mai devreme de anii 2009-2010, întrucât ar necesita costuri semnificative pentru economia reală, a declarat guvernatorul BNR Mugur Isărescu, în cadrul Forumului bancar-român organizat de Fin Media. *"Calendarul de adoptare să fie prudent pentrucă forţarea îndeplinirii criteriilor dela Maastricht ar putea solicita costuri substanţiale în planul economiei reale"*, a explicat Isărescu.

Potrivit Tratatului dela Maastricht, statele din zona euro trebue să îndeplinească o serie de condiţii economice. Astfel, limita pentru deficitul bugetar a fost stabilită la 3% din produsul intern brut, iar datoria publică nu poate depăşi 60% din produsul intern brut. De asemenea, rata inflaţiei poate fi cu cel mult 1,5% mai mare decât media din cele trei state cu cea mai redusă inflaţie, iar rata dobânzii pe termen lung nu trebue să depăşească media din acele trei state decât cu maximum două puncte procentuale.

REDUCEREA STAGIULUI MILITAR

Comisia pentru revizuirea Constituţiei a decis să elimine din legea fundamentală prevederea conform căreia stagiul militar este obligatoriu pentru tinerii în vârstă de 20 de ani. După revizuirea Constituţiei, textul va preciza doar că Legislativul va stabili printr'o lege separată modul în care se efectuează stagiul militar, a precizat preşedintele Comisiei, Valer Dorneanu (PSD). *"Rămâne de văzut cum va fi reglementat stagiul militar. Va fi de un an, o lună sau o zi, încă nu ştim"*, a spus reprezentantul PD, Emil Boc. Emil Boc a depus, în acest an, o iniţiativă legislativă prin care propunea ca stagiul militar obligatoriu să fie de o zi.

MAŞINILE LUI CEAUŞESCU SCOASE LA LICITŢIE

Serviciul de Protecţie şi Pază va organiza, în data de 2 Decembrie, licitaţie publică cu strigare pentru şase autoturisme ARO scoase din funcţiune, destinate transportului demnitarilor şi care erau utilizate de Nicolae şi Elena Ceauşescu.

Licitaţia va fi organizată pe baza hotărîrii guvernului nr. 982/2001.

Preţul de pornire pentru cele şase maşini este: 121.760.505 lei pentru un ARO 306 fabricat în 1987, 121.416.871 lei pentru un ARO 306 tot din 1987, 60.855.084 lei şi 58.228.499 lei pentru două ARO 304 din 1980, 46.673.894 lei pentru un ARO 304 din 1979 şi 39.994.759 lei pentru un ARO 304 din 1977.

Rusia nu vrea să-şi retragă armamentul din Basarabia

Şeful Misiunii OSCE la Chişinău, David Swartz, este de părere că Federaţia Rusă nu va reuşi să-şi îndeplinească angajamentele asumate la *summit*-ul OSCE dela Istanbul (1999) privind retragerea armamentelor din Republica Moldova. *"Nu spun că Rusia nu le va respecta în termen, ci că nu le respectă în general, pentrucă termenul expiră la 31 Decembrie curent. Este evident că până atunci întregul patrimoniu nu va putea fi retras"*, a precizat Swartz. În ce priveşte consecinţele neonorării angajamentelor, David Swartz a spus că o decizie în acest sens ar putea fi adoptată doar la nivelul conducătorilor politici ai OSCE, la reuniunea ministerială dela Porto, care va avea loc în Decembrie. *"Există trei variante, unu - termenul de retragere nu va fi prelungit şi Fondul benevol pentru compensarea cheltuielilor de evacuare a prezenţei militare ruse din Republica Moldova va fi închis, iar banii - restituiţi donatorilor; doi, - termenul va fi prelungit şi trei, - termenul să nu fie prelungit, dar acţiunea de finanţare a retragerii să continue într'o altă formulă decât deciziile dela Istanbul"*, a specificat oficialul dela OSCE.

Referindu-se la procesul de negocieri în problema reglementării problemei transnistrene, Swartz a declarat că, în ce priveşte *"sănătatea"* procesului de negocieri, aceasta lasă de dorit, dar perspective există totuşi. Potrivit lui, asistăm la un proces de tensionare a relaţiilor dintre părţi, un factor în plus de tensiune fiind şi decretul lui Igor Smirnov din 5 Noembrie, prin care mărfurile moldoveneşti sunt impozitate cu o taxă specială de 20 la sută. Swartz a calificat acest gest drept unul foarte negativ, care deteriorează atmosfera la negocieri şi constituie o piedică considerabilă. *"Nu zic o explicaţie pentru felul în care ar putea fi explicat regresul general în procesul de negocieri după 30 August. Acest lucru ne preocupă şi ne nelinişteşte. Cred că proiectul pe care l-am propus este foarte bun şi nu necesită completări. Cred că este nevoie şi de alte impulsuri, alte pârghii cu caracter direct sau indirect, pentru a-i convinge pe cei care pot determina un progres la negocieri să o facă. Tiraspolul ştie la ce mă refer. Există pârghii care pot fi puse în aplicare pe linie internaţională şi altele - pe bilaterală"*, a declarat Swartz.

SPORT

CLASAMENTUL DIVIZIEI A după etapa a 10-a

Loc	Echipa	Nr.J	V	E	I	Gm	Gp	Pct
1.	Rapid	14	12	0	2	31 -	10	36
2.	Dinamo	14	8	2	4	28 -	16	26
3.	FC Naţional	14	7	3	4	18 -	12	24
4.	Steaua	14	6	4	4	14 -	13	22
5.	Poli AEK	14	7	1	6	21 -	21	22
6.	FC Braşov	14	6	3	5	17 -	15	21
7.	Oţelul	14	6	3	5	15 -	19	21
8.	Gloria	14	5	4	5	15 -	12	19
9.	U Craiova	14	5	3	6	18 -	23	18
10.	Farul	14	5	2	7	12 -	16	17
11.	FC Argeş	14	5	2	7	14 -	19	17
12.	FCM Bacău	14	4	4	6	12 -	15	16
13.	Ceahlăul	14	3	6	5	18 -	15	15
14.	Sportul Stud.	14	4	2	8	18 -	23	14
15.	Astra	14	4	2	8	16 -	24	14
16.	UTA	14	4	1	9	14 -	28	13

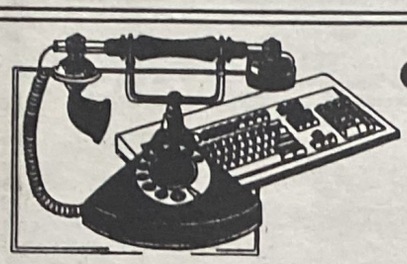

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

DUPĂ TRIUMFUL ÎN ALEGERI BUSH VIZEAZĂ IRAKUL

Rezultatele alegerilor parțiale americane din 5 Noembrie, pentru cele 435 locuri în Camera Reprezentanților, 34 de senatori și 36 locuri de guvernatori, au reprezentat un triumf pentru Președintele George W. Bush. Tradiția spune că în alegerile parțiale, partidul președintelui în funcție pierde de obicei locuri în Camera Reprezentanților și în Senat. De data aceasta, Partidul Republican și-a mărit numărul locurilor în Camera Reprezentanților, în care avea majoritate și a câștigat majoritatea în Senat.

Motivul principal al acestei victorii se datorează atacului din 11 Septembrie 2001, încât campania electorală republicană s'a axat pe lupta împotriva terorismului și pregătirea războiului împotriva Irakului. Securitatea statului a însemnat mai mult pentru Americani decât partea economică și socială.

La această victorie republicană a contribuit mult și campania electorală dusă de George W. Bush. Nici un președinte american nu a reușit să colecteze atâția dolari pentru candidații partidului în alegerile parțiale. Popularitatea personală a lui Bush s'a reflectat și asupra partidului. Înainte de 11 Septembrie, nimic nu arăta că președintele va deveni atât de popular, mai ales după alegerile controversate din 2000. Au fost uitate scandalurile Enron și WorldCom.

Ședința NATO dela Praga.

La victoria republicană a contribuit și replica confuză a Democraților. Ei au fost divizați atât în ce privește scăderea impozitelor propusă de Republicani, cât și în problema Irakului.

Ne mai având opoziție democratică în Senat, Bush va putea să-și continue programul de scădere a taxelor și de foraje în Alaska, blocate de Democrați, dar aprobate de majoritatea Republicanilor.

Pe data de 13 Noembrie Irakul a anunțat printr'o scrisoare, adresată Secretarului General ONU Kofi Annan, că acceptă rezoluția 1441 dată de Consiliul de Securitate în privința dezarmării Irakului. Scrisoarea a fost semnată de Ministrul de Externe Irakian, Naji Sabri și în ea sunt repetate atacuri asupra Președintelui Bush și a *"lachehului sau Tony Blair"* care au răspândit vești false despre producerea armelor chimice și biologice de către Irak, subliniind că rezoluția a fost adoptată dupa presiuni și amenințări ale Statelor Unite.

Cu două zile înainte, parlamentul irakian a votat în unanimitate respingerea acestei rezoluții. Decizia a reprezentat o recomandare către Consiliul Comandamentului Revoluționar, condus de Saddam Hussein. Interesant pare faptul că fiul lui Saddam, Uday Husein, a recomandat printr'o scrisoare adresată parlamentului, să accepte rezoluția ONU, pentru a da diplomației o ultimă șansă, deși probabil această rezoluție este doar un pretext pentru a ataca Irakul.

După peste o lună de discuții maraton în Consiliul de Securitate, cu presiuni din partea Statelor Unite și târguieli cu Franța și Rusia pentru a ajunge la un compromis, pe data de 8 Noembrie a fost dată rezoluția 1441 împotriva Irakului. Textul a fost aprobat în unanimitate, cu 15-0, votând chiar și Siria.

El reprezintă o atenuare a rezoluției propusă de tandemul Statele Unite - Marea Britanie, dar totuși o victorie a acestuia, deoarece nu s'a mai specificat nevoia de o a doua rezoluție, cum propusese Franța. Aceasta s'a mulțumit cu specificarea în care Consiliul de Securitate va stabili complezența Irakului numai după ce va primi raportul personal al inspectorilor în privința dezarmării acestuia.

În mare, rezoluția 1441 are mai multe trepte.

1. Până la 15 Noembrie Irakul trebue să accepte termenii rezoluției și să se supună acesteia.

2. Pe data de 18 Noembrie inspectorii șefi, Hans Blix și Mohammed ElBaradei urmează să plece la Bagdad împreună cu câțiva zeci de tehnicieni, pentru a instala laboratoare, mijloace de comunicație și transport.

3. Între 25 Noembrie și 8 Decembrie, urmează să sosească la Bagdad o duzină de inspectori pentru a face cercetări.

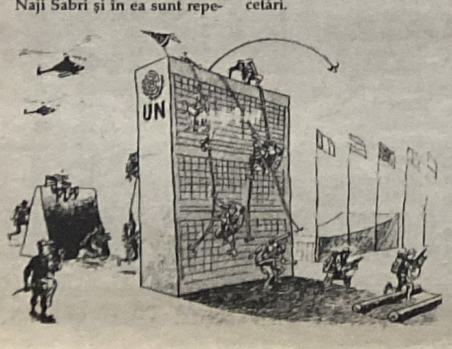

Consiliul de Securitate votează rezoluția 1441 cu 15-0.

4. Pe data de 8 Decembrie Irakul urmează să trimită Consiliului de Securitate *"o declarație completă și corectă"* a tuturor programelor sale de dezvoltare și livrare a armelor de distrugere în masă, ca și a materialelor civile care pot avea aplicații militare.

5. La 23 Decembrie, inspectorii trebue să reînceapă lucrul, deoarece între timp au sosit aproape o sută de inspectori și echipe de sprijinire a acțiunii.

6. Data de 21 Februarie 2003 este ultima dată în care inspectorii trebue să raporteze Consiliului de Securitate.

Acceptarea rezoluției de către Irak a fost primită cu scepticism de către administrația americană, dar cu satisfacție de către Secretarul General ONU, Kofi Annan, care s'a întâlnit și cu Președintele Bush. El a recomandat Casei Albe să *"aibă mai multă răbdare"* împotriva oricărei recurgeri repezite la o acțiune militară. Aceasta va trebui să fie bazată pe o evidență credibilă a unei obstrucții irakiene și nu pe o scuză *"șubredă"* pentru a merge la război.

E amuzant de remarcat că patima lui Bush de a merge la război il face să fie văzut de o treime din Englezi ca fiind o amenințare mai mare pentru siguranța lumii decât Saddam Hussein..., iar aproape două treimi cred că Bush l-a luat țintă pe Saddam fiindcă acesta amenință controlul Statelor Unite în Orientul Mijlociu. Aproape 50% din Englezi îl gratulează pe Blair cu epitetul de *"câțelușul lui Bush"*.

Membrii Consiliului de Securitate văd un război justificat numai în cazul când Irakul va viola în mod flagrant noul regim al inspectorilor. Pare să fie o mare prăpastie între aceste vederi și cele ale administrației Bush, care este pentru *"Zero toleranță"*. Președintele Bush a spus răspicat, *"Nu vom tolera nici o înșelătorie, nici un refuz sau violenie, punct"*, de aceea mulți din Consiliul de Securitate sunt îngrijorați că Washingtonul este prea înfocat ca să găsească un pretext să meargă la război.

În mijlocul lui Noembrie a fost auzit pe o casetă audio Ben Laden, care caracterizează administrația Bush ca *"cei mai mari asasini ai secolului"*, iar Bush este *"faraonul secolului care ne omoară copiii în Irak, iar Israel, un aliat al Americii bombardează case cu femei bătrâne și copii utilizând avioane americane în Palestina"*.

Hans Blix

El întreabă de ce Marea Britanie, Franța, Italia, Canada, Germania și Australia s'au aliat cu America *"pentru a ne ataca în Afganistan"*. De asemenea, declară că nu e drept ca ei să trăiască cu frică, omoruri, distrugeri și deplasamente, cu copii orfani și văduve, în timp ce *"pacea, securitatea și fericirea este cu voi. Asta nu e drept. Acum a venit timpul să devenim egali. Așa cum voi ne omoriți pe noi și noi vă vom omorî pe voi"*.

După câteva zile a fost difuzată o scrisoare trimisă de Al Qaida în care, printre alte amenințări, se spune: *"Nu ne forțați să vă trimitem înapoi în cosciuge"*. Dacă înainte prima prioritate pentru Al Qaida era retragerea trupelor americane din locurile sfinte musulmane, acum prima prioritate este Palestina. *"Dacă Sharon și Bush sunt oameni ai păcii, așa suntem și noi oameni ai păcii"*.

În această atmosferă, în care Statele Unite erau *"în alertă înaltă"*, Președintele Bush s'a dus la Praga pentru ședința NATO la *summit*. El a căutat să convingă din nou de necesitatea de a ataca Irakul, dacă nu va îndeplini condițiile rezoluției Consiliului de Securitate. Bush a cerut mai multor membri NATO să dea un sprijin militar în caz de atac asupra Irakului. Germania a repetat neparticiparea la o astfel de acțiune militară.

Președintele american a reușit să influențeze NATO în privința luptei împotriva terorismului internațional, astfel s'a discutat formarea unei *Forțe de Reacțiune* care să poată fi trimisă în zonele cu conflicte. Ea va avea 20.000 de oameni dotați cu tehnologie de vârf și va avea o capacitate operațională inițială în 2004 și una finală în 2006. Bush a menționat că membrii NATO vechi și noi trebue să contribue cu forțe militare, chiar dacă asta înseamnă creșterea cheltuielilor militare.

Până la urmă, NATO a dat un comunicat în care sprijină rezoluția ONU 1441, amenințând Irakul cu *"serioase consecințe"*, dar comunicatul nu specifică sprijinirea unei acțiuni militare dacă Irakul violează obligațiile.

NATO a invitat să facă parte din organizație pe Bulgaria, România, Estonia, Letonia, Lituania, Slovacia și Slovenia, care vor deveni membre pline în 2004, astfel că NATO va avea atunci 26 de membri.

După ședința dela Praga, Bush a făcut un scurt popas la St. Petersburg, unde l-a asigurat pe Putin că extinderea NATO nu e o primejdie pentru Rusia, iar acesta i-a spus ca USA să stea în limitele rezoluției 1441. Putin nu a fost la Praga, pentru a nu fi pus în postura de a aplauda intrarea în NATO a fostelor republici sovietice. A rămas să facă asta, Ministrul de Externe Igor Ivanov.

Președintele american a făcut o scurtă vizită în Lituania și una la București. El a fost primit de Români cu entuziasm și speranțe, care se realizează de-abia după o jumătate de secol de așteptare zadarnică a Americanilor... Președintele a promis că Statele Unite și NATO vor apăra România, dacă ea va fi atacată și a apelat la participarea coaliției împotriva terorismului, în care este introdus și Irakul.

La sfârșitul lui Noembrie armosfera era încă nesigură și sunt toate premisele ca Statele Unite să atace Irakul, chiar dacă inspectorii nu vor găsi nimic suspect. Kofi Annan, spre revolta Wasingtonului a spus că incidentele în care apărarea antiaeriană iarkiană a deschis focul asupra avioanelor de patrulare americano-engleze nu încalcă rezoluția 1441. Americanii continuă să maseze materiale și trupe în bazele din Emirate.

Administrația americană nu-l agrează pe Suedezul Hans Blix, șeful inspectorilor, care nu a fost candidatul lor când a fost ales și care a declarat că nu va admite agenți printre inspectori. Blix a criticat și planul american al rezoluției care nu dă suficient timp pentru o muncă temeinică a inspectorilor.

CHINA MERGE SPRE UN CAPITALISM MARXIST

Al 16-lea Congres al Partidului Comunist Chinez a recomandat o trecere spre o reformă care o va duce spre un capitalism de tip marxist, după cum a arătat raportul Secretarului General al Partidului, Jiang Zemin.

În Marea Sală a Poporului, în fața a 2.114 delegați, Jiang a citit raportul său de 68 de pagini, proclamând încetarea luptei de clasă dintre țărani și proprietarii particulari. El a subliniat că o creștere economică este esențială *"ca să facă poporul bogat și țara puternică"*.

El a schițat un program ambițios, care va cvadrupla creșterea economică peste două decade. (Aceasta are o creștere anuală de peste 9%). *"Trebue să ne eliberăm în mod conștiincios de cătușele noțiunilor demodate, sisteme și practici, ale interpretărilor dogmatice ale Marxismului"*, a spus el adăugând că *"și alte straturi sociale construiesc socialismul cu caracteristici chineze, trebue să ne unim cu toate straturile sociale care ajută să facem patria prosperă și puternică. Acum este momentul să primim în partid elemente avansate din alte straturi sociale care acceptă programul partidului"*.

Practic, aceasta înseamnă acceptarea economiei de piață și primirea în partid ca membri, a unor capitaliști care profită de munca clasei muncitoare... cum ar fi antreprenori, manageri și investitori particulari.

Jiang a subliniat însă că *"noi nu vom copia nici un model al sistemului politic occidental. Cheia de a dezvolta o democrație socialistă este nevoia de a susține cu tărie conducerea partidului"*.

El a avertizat pe cei din afara Chinei (de presupus Statele Unite) în problema Taiwanului și a repetat avertizările privind necesitatea ca partidul să stârpească corupția, întărind legislația, pentru a menține încrederea populației. *"Dacă nu stârpim corupția, legăturile strânse dintre popor și partid vor avea mult de suferit și partidul va fi în pericol cu poziția sa conducătoare, or chiar de a merge spre propria sa distrugere"*, a subliniat Jiang.

Hu Jintao

Ca nou Secretar General al Partidului Comunist Chinez, a fost ales *Hu Jintao*, 59 de ani, cel mai tânăr Secretar General al Partidului. El a fost ales și ca cel mai tânăr membru al Comitetului Central la 35 de ani și ca cel mai tânăr membru al Biroului Politic la 49 de ani.

Hu Jintao este inginer hidrolog și va conduce deci a patra generație de conducători, formată din nouă membri pe drumul schițat de *Deng Xiaoping*. El a declarat că *"întregul partid și poporul, din toate grupările etnice, se vor uni mai strâns și se vor concentra asupra construirii și dezvoltării astfel ca să împingem mai departe reformele Chinei, deschizând calea modernizării"*.

Jiang, care practic va preda ștafeta în Martie 2003, va rămâne în continuare șeful Comisiei Centrale Militare a Partidului, care comandă armata, deci într'o poziție foarte puternică. El are încă șase aliați în Comitetul Biroului Poolitic.

30 DECEMBRIE 1947

Punct culminant al unei diversiuni

Col.(r) Marin PÂRVULESCU

Winston Churchill - *"...nu este cazul să ne amestecăm prea mult în România. Amintiți-vă procentele pe care le-am pus pe hârtie"* (11 Dec. 1944).

- *"...Avem în mâinile noastre problema Poloniei și nu doresc să fac nimic în privința României"* (8 Martie 1945).

Burton Berry - *"Am spus (regelui României) că nu punem degetul nostru în supa politică românească. Regele a răspuns: <De ce ezitați să puneți degetul în supă, când știți că aliatul Dvs. rus îmi bagă mâna în gât?>"* (raport către Departamentul de stat 07.03.1945).

În primăvara anului 1947, ca elev al Școlii de Ofițeri Activi și având acces în unele încăperi ale Direcției de Studii, în calitate de șef de clasă, îmi făcusem obiceiul să dau uneori câte o raită prin locurile respective, după ora stingerii, pentru a citi ultimele ordine venite dela București și închise în niște fișete cu încuietori improvizate. Astfel am aflat, într'una din escapadele mele nocturne, de existența uni ordin venit dela Cabinetul Regal prin care se dispunea ca primii cinci clasați dintre cei care urmau să fie înălțați la gradul de ofițeri în luna Iunie, să fie repartizați la batalioanele de gardă regală. Ca unul care făceam parte din promoția respectivă (și care avea să fie ultima de ofițeri *"monarhiști"*), am fost neplăcut surprins de această veste. Știam că pe baza rezultatelor deja obținute în anii de studii, făceam parte dintre cei vizați de ordin, dar năzuințele mele erau de altă natură, dar nu din sentimente antimonarhice. Socoteam că serviciul în unitățile de elită era prea rigid și în contradicție cu preferințele mele pentru circumstanțele de libertate în a lua decizii personale. Aveam în vedere mai ales independența ofițerului de grăniceri sau ale celui din trupele de vânători de munte. Surprinzător însă, cu ocazia nominalizărilor din luna Iunie a locurilor pe garnizoane, batalioanele de gardă regală lipseau de pe listă. ***"Cineva acolo sus" știa deja că peste șase luni vor fi desființate și ofițerii vor fi scoși din cadrele active ale Armatei,*** (ceea ce s'a și întâmplat). Am înțeles imediat, fiind singurul tânăr ofițer care deținea acest aparent neimportant secret, anume, faptul că ***cercurile Palatului Regal, cu alte cuvinte însuși Regele României nu mai era factor de decizie nici măcar în privința Armatei, în legătură cu care avea în exclusivitate toate prerogativele constituționale.*** Însumată altor observații, mai ales faptului, inadmisibil la vremea respectivă, că între timp în Armata Română fuseseră incluse două Mari Unități, constituite în URSS din prizonieri și dezertori, ***excluderea batalioanelor de Gardă Regală dela încadrarea cu tineri ofițeri, era relevantă.*** Într'o aramtă în care ofițerii activi erau proveniți numai din școlile de ofițeri activi, (nu și din școlile de ofițeri de rezervă), fiind exclusă, activarea chiar și a ofițerilor de rezervă cu studii superioare care nu puteau avea decât statutul de angajați civili, într'o armată în care orice avansare sau scoatere din rândul ofițerilor activi se făcea prin Decret regal, Regele, el însuși ofițer, fiind considerat *"șef direct"* al tuturor ofițerilor din Armata Română, deci într'o asemenea armată, ***apariția unor ofițeri cu pregătire submediocră, avansați de către un stat străin și ostil, părea de neconceput.*** Deja cu un an înainte, pentru prima dată dela obținerea independenței de stat a țării, Suveranul lipsise dela festivitatea înălțării în grad a ofițerilor de promoție, sabia având încrustate pe ea insemnele regale.

Socotită condiție indispensabilă în procesul instaurării comunismului în România, înlăturarea monarhiei, pe calea evitării unui conflict deschis cu Armata credincioasă acesteia, a constituit fără îndoială o preocupare majoră pentru specialiștii de înaltă clasă în scenarii și diversiune dela Moscova, în găsirea unei soluții potrivite. Neutralizarea prerogativelor regale în domeniul cel mai apropiat monarhiei, cele din domeniul militar, a fost parte integrantă a tentativei de ***a rupe solidaritatea și comunicarea dintre Armată și Rege, în scopul izolării acestuia și prevenirii unei opoziții a Armatei la actul abdicării impuse, deja planificat.***

Moscova era interesată în evitarea oricărtor confruntări cu ecouri internaționale, în care Armata Română, decimată dar nu dezorganizată, precum și populația țării profund monarhică pe atunci, s'ar fi împotrivit schimbării ordinei de stat. ***Dacă această confruntare nu a avut loc, trebue să admitem că scenariile diversioniste îndeplinite cu răbdare și scrupulozitate de către agentura din țara noastră a serviciilor de specialitate dela Moscova, au fost pe deplin eficiente.*** Cuvântul de ordine a fost fără îndoială acela al ***ascunderii adevăratelor intenții până în momentul în care orice risc de confruntare armată va fi fost înlăturat.***

Înlăturarea monarhiei, fără de care evoluția României către comunism rămânea blocată, nu a fost inițiată *"pe loc gol"*, ci în contextul unor împrejurări favorabile, deloc întâmplătoare.

Activitatea unuia din agenții Moscovei din România este relevantă în acest caz. Ne referim, repetăm, la unul dintre agenții alături de care vor fi acționat alții rămași mai mult sau mai puțin anonimi.

În 1937, generalul Gheorghe Mihail îndeplinea funcția de Șef al Casei Regale Militare, apoi pe aceea de Subsecretar de Stat la Ministerul Apărării Naționale și ulterior comandant al Corpului 2 Armată. În mod cu totul surprinzător însă, dacă avem în vedere ascensiunea relativ strălucită a carierei sale, la data de 9 Septembrie 1940, este scos, din ordinul generalului - pe atunci - Ion Antonescu, din cadrele active ale Armatei pentru motive insuficient explicate. Dar nu i se pierde urma. Un Dicționar tipărit de Editura Militară în anul 1985, consemnează elogios, în legătură cu persoana sa, următoarele: ***"...În perioada pregătirii actului istoric dela 23 August 1944 (gen. Mihail), a ținut legătura cu exponenții forțelor patriotice... aderând la programul Partidului Comunist din România. El a participat la unele ședințe organizate de către PCR, în care s'au stabilit măsuri menite să ducă la realizarea obiectivelor cuprinse în platforma-program a partidului din 6 Septembrie 1941".*** Dacă reamintim că *"obiectivul"* Partidului Comunist din România, (prevăzut în Statutul acestuia), era acela de *"dezmembrare a statului român multinațional și imperialist"*, atunci știm cine era generalul român Gheorghe Mihail: era vorba fără îndoială de un agent NKVD (devenit KGB) înfiltrat în Armata Română, descoperit de către serviciile secrete române și înlăturat, fără publicitate de către Antonescu doar la câteva zile dela intrarea sa în funcția de Conducător al Statului.

Ce se va petrece în Armata Română ne va apărea acum foarte explicabil dacă avem în vedere că, imediat după 23 August 1944, acesta va fi impus de către trupele sovietice de ocupație, ca Șef al Marelui Stat Major al Armatei Române. Această funcție îi va permite să înlăture sistematic comandanții militari români suspectați de sentimente antisovietice sau devotați fără rezerve regelui. La data de 3 Martie 1945 va fi arestat chiar în zona de operații militare de pe frontul de Vest, generalul **Constantin Avramescu**. Ulterior, imediat după înapoierea sa de pe front, va fi arestat și înlocuitorul său, generalul **Nicolaie Dăscălescu**, care va rămâne în închisorile comuniste 20 de ani. ***Deși arestarea pe front a generalului Avramescu s'a făcut de către poliția militară sovietică și acesta a dispărut pentru totdeauna și fără explicații, în cercurile ierarhiei de vârf ale Armatei Române se știa că firele duc la București. Ulterior se va proceda în același fel pentru a se înlătura din Armată toți șefii militari care într'un fel sau altul se opuneau ingerințelor sovietice în treburile interne ale satului român,*** dar mai ales ***a celor socotiți potențiali apărători ai monarhiei în perspectiva înlăturării acesteia.***

Trebue remarcat că ***impunerea prin șantaj a abdicării regelui nu a fost precedată așa cum ne-am închipui acum, de o campanie de calomniere și denigrare a regelui.*** O asemenea campanie i-ar fi pus în gardă pe apărătorii săi în timp ce absența oricăror atacuri publice la adresa regelui urma să acrediteze părerea că monarhia nu se află în pericol. Presiunile brutale făcute asupra suveranului și atitudinea demnă cu care acesta le-a respins și le-a semnalat în repetare Occidentului, au rămas necunoscute de către populație. Cu mulți ani mai târziu, Românii aveau să afle despre pumnul trântit în biroul regal de către trimisul Moscovei și despre refuzul regelui de a colabora cu guvernul dela București al avocatului Petru Groza numit de către Kremlin. Presinile au culminat cu amenințarea asasinării studenților promonarhiști arestați, cu asaltul *"muncitorilor republicani"* a palatului regal și transformarea capitalei într'o baie de sânge în cazul în care regele va refuza abdicarea și va face vreun apel public către Armată sau populație.

Iată rațiunile întemeiate dar insuficient de cunoscute de către majoritatea populației, chiar până în zilele noastre. ***ale acceptării de către regele Mihai I a semnării unui act de abdicare formulat astfel încât să se poate deduce că opțiunea abdicării i-a aparținut.***

Chiar dacă, teoretic vorbind, regele ar fi refuzat abdicarea, ***evoluția social-politică a țării către comunism, nu putea fi stopată din interior, iar înlăturarea oricum a monarhiei, s'ar fi obținut de către comuniști în condiții dramatice și cu suferințe inutile pentru poporul român.*** Cine susține că soluția putea fi alta, o face din ignoranță, din naivitate sau dintr'o criminală rea-credință.

Trebue admis de asemenea cu luciditate, faptul că ***o intervenție militară occidentală, atunci în favoarea României, era exclusă*** atâta timp cât întreaga regiune centrală și de Sud-Est a Europei, și nu doar teritoriul românesc, s'au aflat sub ocupație sovietică, astfel încât după capitularea Germaniei ar fi urmat să aibă loc un război între armatele occidentale și Armata Roșie, ceea ce ar fi o pretenție absurdă. Nu vom trece însă cu vederea ***incapacitatea unor politicieni din lumea liberă de a evalua corect caracterul violent, agresiv și rudimentar, lipsit de orice scrupule, al instaurării comunismului în această parte a lumii, prilej ulterior de pericole chiar pentru lumea liberă de dincolo de cortina de fier.***

La 30 Decembrie 1947 erau îndeplinite așadar, pentru a folosi o formulare a limbajului de lemn, ***"toate condițiile"*** (izolarea regelui, neutralizarea oricăror riscuri de tulburări, resemnarea Occidentului în fața acțiunilor energice ale Rusiei de a-i limita orice amestec în zona sa de influență), ***pentru ca Regelui României să i se ceară fără menajamente, semnarea actului abdicării.***

Acum la peste 60 de ani, analizând în cunoștință de cauză și având la dispoziție date necunoscute până nu de mult, putem concluziona că ***atitudinea, comportamentul și hotărârile Regelui Mihai I*** din perioada *"pre-republicană"*, ***au fost rezultatul unei nelimitate responsabilități și au constituit singura variantă, deși dramatică, pentru evitarea unor alte suferințe inutile, pentru poporul român.***

CUVÂNTUL ROMÂNESC

pentru orice schimbare de adresă anunțați

redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte

NOI ACUZAȚII LA ADRESA DEPUTATULUI PSD RISTEA PRIBOI

Mărturia a fost luată de istoricul Stejerel Olaru, sub formă de interviu înregistrat pe o casetă audio, dela Gheorghe Duduc, fost muncitor la Tractorul Brașov în 1987, în prezent pensionar.

RISTEA PRIBOI

În înregistrarea de pe caseta pusă la dispoziția presei, Duduc afirmă că a fost arestat pe data de 15 Noembrie 1987, în fața Prefecturii din Brașov. *"După patru zile de anchetă, am fost introdus într'o cameră pătrată, la un subsol, am fost răstignit în acea cameră. Am stat o oră și jumătate acolo"*, declară fostul muncitor.

El precizează că, după ce i-au fost scoase lanțurile și bila dela picioare, a fost luat de doi milițieni, care l-au dus la anchetă într'un birou unde erau trei persoane civile. *"Erau trei persoane și un cetățean cu păr alb pe care acum două zile* (n.r. inregistrarea a fost făcută pe data de 14 Noembrie 2002) *l-am văzut la televizor de patru ori"*, a menționat Duduc.

Ristea Priboi *"stătea în picioare între două mese și a asistat la întrebările care îmi erau puse de către cei trei indivizi necunoscuți"*, spune Duduc.

Fostul revoluționar dela Brașov mai spune că, dintre toți cei care se aflau în cameră, Priboi a fost singurul care nu s'a recomandat și care, pe durata celor 45 de minute cât a durat ancheta, *"făcea niște semne către cei care erau acolo, inclusiv către cel care mă tortura"*.

Duduc a precizat că în urma semnelor făcute din ochi, din umeri și din cap de către Priboi, el era lovit mai tare, la stomac și la ficat. *"Nu mi-a fost greu să-l recunosc pentrucă la prima vedere a lui mi s'a părut o figură cunoscută. După 4-5 minute, la televizor a mai fost arătat încă de vreo două ori și atunci am constatat că acest om, Priboi, a fost cu mine la anchetă"*, a afirmat Duduc.

În urma publicării mărturiei lui Duduc, purtătorul de cuvânt al PNL, Eugen Nicolaescu, a afirmat că liberalii reiterează solicitarea adresată SIE, SRI și Președintelui Ion Iliescu *"de a se hotărî publicarea integrală a dosarelor referitoare la evenimentele dea Brașov"*.

Nicolaescu a mai acuzat Comisia de control a activității SIE că *"a creat o diversiune pentru blocarea activității CNSAS, care nu mai poate continua investigarea evenimentelor dela Brașov fără punerea la dispoziție a dosarelor pe care cele două servicii secrete le ascund"*.

Werner Sommerauer, muncitor brașovean participant la revolta din 1987, a lansat acuzații la adresa lui Ristea Priboi, în volumul *"Ziua care nu se uită. 15 Noembrie 1987, Brașov"*, apărut săptămâna trecută, sub semnătura istoricilor Marius Oprea și Stejerel Olaru. *"Căpitanul care m'a anchetat, mi-a pus pistolul în gât. În fața lui se afla Ristea Priboi. Nici Priboi nu s'a lăsat mai prejos, m'a lovit peste palme, m'a întins pe masă și m'a lovit peste tălpi"*, declară muncitorul brașovean.

Deputatul PSD Ristea Priboi a negat informațiile privind implicarea sa în anchetarea muncitorilor participanți la evenimentele din 15 Noembrie 1987, dela Brașov. *"Precizez cu toată fermitatea că nimic din ce se invocă în legătură cu o presupusă implicare a mea în evenimentele dela Brașov din 15 Noembrie 1987 nu este adevărat! Nu am avut niciodată nici un fel de legătură cu faptele invocate și nu am întâlnit în viața mea persoanele la care se face referire"*, a susținut Ristea Priboi.

CRONICA IDEILOR

CE NE POATE ADUCE ÎNTÂLNIREA DELA PRAGA

Ion BOIERU

Politicienii guvernamentali sunt într'o euforie politică după întâlnirea dela Praga, unde România a fost invitată să adere la NATO. Este, de fapt, o ciudățenie ca toate ciudățeniile pe care ni le-a oferit PSD, prin toate fazele prin care a trecut de cameleonism politic.

În primul rând, intrarea în NATO a fost dorită de toți Românii, nu este opera PSD-ului, ca formație politică, oarecum străină și ilegitimă în structurile ei ideologice, pentrucă este venită în șuvoiul de existență națională, dintr'un *"afară"* al unor răsturnări sociale și politice, ale căror mistere nu au fost clarificate și cunoscute, până astăzi. Această formație politică a venit peste capetele românești, încărcate de întunecimile unui trecut îngrozitor și s'au instalat la putere, prin niște căi întortocheate și niște metode neobișnuite în țara poporului român. Apoi, a început să ia mai multe forme de prezentare, pentru a-și pierde identitatea adevărată și nu a voit *"deschis"* niciodată să lucreze pentru iluminarea începuturilor sale și pentru recunoașterea adevăratelor sale fețe.

Euforia politică, profund exagerată a pesediștilor, este bazată pe ideea că ei vor apărea, în fața poporului român, ca acei care s'au străduit să realizeze această înfăptuire, prin propriile lor manevre de bunăvoință față de națiunea română. Nu au curajul să recunoască nici gafele cele mai îndepărtate, ale trecutului lor istoric (de circa 50 de ani), când își băteau joc de Americani, pentru faptul că erau *"așteptați"* ca salvatori ai porului român și *"eliberatori"*, ai chinuiților și schingiuiților români din temnițele comuniste. Ei reprezentau cea mai avansată ideologie din lume: marxismul și bolșevismul și voiau să ofere poporului român fericirea din *"raiul sovietic"*.

Pentru adevărata intrare în NATO, au luptat toți Românii din temnițele comuniste, toți țăranii cărora li s'au furat pământurile strămoșești, toți exilații politici, răspândiți în toate colțurile globului pământesc, pentru a păstra credințele strămoșești, conștiința și identitatea națională, *nu pesediștii de azi, care încă îngrădesc libertățile politice ale adevăratelor conștiințe prin tot felul de legislații, emise de un Parlament <totalitar>, care există azi în țară, cu restricții impuse pentru partidele politice, cum ar trebui să fie într'o democrație, mai ales acum, când România a intrat în structurile euro-atlantice.*

Țara a avut nevoie să intre în NATO, pentru interesele ei superioare, pentru viitorul ei, pentru securitatea ei, ***nu pentru*** PSD, care nu are, după mărturia trecutului său nici măcar o iotă de dreptate în acest sens. Mulți dintre pesediști cereau, și mai cer și acum ca acei ce au făcut rezistența anti-comunistă să uite trecutul. De ce? Căci ei nu uită, nici ura de neam, ura de țăran, de proprietate țărănească.

România a intrat în N ATO, datorită configurației geopolitice de astăzi, și datorită unei evoluții de mentalitate și de interese a lumii și politicii americane. Și, ca element fundamental, datorită *înțelegerii axiologice a întregului pe care o reprezintă realitatea românească, cu spiritualitatea, cultura, civilizația și cu totalitatea resurselor materiale și spirituale, împreună cu demnitatea și caracterul moral al unui neam, care s'a distins și realizat în istorie, numai pe linia* ***omeniei sale, necontestată, decât de hoardele străine ale bolșevismului satanic.***

Tradițiile strămoșești și spiritualitatea românească, împreună cu vajnica rezistență, de-a lungul întregii sale istorii, a neamului acesta latin, a pus stavilă valurilor asiatice, în vâltoarea lor de a năpădi și cuceri Europa.

Prin intrarea în NATO, România își recâștigă misiunea ei istorică, la Porțile Răsăritului. Nu este vorba de o simplă aranjare politică, de o simplă a schimbare de documente scrise, cum cred o parte din scribii de azi.

Intrarea în N ATO, însemnă o nouă rânduială pentru România, care va avea obligații, dar, marele ei avantaj va fi acela de a se reînscrie pe linia ei naturală, organică, de dezvoltare istorică. Va trebui să revină la instituțiile și moralitatea ei normală și firească, din care a fost dislocată.

În raport cu caracterul de modernitate al timpurilor noastre, și cu tendințele vremii contemporane, se va integra și în Uniunea Europeană, ca să contribuie și ea la dezvoltarea unei Confederații puternice, pe temeiul unei solidarități, în special morale, căci altfel nu are nici un sens alcătuirea ei. Au fost și sunt probleme multe, legate de intrarea României în NATO și de viitoarea integrare în Uniunea Europeană. Toate țările care au aderat până acum, sunt țări care practică *"democrația"*, într'o manieră mai autentică, sau alta mai atenuată, dar acceptă principiile de constituire ale unei democrații. Ce se va întâmpla cu democrația românească, care nu există nici în practică, nici în mentalitățile clasei conducătoare? Partidul de guvernământ are o *"opoziție firavă"*, și, care în plus nu este luată în considerare; amendamentele opoziției sunt respinse în majoritatea lor, prin bunul plac al Parlamentului. Este o formă de dictatură camuflată sub masca unui parlamentarism, care nu acceptă jocurile de-a opoziția.

PSD-ul a avut grijă să manevreze în așa fel încât democrația să fie doar o vorbă goală, ineficientă. Prin diferite protocoale au reușit să obțină dominația guvernării și puterea absolută. Situația în viitor, tot pe baza puterii sale absolute, va fi și mai grea căci puterea ca partid unic va opri dezvoltarea și libertatea viitoarelor partide de opoziție.

PSD-ul nu a lăsat loc pentru partide de alternanță, ca în orice formulă de democrație. Să nu uităm că o opoziție puternică ar putea constitui o frână morală și juridică oricărui exces guvernamental. Pe de altă parte, se discută, peste tot în lume despre influența politicului asupra magistraturii și justiției românești. Aproape nu există Rapoarte ale Uniunii Europene care să nu menționeze acest aspect al Justiției din societatea și statul românesc. NATO și Uniunea Europeană nu vor putea suporta și accepta astfel de situații, oricâte escamotări s'ar putea face. Niciodată situația din justiția românească nu a fost atât de hulită, de toată lumea, încât ne întrebăm cum se va desfășura actualul guvern, după intrarea în NATO și eventual viitoarea aderare în Uniunea Europeană.

În numele cui vorbește actualul guvern și ce reprezintă Partidul Socialist Democrat, în structurile sociale ale comunității românești? Asta este întrebarea fundamentală a Românilor de astăzi. Dacă România a intrat în NATO, acesta a fost un succes al poporului român, pentru încrederea arătată, ca un imponderabil al istoriei sale, plină de vrednicie și conștiință a misiunii pe care o are pe acest pământ dela Dumnezeu.

V'AȚI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

CRONICA CELUI DE PE URMĂ

BETLEEMUL SUFLETELOR NOASTRE

Prăznuirea necuprinsei taine a nașterii în istorie a lui Iisus Fiul Tatălui și Dumnezeu, fiu al Sfintei Fecioare și om, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, sădește în sufletele noastre obosite de truda de zi cu zi, de povara păcatelor lumești, dumnezeiasca lumină a Betleemului, unde zămislirea s'a săvârșit mai presus de fire, împlinindu-se dorința omenirii de a-L vedea, de a-L auzi și de a-L atinge.

Se depănase prea mult timp de când protopărinții noștri Adam și Eva căzuseră din rai, iar depărtarea lor de Creator adâncea prăpastia de netrecut a disperării, a neîncrederii, a deznădejdei. Au fost trimiși profeți, ca prin cuvânt să îndrepte pe om la Sine, dar întunericul lipsit de raza Stelei strălucitoare înfeudase nemărginirea cufundată în tăcerea ispitelor.

Veni semnul când prevestirile tainice ale Vechiului Testament s'au răstălmăcit în *«Cuvântul Adevărului»*, în acea noapte de răscruce a timpului, în staulul umed și cu străvezii licăriri, în ieslea încălzită de suflarea animalelor. Modestia condițiilor materiale pământești a întrupării Sale care a atins chiar umilința, s'a regăsit în împăcarea între cer și pământ, între Dumnezeu și om, deschizând lungul și anevoiosul drum al mântuirii noastre.

Iisus Domnul se naște în fiecare an în sufletele noastre, precum a fost venirea Lui la plinirea vremii. Este o permanentă desăvârșire a unui mister care a frânt timpul în două, a schimbat mersul istoriei, a iscodit mintea filosofilor, a luminat gândirea omenească. Nașterea Mântuitorului nu este numai o zi, sau trei din calendar, Ea este taina nici de îngeri știută, care ni se dezvăluie, spre o trăire dumnezeiască în toată ființa noastră. Nevoia vindecării de ceea ce păcatul alterase, a refacerii, a reînnoirii, s'a manifestat de-a lungul timpurilor, dar de multe ori a fost umbrită sau deturnată, fiecare perioadă purtându-și evenimentele ei, fiecare popor sau generație trăindu-și marile drame ale istoriei.

Stăpâniri de tot felul au fost totdeauna și peste tot, dar asupra unor popoare, cum este cel român s'au abătut ca vânturile năprasnice, ca nelegiuirile irodice, impietrind sufletele și ofilind bucuriile. Regimul comunist ateist, pentru aproape o jumătate de secol a sugrumat credința și a distrus zidirile în duh lăuntrice. Betleemul sufletelor noastre nu s'a putut lumina, bucura sau înnoi. Nu lipsa cadourilor, chiar dacă numai simbolice, sau a urărilor cu ocazia *«sărbatorilor de iarnă»*, ci totala schimbare de semnificație a Crăciunului, substituindu-l cu o aniversare laică de laudă și preamărire a realizărilor mărețe ale societății multilateral dezvoltate, preaslăvind pe conducătorii ei, *«cârmaci neobosiți, spre țelurile înalte ale comunismului»*.

Credința, așa cum a mai putut rămâne, educația religioasă lipsind total din sistemul învățământului, s'a manifestat în tradițiile folclorice, dar și acestea erau împiedicate de cele mai diabolice măsuri...

Era o bucurie reținută și învăluită într'o stare de ilegalitate, când construiam steaua undeva în magazie, dintr'o sită la care montam colțurile din placaj acoperite cu poleială. Cu o baterie și un bec dela o lanternă militară luminam icoana Nașterii Mântuitorului. Încălcând recomandările dela școală, că ar fi un obicei învechit, care nu face cinste unui pionier, am mers câteva zile, pe străzi, la casele creștinilor, vestind taina cea mare a Nașterii Domnului. Teama *«închinării Stelei»* care era una din născocirile timpului, ne-a urmărit până în seara de Ajun când doi *"stahanoviști"* dela uzina din apropiere ne-a smuls-o, aruncând-o peste gard, la depozitul de fiare vechi. *«Să vă săturați, cerșetorilor»*, ne-au spus... Ce se înțelegea din Crăciun, mai mult bucuria copiilor, era și ea spulberată.

Cu strângere de inimă ne gândim dacă noi aici, și cei de acasă am putea atinge și cât, din fericirea acestui Crăciun. Este mare nevoie de adevăr – *«Adevărul vă va face liberi!»* - de recunoaștere, de împăcarea care pare a se depărta, de pocăință, de devenirea noastră o *«piatră vie»* în lucrarea de renaștere spirituală. Sperăm că vom înțelege cu toții și cei care fac semnul crucii, dar și cei care trec pe lângă biserică în grabă, că marea sărbătoare ce o întâmpinăm este izvorul bogăției sufletești, ce se desprinde din eternitate.

Când prea puțini mai sperau în reîncreștinarea sărbătorilor de iarnă, Crăciunul anului '89 a adus cu jertfe omenești, bucuria îndoliată, dar adevărată. Nu știu dacă cei care ucideau, din ordin sau din proprie decizie, au gândit, în momentul când degetul apăsa trăgaciul și ochiul fixa victima, că violenței lor li se răspundea cu zâmbetul copilului născut în iesle. Zăpada imaculată căzută peste țara răscumpărată înmiresma mormintele purtătoare a suflete încă neprihănite. Flori, lumânări și lacrimi erau trupul țării. O doamnă, cu părul alb, plecată asupra jerbelor de garoafe sângerii din colțul Universității, cu privirea rugătoare spre o fotografie ce o ținea în mână rostea cu glasul tremurând: *"Nu mai suntem singuri; Dumnezeu este cu noi! Înțelegeți nea - muri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!"*

Alexandru TOMESCU